Sofia Sincă

DULCE-AMAR

roman

ÎNSEMNE CULTURALE - 2012

Sofia Sincă

DULCE-AMAR

roman

Coordonatori: Vasilisia Lazăr
Ion Lazăr da Coza
Copertă: Mihai Cătrună
Tehnoredactare: Gina Zaharia

Copyright - 2012 Sofia Sincă

Biblioteca ÎNSEMNE CULTURALE
http://insemneculturale.ning.com/

Capitolul I

Femeia la treizeci şi trei de ani, cea împlinită în gândire te învaţă să nu fii superficial şi să priveşti întotdeauna dincolo de ambalaj, ştiind că ce este bun se poate obţine cu uşurinţă dacă pui suflet. Ea se bucură de lucruri simple, urmărind detaliile, iubeşte familia, chiar dacă nu e pe deplin reuşită şi spune sus şi tare că iubirea trebuie arătată. Matură în gândire şi intenţii, zâmbeşte şi când afară plouă sau e frig.

Eva la treizeci şi trei de ani se socotea împlinită. Educaţia primită în familie, în spirit spartan, în special din partea tatălui, preot greco-catolic, sub impulsul credinţei subminată de comunişti, interzisă în cele din urmă, trăise multe frustrări şi lipsuri, în timp ce alţi tineri de vârsta ei se bucurau din plin de anii adolescenţei.

Preoteasa, mai mare cu doisprezece ani decât soţul ei era de acord întrutotul cu preotul, oricum nu se putea împotrivi, deoarece nu cunoştea această lume, radical schimbată. Lumea ei burgheză dispăruse, nu se putea acomoda cu aceste schimbări bulversante, în care femeile erau calificate ca sudor, sculer-matriţer sau strungar. Motiv pentru care rămăsese mult timp în casă, în curtea ei, ascultându-l orbeşte pe preotul unit, Arvat, care nu o scotea din "păpşoară”.

Eva era cea de a două fiică a lor, din trei, mignonă, dar cu suflet mare, foarte bine proporţionată, datorită anilor de balet primiţi în copilărie, foarte inteligentă şi de o calmitate ieşită din comun. Cel mai mult făcea haz de propria-i soartă, fiind convinsă că a râde de tine este o terapie. Destinul nu fusese prea îngăduitor cu ea. Însă învăţase de la tatăl ei că partea materială înseamnă foarte puţin în viaţă. Spiritul, frumuseţea interioară şi puterea caracterului sunt mai importante, tăria de a trece peste toate obstacolele ivite în viaţă sunt adevăratele virtuţi ale unei persoane.

Eva avea trei copii din căsătoria ei cu maghiarul, Haşoty, actualmente

condamnat la optsprezece ani de închisoare. Nu, nu făcuse crimă, ci o delapidare de vreo sută şaptezeci lei, la un restaurant al cărui şef era, faptă echivalentă cu o crimă, la acea vreme, prin '65. Furt din avutul obştesc, caz mult mediatizat, fapt pentru care urmaşii erau huliţi şi arătaţi cu degetul. Desigur, nu mâncase singur sau cu familia această sumă de bani. Banii se rătăciseră într-un timp mai lung, participând întregul personal al restaurantului, dar Haşoty fiind un domn, aşa cum îl cunoşteau angajaţii şi chefliii Mediaşului, luase toată vina asupra lui, rămânând singurul condamnat. Eva se căsătorise din dragoste cu el. Ea îl iubise. Haşoty pusese ochii pe domnişoara fostului preot de cum terminase liceul, îi făcuse curte asiduă cu multă politeţe şi interes, dar mai ales cu pricepere, pentru prezenţa şi caracterul ei nobil. Era cunoscut ca mare iubitor de femei şi ceardaş în Mediaş, cu o reputaţie nu tocmai bună, însă familia mutată de curând în micul orăşel, nu avea de unde să-l cunoască şi nici nu le stă în caracter să întrebe în stânga şi în dreapta. Ungurul trata viaţa cu superficialitate, ca şi când ar fi fost veşnic pe picior de plecare. De altfel, ţelul lui din totdeauna era America. În Romania, spunea că este în trecere. S-a purtat frumos cu soţia, dar tot superficial, cu copiii la fel. Spunea că dacă au mâncare, au totul. Educaţia trebuia să o privească în exclusivitate pe mamă.

Micuţul Fery era născut de patru luni când avea loc primul dintre procese. Eva hotărâse să meargă şi ea. Se aşezase în spatele sălii, dorind a nu fi remarcată. De fapt nu era foarte cunoscută nici în oraş, nici de către colegii soţului ei. Ei îi plăcea să stea în obscuritate. Era bucuroasă să aibă copiii pe lângă ea şi să primească musafiri, pentru a avea cu cine să schimbe o parolă. În sală, îi ajunsese pe la urechi frânturi de discuţii în legătură cu soţul ei, de la "suita" lui, doamne colorate în toate nuanţele, care sperau că nu vor fi deconspirate. Unele aveau familie, copii. Urechile îi auziseră fapte groteşti. Martorii dezvăluiau chiolhanurile, chefurile deşănţate ale soţului ei şi ale anturajului, escapadele nocturne prin împrejurimi, dezmăţurile pe care le obişnuiau. Nu părăsi sala nici pentru necesităţi fiziologice, o jumătate de zi, decât după ce miliţianul luase deţinutul din sală, spre dubă, pentru a nu se deconspira. Noroc cu statura ei mignonă, că putu să se strecoare pe uşa tribunalului, prin spatele lui, unde vomită tot ce mâncase de trei zile. "Voi divorţa. Nu-mi pot lăsa copiii să trăiască sub egida unui delapidator. Eu am trăit modest de când mă ştiu. La fel şi cu el. Bunăstare exagerată nu a existat nici în acest timp... de fapt banii erau pentru

distracţiile lui, nu pentru familie. Ce-i voi spune lui papa? Dar mamei? Adevărul! Cea mai bună minciună este adevărul''.

Aceste gânduri i se învălmăşeau în minte atunci, ca şi acum, în autobuzul foarte aglomerat ce o aducea de la birou şi care se opintea în unele staţii de părea că nu va mai pleca niciodată. Trecuseră vreo opt ani de la momentul cel mai penibil al vieţii ei, dar calvarul o mai urmărea încă. Era contabilă. Pe toate fiicele sale, domnul Arvat le instruise în contabilitate. El însuşi învăţă contabilitatea, după ce scăpă de urmăritorii securităţii ce doreau să-l aresteze. Noroc cu ţiganii, care l-au făcut pierdut din cort în cort, vreo doi ani, ţigani cărora le botezase copiii, le cununase sau le înmormântase rudele, gratis. Nu lua bani nevoiaşilor. Pedepsele aspre de prin '50, aplicate asupra călugărilor, clericilor sau credincioşilor greco-catolici, erau cunoscute, iar mulţi dintre ei nu le-au putut face faţă, rămânându-le osemintele prin închisorile comuniste. Spiritul practic de care se bucura Arvat şi nevoia de a-şi întreţine familia îl îndemnă să practice ceva inteligent şi bănos. În scurt timp deveni revizor contabil. În sinea lui, însă, rămăsese un preot răzvrătit, nu putea să cadă de acord cu nelegiuirile. Astfel era nevoit să se mute des din localitate în localitate, împreună cu familia, şi mai ales pentru motivul de a-i pierde securitatea urma, deoarece îndrăznise să scrie la redacţia celui mai mare ziar al Franţei, "Paris Match'', situaţia preoţilor greco-catolici din România, în urma interzicerii acestei religii în ţară. Desigur, nu se rezolvă nimic, din nici un punct de vedere, doar că rămăsese în vizorul securităţii şi primea lunar nişte reviste ale ziarului.

Toată familia stăpânea bine limba franceză, de la moldoveanca păpşoară. Mama ţinuse cu tot dinadinsul să le înveţe pe fetele ei tot ce ştia ea, inclusiv cusutul pe gherghef, punctul de goblen şi gătitul, în special reţetele de prăjituri deprinse de la soacra ei, de naţionalitate maghiară. Preoteasa avea talent deosebit în belle arte, era rudă de sânge cu Tonitza.

Rodica, fiica lor cea mare se căsătorise în Arad şi rămăsese în locuinţa lor, după ce familia se mută în Mediaş, unde rămăsese apoi Eva, după căsătoria ei cu Haşoty. Domnul Arvat nu fusese încântat niciodată de această căsătorie, dar era hotărât să nu se amestece în alegerea partenerilor de viaţă, ale fiicelor sale. Cea mică, Caterina, divorţată, cu un copil, plecase cu ei în Piteşti, într-un apartament frumos şi spaţios.

Familia nu avusese cunoştinţă, la momentul respectiv, de tragedia prin care

trecea Eva. De fapt, vestea venise trăsnet şi pentru ea cu ştiri limitate, doar frânturi, în foarte scurt timp. Faptul că soţul ei nu venise acasă trei nopţi nu o impacientă prea tare, deoarece nu era prima dată. Firea ei independentă o făcea să-i acorde omului de lângă ea oarece libertate, fără a face scene de gelozie sau alt fel de discuţii. Ea ştia că fiecare om trebuie să spună adevărul şi trebuie să fie crezut. Minciuna era posibilă doar atunci când era neapărată nevoie, să ieşi dintr-o situaţie fără altă scăpare, vreo tragedie. Îi spusese cineva la telefon, nu ştia cine, nu se recomandase, că soţul ei e arestat. Desigur, îşi spusese că trebuie să fie vreo greşeală. Nu, soţul ei nu putea să delapideze... adică să fure... o sumă atât de mare de bani. Şi ce avea să facă cu atâtea bani? Chiar şi în timpul procesului, când inculpatul şi-a recunoscut fapta şi ea era de faţă i-a venit foarte greu să creadă. Fusese nevoie de ceva timp să se obişnuiască cu această idee, să conştientizeze că nu şi-a cunoscut partenerul de viaţă, căruia îi născuse trei copii, copii care trebuiau să-şi continue existenţa în noua situaţie. Din soţia şefului celui mai mare restaurant din oraş, ajunsese doar o fiinţă compătimită, în cel mai bun caz. Postnatalul prelungit şi încă vreo câteva concedii medicale lungiră timpul de a ajunge la birou şi de a da ochi cu colegii. Situaţia se prevedea sumbră. "Săraca, ce va face cu trei copii? Cu ce îi va creşte, dintr-un salariu de funcţionară? cine o va ajuta?... Săraca... săraca..." Doar astfel de compătimiri auzea în jurul ei şi o dureau enorm, motiv pentru care arăta doar o faţă binedispusă, iar ţinuta ei verticală, dreaptă, pe care o dobândi de la balet, făcea să înfăţişeze o fiinţă optimistă şi veselă, încrezătoare în ea. Nu pleca niciodată privirea. Material o ducea extrem de greu. Cheltuiala cu trei copii, nu era jucărie. Vreo jumătate de an, timp în care se termină şi divorţul, părinţii ei nu aflaseră de noua situaţie. Apoi hotărî să-i spună lui papa, în termenii ei specifici, făcând haz.

- Haşoty? Ce să facă? Nu prea ştiu, papa... E la sing-sing, îi spuse tatălui, la telefon.

- Evelina, ce tot vorbeşti tu acolo, în şarade?...

- E adevărat, papa. E arestat de şase luni, iar eu am divorţat. Vezi cum îi spui şi mamei.

La sfârşit de săptămână domul Arvat era la Mediaş, pentru a se convinge. Îl întâmpină aceleaşi priviri curioase ale colocatarilor din curte, unele pline de compasiune, altele de curiozitate, iar altele de bucurie că a murit capra vecinului. Modul de a gândi al preotului nu-i îngăduia să condamne, ci doar să înţeleagă şi

să ierte, să mulţumească pentru ceea ce a rămas şi că există.

- Totul e de la El, Evelina!

- Da papa... El... l-a îndemnat să preacurvească cu jumătate de Mediaş, să se distreze pe atâţia bani, veni replica Evei. La copiii lui şi la mine nu s-a gândit. E un om de nimic. Să rămână pe acolo...

- Nu huli şi nu blestema, dragă Eve! Omul este supus greşelii.

- Amin!

Şi Eva îşi continuă viaţa, înecată în greutăţi. Fetiţa ei, Timeea, avea nouă ani, al doilea născut, Roberto, cinci ani, iar mezinul Fery, aproape un an. Cei mari, în special fetiţa, o ajutau dimineaţa, până plecau toţi de acasă. Timeea la şcoală, iar pe băieţi îi ducea mama la creşă şi la cămin. Uneori, la sfârşit de lună contabilă, când lucrările erau presante, dependente de timp şi Eva trebuia să rămână la birou mai târziu, Timeea îşi lua fraţii şi-i ducea acasă. Copiii erau cuminţi din naştere. Nu se certau, nu se băteau, se iubeau foarte mult unul pe celălalt şi se ajutau. Împărţeau orice în mod egal. Nimeni nu cerea mai mult decât era şi nici nu se plângea. Pentru simplul motiv că banii nu ajungeau niciodată, Eva nu-i programa. Problema era rezolvată dacă avea de unde se împrumuta. Înfiinţase caietul cu datorii, cu data scadenţei acestora, şi, în scurt timp, ajunsese să se împrumute pentru a plăti datoriile. Însă, nu se reţinea de la micile plăceri, adică de a cumpăra o carte, o cremă bună de faţă sau un deodorant, un săpun bun.

Dar cum nici o nenorocire nu vine singură, în primăvara viitoare veni o inundaţie puternică. Fenomenul rar întâlnit de o asemenea intensitate, sinistră jumătate din Mediaş, partea de jos a oraşului. Apa intră în locuinţele oamenilor până la geamuri. Eva, împreună cu copiii, se refugiaseră la Mărioara, una dintre colege, iar după vreo trei zile, după retragerea apelor, dezastrul rămas era de neimaginat. Totul plutea într-o mâzgă noroioasă, doar ce fusese mai sus de un metru se mai putea recupera. Restul era bun de aruncat. A fost momentul în care s-a hotărât să se mute la părinţii care insistau de mult timp să vină la Piteşti. Astfel se curmau alte compătimiri, deşi nu o încânta viaţa alături de papa, preot greco-catolic acasă, în concepţii şi comportament. Era conştientă că o aşteaptă modul de viaţă spartan al lui papa, slujbele de duminică dimineaţa ţinute în casă, rolul de a da replici din cartea de rugăciuni la slujbă, pe care sora ei mai mică i-l pasă, precis. Cunoştea supliciul la care era supusă Caterina, ştia şi cum se strâmba în timpul slujbei, când papa citea ceasloavele. Şi mai erau şi ironiile ei la adresa tuturor, în paradox cu evlavia mamei. "Toleranţă Evelina... lasă de la tine şi nu te enerva...” Parcă puteai să te enervezi sau îţi era permis.

Capitolul II

Tipurilor de oameni formaţi în alte timpuri, sub alte coordonate, cărora li s-a impus un anumit mod de conduită, unde decenţa a pătruns cu luciditate în conştiinţă, li se pare o crimă să se debaraseze de ea, chiar dacă s-a încercat să li se ia apoi, cu forţa.

Preotul Arvat, complex în gândire şi simţindu-se responsabil de a conduce spre bine femeile din viaţa lui, soţia şi fiicele, îşi luă rolul în serios, în cel mai extrem mod posibil. Trăia cu speranţa că lumea aceasta comunistă, artificială, nu va putea continua mult şi va reveni cea reală, cea în care se formase el ca om şi totul va deveni normal. Motiv pentru care toată familia trăia modest, dar cinstit, ancorată într-o continuitate religioasă, evitând orice mod de a putea fi pervertiţi sau rătăciţi prin desişurile vieţii.

Fiicele şi copiii acestora trebuiau să i se supună, cel puţin în casă, în mod tacit, musafiri nu primeau în acest oraş, unde erau cam singulari în concepţii şi existenţialitate. Desigur, Eva şi Caterina vedeau diferenţa, dar se străduiau să-l respecte pe papa, deşi ele se cam descotorosiseră de acest înveliş plafonat al tatălui. Caterina pufăia pe nas duminica dimineaţa la slujbă sau rămânea absentă când trebuia să răspundă "amin!”.

Şi cei mici vedeau oarecum diferenţa faţă de alţi copii sau colegi de şcoală, care râdeau dacă încercau să spună câte un amănunt din casă. Preferau să tacă şi să stea retraşi. Trebuiau învoiţi cu grijă de la preot, pentru a lipsi de la slujba duminicală, în favoarea vreunei activităţi la Casa Pionierului.

- Nu poate Casa Pionierului să-i înveţe ceva mai bun decât slujba, reproşa papa, rar şi cu amărăciune.

- Papa, dar este o activitate a şcolii şi noi nu putem face altfel decât toată lumea, îşi apăra Eva copiii.

Băieţelul Caterinei era cam de o seamă cu cel mijlociu al Evei.

Doar când era plecat în delegaţie domnul Arvat, fetele împreună cu copiii plecau, chiar fără îngăduinţa păpşoarei la cinematograf sau la plimbare prin oraş. Desigur, mama nu bătea clopotele.

După vreo trei ani, preotul Arvat îşi luă păpşoara şi se mută la Târgovişte, după un post mai bine plătit şi o nouă locuinţă. În scurt timp, plecă şi fiica lor cea mică Caterina după ei, stabilindu-se acolo împreună cu fiul ei. Chiar dacă nu era de acord întrutotul cu tatăl, Caterina îi semăna mult şi nu putea trăi departe de el, mai ales de mama. Şi ea era o răzvrătită a sorţii, dar sub alt aspect.

Astfel, Eva rămăsese într-un apartament spaţios cu trei dormitoare, plus sufrageria, bucătăria şi celelalte. Însă sărăcia şi rămăşiţele de mobilă salvată în urma inundaţiei bântuiau prin el. O debara din lipsă de altceva era plină de cărţile salvate şi ele de la înec. Cu toate acestea, casa ei era veşnic plină de colegi de-ai copiilor, colege de-ale ei de birou sau vecini. Uşa, în ciuda timpului cât a stat închisă, acum se închidea cu yala doar noaptea, după ce pleca ultimul musafir. De multe ori rămânea chiar şi deschisă. Casa ei era foarte ospitalieră, cafeaua la ea era cea mai bună, fie şi nechezol. Oricum, era adevărată aventură să se facă rost de câteva linguriţe de ness. Atunci se dădea alarma, se frecau bine şi se împărţeau la toată lumea de faţă.

Insistenţele la care erai supusă pentru a onora vizita, discuţiile plăcute şi de calitate purtate în casă, precum şi plăcerea de a fi alături de amfitrioană, făceau să nu se vadă sărăcia, pereţii nezugrăviţi de vreme multă sau covorul ros până la urzeală. Revista "Paris Match" era aşteptată cu interes în fiecare lună, gazda o citea şi o traducea. În casa ei nimeni nu se descălţa pe hol, după moda românului. Cu toate acestea, lucrurile vechi, inclusiv ea, erau veşnic curate şi miroseau bine. Dacă se apropia Eva de tine simţeai că s-a lipit.

La ea se organizau adevărate cercuri de mâini îndemânatice. Funcţionarele încercau să suplimenteze cu câte ceva salariul mic ce-l aveau. Tricotau sau croşetau după reviste, lucrau goblen şi îl vindeau, uneori aproape pe nimic. Adevărate opere de artă se desăvârşeau. Eva lucra foarte frumos, cele mai complicate modele şi cel mai ieftin. Pe doamna de la arhivă o numiră, "doi pe faţă, doi pe dos”.

Copiii nu deranjau niciodată. Ei aveau camerele lor şi fiecare ştia ce aveau de făcut. Chiar şi atunci când gazda avea treabă în bucătărie, doamnele din sufragerie continuau fiecare cu ce veniseră de acasă. Doar mezinul Fery mai

primea câte un răsfăţ, în pofida faptului că trecea peste "r’’, fapt pentru care "crinii din vază’’ deveneau "cââinii din vază’’, mama trebuia să vină "eepede’’ şi nimeni nu putea să fie "rău’’, ci "ăău’’.

Viaţa se întinsese plată, fără ca ziua de mâine să aducă ceva deosebit Evei, nimic nu prevestea clipele bulversatoare, dulci-amare ce vor urma.

În ziua aceea, la sosirea acasă de la birou, singură, fapt ce se întâmpla foarte rar, doar pentru că mai rămăsese vreo jumătate de oră la birou, Fery, cu o gleznă corect bandajată, completa un puzzle pe covor, cu un tânăr arătos, căruia, din cauza mustăţii şi staturii robuste, nu prea puteai să-i stabileşti imediat vârsta.

- Mama!... Mi-am luxat picioou! începu să se vaite micuţul.

- Sărut-mâna, doamnă, spuse imediat tânărul, ridicându-se şi încercând să-şi aranjeze ţinuta militară.

- Doamne, Fery, dar ce se întâmplă aici? rosti Eva, calmă în aparenţă.

Tânărul subofiţer îi explică cum fiul ei şi-a luxat piciorul, din cauza unei guri de canal cu capacul nearanjat corect, în dreptul spitalului militar, sub ochii lui, la întoarcerea de la şcoala care funcţiona în trei schimburi. Nu-i fusese permis să-l introducă în spital, unde el mergea în vizită la un coleg şi se oferi să-l conducă, mai bine zis să-l ducă aproape pe sus acasă, unde-i bandajă glezna, cu o faşă din geanta lui.

- Şi l-am uugat să stea cu mine, mama, până vii tu, mai spuse băieţelul rar şi tărăgănat.

- Bine, bine Fery, dar domnul, nu am reţinut cum vă numiţi, se adresă Eva tânărului.

- Tudor, doamnă Arvat, Tudor Cristinoiu.

- Deci, Fery ai cam uzat de timpul domnului Tudor.

- Nicio problemă, doamnă, aveţi un fiu adorabil şi am rămas cu plăcere.

- Să vă servesc cu o cafeluţă, măcar.

- Mulţumesc, altădată. Acum, cu permisiunea dumneavoastră, am să plec.

- Nu înainte de a-mi promite, că-mi veţi da voie să mă revanşez. Insist, exprimă Eva invitaţia ferm, privindu-şi binefăcătorul în ochi. Şi nu mai târziu de mâine, la această oră.

- Cu multă plăcere, doamnă, Arvat.

Tânărul sosi a doua zi. Ceva ca un magnet îl atrăgea în acea casă. Aflase prin inocenţa copilului că mama lui nu avea soţ şi tot ce-l mai interesa. Îi fusese puţin

teamă de sosirea ei acasă. Rămăsese la insistenţele lui Fery, dar apariţia unei doamne mignone, cu chip angelic şi cu vorbă atât de dulce, făcu să-i dispară toate temerile. Era de curând venit în oraş şi nu-i prisoseau noi cunoştinţe. Tudor se încadră foarte repede în rândul musafirilor casei, cam aceiaşi în fiecare zi şi la aceleaşi ore. Nimeni nu sta foarte mult, fiecare avea copii şi alte probleme. Foarte săritor, serviabil, oltean cu mult spirit practic şi umoristic, câştigă simpatia tuturor, mai ales după istorisirea întâmplării cu luxaţia lui Fery.

Deşi Timeea era domnişoară de liceu, avea şaptesprezece ani, Tudor prefera compania doamnelor din sufragerie. Nu-l interesau puştoaicele ce o vizitau pe aceasta.

În curând el răspundea la uşă, el făcea cafeaua şi deseori aducea cafea bună de la unitate, el servea doamnele şi le binedispunea cu bancuri sau cu monologurile lui nea' Mărin, autoproclamându-se Sucă. Era şarmant, râdea cu poftă, dezvelindu-şi dinţii perfecţi cu strungăreaţă, iviţi de sub mustaţa neagră şi bogată. Ochii verzi, pătrunzători, în contrast cu părul negru străluceau de tinereţe. Era potrivit de înalt, dar lat în spate, tip de luptător. Dacă scotoceai puţin prin romantismul Olteniei, îl puteai asemui cu viteazul Pintea.

Vizitele lui erau destul de frecvente, de câte ori timpul îi acorda posibilitate. După vreo lună, micile atingeri cu Eva, în faţa tuturor, nu treceau neobservate şi, culmea, pe ea n-o deranjau, dimpotrivă, păreau că-i fac plăcere şi îi răspundea prin gesturi tandre, subtile. Ochiul vigilent al Getei, colegă de birou şi vecină de bloc, nu scăpă nimic:

- Eva, mi se pare, sau acest tânăr îţi cam face curte?...

- Ţi se pare, Geta, ţi se pare... N-am eu norocul ăsta.

- Ia să nu-l mai primeşti pe aici!

- O, dar cum să nu-l primesc, când prezenţa lui îmi face plăcere, răspunse Eva, cam în doi peri, răzând cu poftă.

Geta era şi ea divorţată şi avea o fată din fosta căsătorie, căsătorie ce dură foarte puţin, vreo patru ani. Ea se înconjurase cu o mantie ghimpată împotriva bărbaţilor. Toţi erau nişte nemernici, oportunişti, fără de care se putea trăi foarte bine, chiar mai bine. Nici un bărbat cunoscut nu îndrăznea să-i facă curte.

- Ce ai cu ei, Geta? întreba Aurora, vecina de pe scară, aproape nelipsită din casă. Las-o, e tânără!

- Tu să taci! Ce-ţi pasă ţie? Tu ai soţ, îi răspunse Geta, foarte afectată.

- Da... eu am... mai bine nu aş fi avut... Îl am pe Iovu. Ori cu el, ori fără el, tot aia e, răspunse pe un ton de lehamite Aurora, obişnuită cu reproşurile Getei.

Desigur, Eve nu lua în seamă părerile Getei. Nu asta o interesa pe ea, ci frumosul oltean, care o pusese pe gânduri cu buchetele de flori ce umplură casa în curând, cu atenţia deosebită acordată ei şi copiilor. Surpriza plăcută de a-l găsi cu Fery în casă se repetă, sărutul inocent de pe obraz se apropie din ce în ce mai mult de buze, câte un scurt masaj, atunci când erau singuri se transforma în mângâieri. Era atât de plăcut. Pielea femeii nemângâiată dintotdeauna se înfiora repede, cu greu îşi reţinea pornirile.

Trecură vreo trei luni, iar apropierea dintre ei era tot mai vizibilă. Evei nu-i păsa de nimeni şi de nimic, dimpotrivă, arăta tuturor noul buchet de flori sau îi pomenea numele foarte des, fie era sau nu cazul, pierdea firul tricotului sau şirul discuţiilor.

În vacanţa de vară copiii plecau la bunicii din Mediaş sau la cei din Târgovişte. Atunci vizitele prietenelor se prelungeau şi ale lui Tudor la fel. Într-o noapte, pretextând că ultimul autobuz care-l ducea la dormitoarele unităţii a plecat, rămăsese la Eva. În acea noapte de vară, cu miros de iasomie din jardiniera balconului, cu luna ce bătea în geam zâmbind complice, trupurile lor s-au întâlnit în pat. Senzaţiile neoprite de nimeni şi de nimic au scăpat din toate stăvilarele. Dorinţele trupeşti ale Evei s-au răscolit, iar ale lui Tudor au învăţat ce înseamnă o noapte de dragoste, cu o femeie din a doua tinereţe de ani. El era aproape începător. Mai avusese scurte contacte sexuale cu adolescente prin parc, pe furate. Eva era femeia matură care acţiona după impulsul inimii şi al simţurilor, fără reţineri, femeie ce se respecta pe sine şi pe cel de lângă ea. Nopţile se repetară, într-un firesc absolut.

Dimineaţa se desfăşura tot firesc, fiecare pleca spre locul de muncă, reaşteptând cu înfrigurare următoarea noapte. Buna ei cuviinţă făcea să nu se dea în spectacol, deşi ar fi strigat în gura mare clipele fericite trăite, sufleteşti şi trupeşti. Era nevoită să-şi ascundă bucuria şi feeria nopţilor petrecute în braţele acestui tânăr, de care nu ştia mare lucru, nici măcar câţi ani are.

- Eşti un puşti, copilu'... Nu ai nici măcar douăzeci şi cinci de ani împliniţi, îl răsfăţa Eva, pe un ton dulce.

- Dacă ai fi mai generoasă, mi-ai da măcar douăzeci şi şase, răspundea puştiul, în aceeaşi manieră.

Însă, adevărul când e crud se înfăţişează singur şi dur. Eva îi mută nişte pantaloni în dulap, netezindu-i cu grijă şi dragoste, de unde scăpă buletinul. Curiozitatea o îndemnă să se uite pe el. Tudor avea douăzeci şi unu de ani. Diferenţa dintre ei era de doisprezece ani. Femeia se cutremură, roşind prin toţi porii. Era puţin mai mare decât fiica ei, Timeea. „Oai, io!... O să intru în tagma pedofililor. Dar... ia stai, Eve!... Mama este mai mare decât tata tot cu atâţia ani... Nimic nou sub soare...” Şi tăcu molcom. Statura ei mignonă, mimica feţei aproape adolescentină, predispusă nematurizării rapide, ca şi fizicul robust, impunător, mustaţa lui Tudor, făceau să se micşoreze diferenţa de vârstă, în aparenţă.

Capitolul III

Erotismul, atracţia fizică dintre cei doi devenise un drog şi niciunul nu dorea să renunţe, afundându-se tot mai mult în relaţia care lua altă formă. Eva se simţea invadată de o iubire pe care nu o cunoştea, fără putere de a i se împotrivi, iubire ce se înălţa năvalnic prin toţi porii, purtând-o de la euforie la extaz. Trăia clipe de fericire nesperate, alături de acest frumos tânăr cu ochi pătrunzători şi păr de abanos, jinduind după fiecare zâmbet sau gest al lui. Gândea că ursitoarei ce i-a hărăzit acest destin îi era datoare. Abia se trezise din somnul pufos. Se simţea tot mai împlinită. Nu lua în seamă nimic din ce s-ar fi putut împotrivi împlinitei sale fericiri. Nici prufnirile pe nări ale Getei, de câte ori venea în vizită şi-l găsea pe Tudor acasă, nici apropourile Aurorei, uneori foarte înţelegătoare cu idila lor mai nonconformistă, iar alteori vădit roasă de invidie.

- Ce, crezi că o să se căsătorească cu tine? Ai trei copii Eva şi el nici măcar nu a fost căsătorit, reproşa pe un ton răutăcios, vecina. Şi apoi, o avea şi el părinţi... Ce vor zice dacă vor auzi?...

- Nu ştiu dacă se va căsători Tudor cu mine. Nu l-am întrebat, nu l-am cerut în căsătorie, dar cu siguranţă când voi afla îţi voi spune, Aurora. În privinţa părinţilor, îi vizitează şi ei sunt foarte bine, răspundea Eva, lăsând să se înţeleagă, că nu dă socoteală nimănui şi nici nu este dispusă să suporte răutăţi.

Şi-şi continuau viaţa de cuplu reuşit, fără a se gândi la ziua de mâine. Era importantă cea de azi, erau importante privirile lor lascive, intersectate printre musafiri, aşteptând ca aceştia să plece, uşile de la camerele copiilor să fie închise, iar ei să-şi trăiască clipele de beţie ale amorului.

Băieţii Evei nu întrebară nimic, nici nu se mirară că Tudor, după vacanţa lor, rămânea în camera mamei, noaptea. Nu reproşau, se purtau ca şi când era firesc. Dimpotrivă, erau fericiţi, deoarece Tudor se trezea înaintea lor, le pregătea ceaiul şi pâinea cu unt. Dimineaţa găseau masa pusă în bucătărie, Eva găsea cafeaua şi ţigara lângă farfurie. Însă, cum ea era mereu în întârziere, uneori o bea pe fugă,

alteori deloc. Tudor era plecat, oricum nu vedea. Trebuia să prindă un autobuz mai puţin aglomerat.

- Ce rău este să fii mic de statură! Eşti obligat să miroşi toate subraţurile celor agăţaţi de bară, îi spunea lui Tudor. Ce-ţi pasă ţie, norocosule? Tu doar treci strada.

- Va trebui să-mi aduc tot de la cameră şi să n-o mai plătesc. Ce zici, Evelina?

- Eu credeam că tu locuieşti aici, domnule Cristescu, de vreo şase luni.

- Practic, aici locuiesc, dar am păstrat camera, în eventualitatea momentului, când mă vei alunga.

- N-ai tu norocul ăsta. Eu zic să-ţi aduci lucrurile, să ţii locul ocupat.

Şi se înfăptui. În ziua următoare, Tudor umplu dulapul Evei, care şi aşa era foarte gol. El avea haine multe, civile şi de armată.

Începu aventura cheltuielilor, apăsarea neajunsurilor. Oricât încerca militarul, foarte ordonat în gândire şi în fapte, să o reţină pe Eva de la cheltuieli inutile, nu reuşea. Ea râdea molipsitor şi-i luă cea mai frumoasă şi mai scumpă cămaşă, de pe la comercianţii ambulanţi ce se perindau pe la birou, insistând pentru a-l convinge cât de bine îi vine, învârtindu-se în jurul lui, sau cel mai bun deodorant, chiar şi pe ultimii ei bani. Atunci el venea acasă cu de-ale gurii, de la chioşcul unităţii.

Colegii îl ironizau în faţa cantităţilor imense. Tudor ştiuse cu multă grijă să ascundă relaţia lui de concubinaj cu Eva. Îl putea afecta la locul de muncă.

- Câţi copii ai Tudor? îl întrebă râzând un coleg.

- Trei, amice, trei...

Sufletul lui se lipise mult de al Evei. Nu se gândea ce va face în viitor. Trecuse aproape un an de convieţuire în casa ei şi se simţea din ce în ce mai bine şi mai prins. Sentimentele îi erau oarecum confuze. Aici o considera ca pe o soră mai mare, căreia dorea din tot sufletul să-i fie bine, fiindu-i întrutotul alături, aici o dorea cu ardoare, retrăind clipele voluptoase ale nopţilor, căutând plăcerea supremă. Uneori dorea să o ia, să plece cu ea în lume, departe de oricine şi de orice, dar se izbea de realitate, de cei trei copii care aveau nevoie de mama lor. Masculinitatea lui se umplea de vanitate în nopţile de vrajă, simţind trupul femeii de sub el, vibrând de plăcere. Încântarea nu avea margini, părea doar a lui, emoţia era incomensurabilă. Atunci era bărbatul ei, se simţea bărbatul ce o posedă şi care

trebuia să o protejeze. Era foarte grijuliu la detalii. Umplea cada cu apă pentru timpul când era oprită, nu adormea niciodată înaintea ei, stingea lumina veiozei cu reflexe multicolore.

Într-o noapte, Fery se sperie de fulgere şi dădu buzna peste ei. Noroc că natura dezlănţuită întrerupse şi lumina, iar Fery nu putu să-i vadă goi. Eva luă repede capotul pe ea şi plecă în camera copilului, cu acesta.

- Mama, fulgeeă...

- Da, Fery, da, fulgeeă... Mama doarme cu tine în noaptea asta.

- Poate veni şi Tudoou!

- Lasă, Fery, nu avem loc toţi trei în pat.

Atunci remuşcările se descătuşau în mintea lui Tudor. Cineva era mai important în viaţa ei decât el şi i-o putea smulge oricând din braţe. "Ce caut? Ce caut? E o femeie cu trei copii. Bine că nu ştiu părinţii mei. Dar cât voi mai putea păstra secretul? Şi apoi, Eva nu-mi este indiferentă. Cred că o iubesc din moment ce nu pot renunţa la ea".

Vizitele la părinţi, în Craiova, se răriseră bine.

- Armata, tată, armata, tu ştii cum e, erau explicaţiile pe care le auzea bătrânul său tată.

Era unicul copil al unei familii mai vârstnice, mult dorit şi mult aşteptat, născut în urma multiplelor tratamente ale mamei. Reuşise pe la patruzeci de ani. El, tatăl, fusese tot militar de carieră. Actualmente era în rezervă.

- Studiile, Tudor, când le continui? O şcoală de subofiţeri e puţin. Ziceai că te înscrii la drept.

- În toamnă, tată, din toamnă mă înscriu la fără frecvenţă.

În toamnă, însă, începeau şcoala copiii Evei. Cheltuielile erau enorme, implicarea lui, mare. Îi socotea ca pe fraţii lui mai mici şi dorea să aibă cel puţin ceea ce era decent.

Părinţii Evei nu se mai implicau deloc. Erau bucuroşi că ea s-a căsătorit. Aşa le spusese Eva, pentru a fi scutită de morală preotului, care nu ar fi acceptat, nici în ruptul capului, concubinajul fiicei lor.

Însă, naturii nu te poţi împotrivi când un bărbat întâlneşte o femeie de pe acelaşi calapod. Ce conta, câţiva ani acolo, diferenţă? Eva şi Tudor se asemănau foarte mult. Gândeau la fel, se pomeneau vorbind despre acelaşi lucru, nimeni nu ridica tonul. Se întreceau în a se răsfăţa unul pe celălalt. Eva l-ar fi ţinut tolănit în

fotoliu şi l-ar fi servit ca pe un paşă. Bună parte din timpul ei liber îl petrecea cu el. Uşa de la intrare începuse să-şi pună yala mai devreme, iar cea de la camera lor să stea mai mult închisă, cu ei înăuntru.

Pe băieţi nu-i deranja, îşi găseau ocupaţie, separat sau împreună. Nici unul nu se omora cu învăţatul, dar nici cei din urmă nu erau.

Doar Timeea nu privea cu ochi buni stabilirea lui Tudor în casă. Îi era jenă de el, simţea că trebuie să fie mai atentă când ieşea de sub duş sau la poziţia ei preferată în fotoliu, cu genunchii adunaţi până sub bărbie. De cele mai multe ori se ridica şi pleca în camera ei când venea Tudor. Apoi, mama nu prea mai avea timp pentru ea, pentru discuţiile lor lungi de dinaintea sosirii lui în casă. De fapt nu mai vorbeau aproape deloc. Astfel, fata se retrăsese tot mai mult în camera ei şi se însingurase pe nesimţite de restul familiei. Mintea ei adolescentină trecea galopant prin faze neînţelese. Gelozia că cineva pusese monopol pe mama ei, mai ales acest bărbat foarte tânăr, chiar dacă nu ştia clar câţi ani are, cuibărise frustrare în suflet. Niciodată nu se gândise la o eventuală căsătorie a mamei ei. Jena a culminat, cu propunerea unei colege venită în vizită, de a-l invita pe Tudor în cameră cu ele şi la onomastica ei, peste câteva zile. Timeea îi spuse ceva încurcat, pentru a ieşi din situaţie şi încetă să mai invite colege în casă, dar evita din ce în ce mai mult prezenţa mamei şi a lui Tudor.

- Timeea, nu vii să bei o cafeluţă cu noi? o invita Eva.

- Nu, mamă, am să te rog să mi-o aduci în camera mea, am de învăţat mult.

Era în clasa a XII-a, se apropia bacul.

O servea întotdeauna Tudor, dar nu primea nici măcar un mulţumesc.

- Timeea are ceva împotriva mea, Eva.

- Nuuu, nu cred. Aşa e ea, seamănă mai mult cu tatăl ei decât băieţii. E mai singuratică, ea nu-şi arată sentimentele nici faţă de mine.

Timeea era tipul femeii solide, o întrecuse de mult în înălţime pe mama ei. Semăna la fizic cu Haşoty, înalt peste media unui bărbat. Era osoasă, lată în spate, serioasă şi sobră. Blondă, cu trăsături combinate din familiile lor mixte, româno-maghiare, atât din partea bunicului cât şi a părinţilor. De multe ori o întreba pe mamă ce naţionalitate are ea, română sau maghiară, iar răspunsul era evaziv. Limba vorbită în casă, la Piteşti era româna, la Mediaş, maghiara.

Însă toate acestea deveniseră amănunte în viaţa Evei. Ceea ce conta cel mai mult era fericirea ei alături de un bărbat tânăr, care-i umplea inima şi timpul, într-

o armonie perfectă. Iubirea o transformase atât de mult, încât nimic nu o putea supăra, nimic nu o deranja, atâta timp cât Tudor, de la serviciu venea acasă; stăteau împreună în bucătărie pentru a le găti copiilor, împreună primeau musafirii, doar atunci când doreau, mergeau la cinematograf sau la şedinţele cu părinţii ale băieţilor, la serbări. Doar Timeea nu mai avea şedinţe şi nu mai ieşea din casă. "Treaba ei, îşi zicea Eva, dacă aşa doreşte, aşa să facă. E mare, e majoră.”

Tudor se transformase în bărbatul ideal, pe nesimţite. Fiind tratat ca un matur responsabil, încerca să facă faţă, cu toată puterea de care era în stare. Nu-şi dădea seama dacă o iubea cu adevărat pe Eva, dar ştia că îi este foarte bine şi că nu doreşte că schimbe nimic. Nu vedea alte fete, alte femei, nu-şi făcea planuri de viitor. Dacă ar fi putut face relaţia cunoscută părinţilor ar fi fost deplin fericit. Visa în sinea lui la înlăturarea acestui impediment, odată şi odată. Era imperios necesar, era dator Evei şi părinţilor.

Clevetirile vecinilor, de unde nu lipsea Aurora, erau tot mai vădite. "Dacă aud părinţii lui, nu-l văd bine, sau comandantul unităţii. Ce, crezi că ei ştiu?... Ce noroc au unele... Rămân ele fete nemăritate şi asta cu trei copii luă un tânăr ca o floare, numai bun de fiică-sa.”

Eva oricum nu apleca urechea, el la fel şi continuau să iasă sau să intre în scara blocului de braţ, ca o pereche bine consolidată.

La sfârşitul anului şcolar, după ce Timeea luă bacalaureatul, Eva o întrebă când trebuiau să meargă la Bucureşti, pentru înscrierea ei la facultatea de litere, cum era planul.

- Nu mai merg la nicio facultate, veni răspunsul prompt al fetei.

- Cum, Timeea, nu mai mergi, pentru care motiv?

- Pentru simplul motiv că nu vei avea bani să mă întreţii la facultate. Cu ce bani?

- Voi vedea eu. Am vorbit şi cu Tudor şi mi-a promis că te va ajuta şi el cu bani.

- Hm... Tudor... Tudor şi iar Tudor... Atât se mai aude în casa asta. Ce bază ai tu în băiatul ăsta? Crezi că va mai pierde multă vreme cu tine?

- Timeea, cu cine vorbeşti tu aşa? Atenţie la vocabular şi la ton!

- Cu tine vorbesc. Nu-i al tău, Tudor ăsta?

- Nu, este al mamei lui. Al meu este doar ca bărbat.

- Exact asta voiam să-ţi spun, că ar fi cazul să i-l restitui mamei lui şi să nu-l mai primeşti în casă. Altfel... şi fata curmă discuţia în suspans.

- Altfel ce? Mă ameninţi?

- Altfel voi pleca la Mediaş, la tata. Am lăut legătura cu el şi cu bunica. A venit din închisoare, de câteva luni.

Eva rămase câteva clipe înmărmurită. Nu se aştepta la această decizie a feţei, total diferită de cum era în mintea ei.

- Fată dragă, schimbase timbrul Eva, pe unul dulceag, dacă tu vrei să mergi la tatăl tău, eu nu te voi opri. Dar nu-l considera pe Tudor un pretext.

- Nu-i pretext, este motivul pentru care voi pleca.

- Eu zic să te mai gândeşti. Ce-ţi poate oferi tatăl tău, acum ieşit din puşcărie, mai mult decât mine, mai mult decât familia ta?

- Un cămin doar al meu.

- Hotărârea este doar a ta, Timeea, şi ţi-o respect. În cazul în care pleci, uşa mea îţi va fi întotdeuna deschisă. Dar, să ştii, la Tudor nu voi renunţa!

Timeea plecă în acea vară, în timp ce mama ei, împreună cu Tudor şi cu băieţii, era la mare. Îşi făcu bagajul şi lăsă un bilet pe masă: "Am plecat la tata, să nu mă căutaţi”. Firea ei scotea în evidenţă tot mai mult apropierea de caracterul hotărât, orgolios şi aventurier, al lui Haşoty.

Capitolul IV

Abia după plecarea Timeei a înţeles Eva cât de puţin îşi cunoştea fiica.

Se refugia în camera ei uneori şi cerceta fiecare obiect rămas prin sertarele servantei, ce i-a servit fetei drept dulap. Totul purta amintiri plăcute sau mai puţin plăcute, rămase undeva în urmă. Timeea avea talent deosebit în a confecţiona tot felul de nimicuri inedite, utile. Din peticele colorate, tăiate sub diferite forme şi lipite, făcea tablouri mult plăcute ochiului, păpuşi cu feţe bizare, arlechini sau chinezoi. Nu le luase cu ea, dovadă că dorea să se despartă de copilărie. Eva îşi aminti cât şi-a ajutat fraţii mai mici, când o socotea mâna ei dreaptă. Este adevărat că în ultima perioadă nu-i mai solicita ajutorul, o înlocuia Tudor. "Probabil s-a simţit neglijată şi eu nu am văzut. Cât de mult regret... Îi voi respecta dorinţa şi mă voi strădui să o înţeleg mai bine. Voi încerca să mi-o apropii mai mult dacă va fi posibil. Mai am doi copii, totul de la El, cum zice papa.'' Era conştientă că soarta nu i-a hărăzit cele mai uşoare căi ale vieţii şi s-a dovedit de multe ori de-a lungul ei că nu toţi îngerii au aripi albe. Ochii femeii s-au golit de câteva lacrimi amare.

Apoi, nu-şi aminti să fi vorbit vreodată cu copiii, despre tatăl lor. Ce putea să le spună? Lucruri bune, nu. Atunci a preferat să tacă, să o lase pe mama lui, să spună ce doreşte despre fiul ei. Nu-i iscodea niciodată pe copii, despre convorbirile cu bunica, la venirea din Mediaş, dar nici nu credea că data eliberării fostului soţ din închisoare era atât de aproape. Pentru ea, această dată nici nu exista.

Acum, însă, datorită lui Tudor putea trece mai uşor peste oricare problemă a vieţii. E lesne cu un bărbat tânăr, şarmant şi care te iubeşte.

El o putea înţelege, dar se socotea oarecum vinovat de cele întâmplate. "Trebuia să încerc mai mult, să fiu mai aproape şi de Timeea. Am avut reţineri din mai multe puncte de vedere", îşi reproşa Tudor.

Cu toate acestea, Eva încuviinţă plecarea băieţilor la Mediaş, în restul

vacanţei, pentru a-şi vedea tatăl şi a-i aduce veşti de la Timeea.

- Poate rămâneţi şi voi acolo, glumi Eva cu băieţii, pe picior de plecare. Ce zici Fery, poţi sta fără mamă?

- Nu pot sta fă'ă tine şi fă'ă Tudoou.

- Dar tu Roberto?

- Fii serioasă, mamă! Nu rămân eu în Mediaş. Sunt curios ce-o să facă şi Timeea acolo. Bunicul este foarte bolnav, bunica foarte bătrână, iar casa foarte mică şi veche. Şi apoi nu-mi las eu liceul "Odobescu'' pe unul din Mediaş.

Băieţii se reîntoarseră în septembrie, dar Timeea, nu. Eva aflase de la ei că nu era foarte încântată, dar orgoliul era mai puternic.

Tatăl lor era venit de vreo patru luni şi se recăsătorise imediat cu o Mărioară din Mediaş. Bunicul decedase în scurt timp după venirea lui, fericit totuşi că a ajuns să-şi vadă fiul liber. Casa mică şi sărăcăcioasă se umplu în curând, cu multe persoane.

Haşoty nu-şi găsi serviciu după pretenţiile lui, imediat. Se angajă, totuşi, transportor la o întreprindere mică de mobilă şi în pofida timpului destul de lung, vreo nouă ani, cât fusese lipsit de multe plăceri ale vieţii, acum căuta să recupereze, să-şi satisfacă poftele. Primul viciu pe care l-a abordat a fost alcoolul. În curând venea în fiecare zi pe şapte cărări, făcea scandal. Mărioara pleca, dar revenea de fiecare dată, deoarece nu avea o altă casă. Haşoty o luă în căsătorie din casa fratelui ei, frate al cărei soţie abia aşteptase să scape de ea.

Timeea nu reuşise să lucreze niciunde. Noroc cu pensia bunicii care oricum făcea foarte greu faţă cheltuielilor, însă era foarte bucuroasă să o aibă pe Meeia ei dragă aproape. Era singurul lucru bun care i se întâmpla la bătrâneţe. Pe fiul ei nu-l recunoştea, era altul, un bărbat care fuma foarte mult şi bea la fel de mult, morocănos când nu bea, irascibil şi impertinent, când bea. Trăncănea cât îl ţinea gura despre o strategie făcută în închisoare, de a pleca în America, visul lui din totdeauna.

Viaţa, însă, nu iartă abuzurile. Sănătatea lui zdruncinată în anii detenţiei, neajunsurile fizice şi psihice, cărora a fost supus au lăsat amprentă grea pe organism, mai ales pe inimă, care a refuzat să mai bată. După opt luni de la eliberare s-a oprit. Biata bunică avu parte de altă înmormântare. De data aceasta îşi îngropa unicul fiu, de foarte tânăr, de patruzeci şi doi ani şi se procopsi cu o noră pe care nu o dorea.

După praznicul de şase săptămâni îi spuse să plece.

- Unde să plec, aici îi casa mea, casa în care m-o lăsat bărbatul meu, veni răspunsul grăbit şi sigur al Mărioarei, text învăţat de la cumnata ei. Am drept să stau aici.

- Ai, tu, drept? N-ai nici un drept. Bărbatul tău are trei copii şi casa lor le rămâne.

- Am şi eu drept aici! susţinea Mărioara, sus şi tare.

Bunica Haşoty o lăsă în plata Domnului, o lăsă să locuiască într-o cameră mai retrasă a imobilului şi se interesă la un avocat. Primi răspunsul, că nu avea niciun drept de moştenire, dacă nu a convieţuit cel puţin cinci ani cu defunctul, însă se izbea de îndărătnicia Mărioarei de a nu pleca şi pentru a fi mai sigură făcu act de donaţie pe numele Evei, chiar fără să o întrebe. "Să facă ce-o crede ea, după ce n-oi mai fi eu, e casa copiilor.”

Ea avusese multă consideraţie pentru Eva şi nu o condamna pentru divorţul de fiul ei. "Poate tot aşa aş fi făcut şi eu'". Nu o condamna, nici când Timeea i-a spus motivul pentru care plecase din Piteşti.

- Meeia neni, nu gândi împotriva mamei tale! Îi tânără. Lasă de la tine. Trebuie să te bucuri pentru un pic de bine ce-l are acum. Cine ştie cât va dura? Ce-i bun, întotdeauna să gată iute. O avut destule necazuri. Când eraţi mici, veneam şi stăteam cu voi, să mai plece şi ea cu colegele, la o cofetărie, la o cicola şi abia voia să meargă. Îi o mamă bună, Meeia neni.

Timeea se lăsa înduioşată, de fapt îşi iubea mama şi regretă gestul nesăbuit de a pleca de acasă, dar acum dorea să demonstreze că se descurcă şi era nevoie să realizeze ceva, chiar dacă se va întoarce vreodată înapoi.

- Mama, ai casă în Mediaş, îi aduse Roberto vestea Evei.

- Mie nu-mi trebuie, Roberto, nu am ce face cu ea. Eu în Mediaş nu o să mă mai întorc niciodată.

- Nici în vizită?

- Ei, cine ştie? Nu pot spune, că nu voi merge pe la Timeea, dacă se hotărăşte să se stabilească acolo.

Ţinea legătura cu Timeea la telefon şi-i amintea de fiecare dată, că se poate întoarce oricând, însă fata nu putea să o părăsească acum pe bunica, care se legă foarte tare de ea. Îi găsi şi serviciu în cele din urmă, prin cunoştinţele ei, primitor-distribuitor la un depozit de încălţăminte.

Relaţia dintre Eva şi Tudor mergea din ce în ce mai bine. Erau un cuplu perfect, care încerca să facă faţă greutăţilor materiale ale vieţii.

La începutul lui aprilie, al acelui an, al patrulea de când erau împreună, Tudor o ivită pe femeia vieţii lui în pădurea Trivale, de ziua ei. Sărbătorirea obişnuită cu prietenii, cu prăjituri şi muzică ABBA, cu lichior de cacao sau de cafea făcut în casă, o stabiliră la sfârşit de săptămână.

Eva se lăsă condusă prin parcul amenajat în mijlocul pădurii, pe aleea străjuită de platanii cu frunze tremurânde, colorate cu verde crud. Mirosea a primăvară, păsările ciripeau vesele, foarte ocupate cu construirea cuiburilor, iar o veveriţă ţopăia de colo-colo pe marginea de alee, etalându-şi trufaşă coada stufoasă ca pe o ofrandă, naturii. Se grăbea în căutarea perechii. Timpul era scurt, până în toamnă puii trebuiau să fie mărişori.

Se opriră pe o bancă mai retrasă. Tudor scoase dintr-un buzunar interior al hainei o coroniţă din margarete naturale, mici, împletită de o mână dibace. O aşează, cu graţie şi pricepere, pe buclele champagne ale Evei, îi luă mâna cu tandreţe şi ducându-şi-o la gură într-un sărut cald, declară:

- Te încoronez, doamnă de Cristescu a Craiovei şi jur să te iubesc toată viaţa.

Eva, vădit surprinsă, nu ştiu cum să reacţioneze. Era obişnuită cu glumele lui Tudor şi cu surprizele lui.

- Tudor, asta ce mai e? întrebă emoţionată, încercând să afle ce mai punea la cale frumosul ei cavaler, trezindu-se într-o situaţie plină de echivoc.

- Ce, nu se vede? Te cer de soţie, azi de ziua ta, asta înseamnă, răspunse Tudor puţin încurcat. Ce zici, primeşti?

- Ştiu şi eu... Dă-mi un pic de răgaz să mă gândesc, nu ştiu ce să zic.

- Cam cât? Nu ţi-au ajuns patru ani?

- Mai vreau unul, măcar unul. Dacă şi la anu', tot pe vremea asta, reînnoieşti cererea, s-ar putea să primesc.

- Atât de mult îţi trebuie să afli dacă mă iubeşti?

- Tudor, tu ştii că te iubesc mai mult decât orice pe lume.

Eva visa uneori la o căsătorie cu Tudor, dar ştia cât de tânăr este şi nu dorea să-i forţeze mâna. Avea trei copii, ar putea să mai aibă şi cu el, dar observase că era foarte atent să nu rămână gravidă. Îşi lua toate măsurile de precauţie în acest sens. Asta o făcea să creadă că nu-şi dorea copii cu ea. " Îl iubesc prea mult pentru a nu-i face pe plac.” Cererea în căsătorie venise promt, fără să se aştepte,

în stilul lui. Tudor ştia să surprindă în cele mai bizare moduri. Nu ştiuse în acel moment ce să spună şi spusese în glumă acele cuvinte, apoi se gândi că făcuse bine.

Tudor rămase puţin descumpănit. Nu se aştepta la refuzul Evei, dar înţelesese că făcea parte din nobleţea sufletului ei. Desigur punea totul pe seama diferenţei de vârstă dintre ei, dar nu ţinea cont că el se obişnuise atât de mult cu ea, încât acel act de căsătorie era o formalitate ce venea în completarea legăturii lor. Apoi, la întrunirile cu colegii, el apărea singur, în timp ce aceştia erau cu soţiile şi se simţea frustrat pentru el şi vinovat pentru ea, că rămânea acasă. Era un bărbat deplin acum, avea peste douăzeci şi cinci de ani şi ştia ce face. Ştia că doreşte căsătorie cu Eva, apoi le va spune şi părinţilor, care şi aşa bănuiau că el are pe cineva, din apropourile făcute. Odată căsătoriţi nu se mai puteau împotrivi, chiar dacă doreau, dar acum, mofturile Evei... "Femeile... Cine să le mai înţeleagă? Bine, Eva, fie cum doreşti, gândi Tudor. Te voi cere în căsătorie şi anul viitor şi în fiecare an, până vei primi.”

Şi continuară să trăiască sub egida dragostei şi a înţelegerii, fără a pomeni niciunul nimic despre micul incident.

Serile, în special, în casa lor, erau foarte distractive, în familie sau cu musafirii. Aproape îşi completară familia cu Tibi, fiul Aurorei, coleg de clasă într-a X-a şi prieten nedespărţit cu Roberto, de când păşiră la acelaşi liceu. Tibi era un adolescent cu multă personalitate, foarte sigur pe el, în ciuda staturii mai mici faţă de Roberto ce trecuse bine de 1,80. Era brunet, foarte brunet, semănând mult cu mama lui, care avea tenul negru, picurat cu pete maronii. Se auzise că bunica din partea mamei ei fusese ţigancă, dar ea era cea care înfiera cu vehemenţă ţiganii, ferindu-se de orice legătură cu ei. Se încadrase foarte bine în rândul cetăţenilor la serviciul în combinatul chimic, cu locatarii de pe scară, foarte curioasă, plecată veşnic pe la vecini. Nicio veste nu putea trece pe lângă ea. Soţul ei, Iovu, un singuratic incurabil, stătea la televizor sau completa rebus, motive pentru care Tibi căuta căldura căminului în casa Evei.

Tudor făcuse rost de un video şi vizionau filme bune. Era perioada în care la cinematograf începuseră să dispară. Uneori cinematograful se muta la ei în casă, vecini, prieteni, umplând sufrageria pentru câte o după-amiază întreagă.

Capitolul V

În cea de-a treia vară de când se afla în Mediaş, Timeea s-a căsătorit cu Imre, un ungur frumuşel, cumsecade şi foarte îndrăgostit de ea.

Tudor şi Eva, împreună cu băieţii şi desigur, nelipsitul Tibi, cu multă bucurie şi nerăbdare, au plecat într-acolo. Îi acompaniau şi familia Evei. Caterina, sora ei era împreună cu cel de-al doilea soţ şi cu adolescentul Mihnea, de aceeaşi vârstă cu Roberto. Aceasta mai născuse un băieţel, dar rămăsese acasă cu păpşoara, chinuită de osteoporoză avansată. Preoteasa se apropia vertiginos de şaptezeci de ani. Şi, desigur, îi însoţeau şi domnul Arvat. În urmă cu ceva timp fusese scos la pensie în urma efectuării unui control de fond, la o instituţie din Târgovişte, unde nu dorise să facă nişte compromisuri, dictate de un secretar al regionalei de partid, al cărui cumnat era vinovat de dispariţia unei sume imense de bani. Şi cum trebuia să cadă câteva capete de pe lângă delapidator, Consiliul Judeţean a decis pensionarea domnului Arvat. Controlul urma să se mai efectueze o dată, de către altcineva. A fost "sfătuit'' să-şi facă cererea, chiar dacă mai erau câteva luni până la vârsta de drept a pensionării. I se facilita o derogare de timp, în mod special pentru dânsul. Partidul comunist putea orice, era doar puterea supremă în stat.

Revederea Evei cu soacra ei, cu foştii colegi de liceu şi de birou, fusese foarte plăcută. Plecase o Eva tristă, apăsată de greutăţi şi se întorcea una veselă, întinerită, la braţul unui bărbat foarte atent cu ea.

- Gerovitalu' i la braţu' ei, glumea un fost coleg, şugubăţ.

Eva era fericită pentru Timeea, pentru faptul că-şi găsise alesul inimii, că relaţiile dintre ele o luară pe un alt făgaş, mult mai bun. Timeea se maturiză mult. Tenacitatea şi caracterul ei puternic o făcea foarte realistă şi cu mână de fier. Preluase toate frâiele gospodăriei şi ale organizării nunţii, inclusiv. Imre o lăsă, bucuros că totul merge ca pe roate. Petrecerea a fost impecabilă, la nivelul cheltuielilor posibile, firește. Şi-au răsfăţat musafirii cu multe prăjituri, îndeletnicirea preferată a Timeei, cu multă muzică şi distracţie. Nici Mărioara nu

a lipsit, de fapt a corvodit mult, se căsătorea fiica soţului ei; îi era de ajutor real, Timeei.

Nuntaşii au plecat spre casele lor după vreo trei zile, încântaţi, nu înainte de a lăsa tinerei familii cadouri diverse, în special obiecte de uz casnic.

Rozul vieţii, însă, se mai decolorează în timp, nu durează niciodată cât lumea. Când totul pare perfect, intervine ghimpele cu iz de otravă, amăgirea şi suspiciunea făcându-şi repede loc.

La prima vizită a lui Tudor în Craiova, părinţii se arătară foarte mâhniţi. Mama lui îşi petrecea timpul mai mult în pat. Explicară şi cauza tristeţii lor. Îi povestiră despre un apel telefonic anonim în care primiră vestea că el locuieşte de cinci ani cu o femeie mult mai în vârstă şi care are trei copii. Tatăl dori să cunoască veridicitatea lucrurilor.

- Da, tată, este adevărat, recunoscu Tudor cu francheţe, dornic de a scăpa de secretul ţinut atâtea ani faţă de ei. Este o femeie pe care o s-o iubiţi şi voi, aşa cum o iubesc eu, după ce o veţi cunoaşte, vreau să mă căsătoresc cu ea.

Mama lui scoase un geamăt şi căzu cu capul pe pernă. Tudor din doi paşi fu lângă ea, încercând a o face să-şi revină.

- Poftim, uite ce-i faci mamei tale, Tudor! reproşa pe ton tăios tatăl.

- Mamă! Mamă, revino-ţi! Nu am murit. După cum vezi sunt foarte bine. Mă simt minunat lângă această femeie.

- Nici să nu te gândeşti! spuse mama cu voce scăzută, nu asta dorim noi pentru tine.

Cele două zile petrecute lângă părinţi deveniră un calvar pentru Tudor. Toate discuţiile se învârteau în jurul aceluiaşi subiect, pe acelaşi ton de reproş.

- Asta merităm noi, la bătrâneţe? Pentru asta m-am chinuit să-ţi dau viaţă şi să te creştem atât de frumos? Noi vrem nepoţi, Tudor!

- Asta se poate rezolva! încerca băiatul să glumească în diverse moduri.

În zadar, nici un argument nu stătea în picioare. În concepţia lor, el trebuia să se căsătorească cu o fată de seama lui, în Craiova neapărat, pentru a le fi sprijin la bătrâneţe, să aibă copii, moştenitori ai casei pe care au construit-o cu greu, să vadă nepoţii alergând printre rondurile de trandafiri. Insistară atât de mult şi nu-l lăsară până nu le promisese că se va gândi în mod serios la discuţia lor.

La Eva se întoarse un Tudor îngândurat, abătut, zâmbetul lui ce dezgolea strungăreaţa se vedea că este forţat.

- S-a întâmplat ceva cu părinţii tăi, Tudor? întrebă Eva.

Nu-i ceruse niciodată să o prezinte părinţilor. De fapt lăsase totul în seama lui.

- Nu, nu mare lucru, răspunse Tudor, evaziv. Mama e bolnavă, dar nu foarte grav.

După câteva zile, în ciuda gândului de a se despărţi de Eva, la dorinţa părinţilor, Tudor îi racolase pe băieţii acesteia, să zugrăvească apartamentul. Cumpără pentru unul dintre pereţii sufrageriei un fototapet, cât peretele de mare, şi-l lipiră; era un peisaj de primăvară într-o lizieră de pădure, înfrunzită bine, unde razele soarelui se răsfăţau, lăsând lumini şi umbre jucăuşe peste firele de iarbă crudă, iar câteva viorele se iviră lângă o piatră spălată de ploi şi timp; şi totul se oglindea într-un lac. Puteai jura că e rupt din pădurea Trivale. Cumpărară var, două bidinele şi coloranţi, îşi împărţiră sarcinile şi se apucară de treabă. În două săptămâni cât dură marea harababură, cu multă râvnă şi veselie, fiecare membru al familiei îşi tapetă camera după bunul plac. La final, apartamentul arăta curat, chiar dacă era puţin bizar, ca toată familia, de fapt. Băieţii îşi puseseră mai multe culori pe acelaşi perete.

Câteva luni, Tudor nu-şi mai vizită părinţii. Îi suna de la telefonul unităţii. Desigur, la fiecare apel, îl întrebau dacă s-a gândit la ceea ce i-au cerut. Spunea întotdeauna ceva încurcat, pentru a nu-i supăra, dar nici nu le promitea nimic despre despărţirea lui, de Eva. "Nu o pot părăsi, gândea Tudor, nu pot să mă despart de Eva, nu am niciun motiv şi sunt sigur că nu doresc o altă femeie. Sper, ca părinţii mei să se obişnuiască cu această idee. Eu am timp.’’

Părinţii, însă, primiră alt telefon anonim, cu acelaşi timbru ascuţit de femeie, dornică de a trâmbiţa spre auzul tuturor, lucruri importante sau mai puţin importante, bântuită de patima curiozităţii, chiar şi pentru simplul fapt că simţea mirosul de ceapă prăjită din bucătăria vecinului. Îi pusese la curent cu tot felul de amănunte, inclusiv cu zugrăvitul şi cu fototapetul din sufragerie. Le spunea mai ales părerea ei. Era sigură că el este foarte bine ţinut în mrejele Evei şi în niciun caz nu se va despărţi de ea. Atunci părinţii lui Tudor îi cerură "binevoitoarei’’ adresa şi numele. Desigur, nu a dorit să-şi decline identitatea, dar le-a dat adresa Evei, dovedindu-se mare cunoscătoare a tot ce mişcă. Cei doi se mulţumiră şi cu atât.

După vreo două săptămâni, Tudor primi o telegramă: "vino urgent, mama

grav bolnavă''. Craioveanul urcă în primul tren, după ce-i aduse la cunoştinţă Evei, prin telefon, conţinutul telegramei.

Mama lui era în pat, cu o asistentă medicală lângă ea, cu o mulţime de medicamente şi cu tensiometrul pe noptiera de la capătul patului. Asistenta îi făcuse cunoscut că mama lui este cardiacă şi că tensiunea îi joacă feste; urca vertiginos la cote foarte înalte şi scădea, la fel de repede, drept pentru care trebuie să stea în pat, să fie ferită de efort şi stres. Curios era faptul că tatăl lui nu se afla acasă.

- Unde e tata? Cum de lipseşte de lângă tine, mamă, acum când nu-ţi este bine?

- A fost nevoit să plece la ţară, Tudor. Are de rezolvat ceva urgent cu casa, în urma decesului fratelui său, de unde tu ai lipsit. M-a lăsat în grija Ancuţei.

Anca avea vreo 26 de ani, o fată modestă, osoasă, înaltă şi cam fadă, dar bună în meserie.

În cele două zile cât a stat lângă mama sa, se părea că îi era mai bine. Anca, în afara orelor de serviciu, îşi petrecea tot timpul la ei. Uneori venea dimineaţa şi pleca seara, la gardă. Locuia undeva prin apropiere, cu chirie.

- Puteţi ieşi şi voi puţin la plimbare, încercă mama lui Tudor să fie amabilă. Parcă mi-am mai revenit. Am înghiţit medicamente cât pentru un elefant. Tensiunea s-a stabilizat şi m-au părăsit şi blestematele alea de migrene. Parcă nici ameţeli nu mai am.

Tudor refuză cu multă delicateţe şi-i spuse mamei, că doreşte să se întoarcă la unitate. Învoirea conform telegramei era de trei zile.

- Te las pe mâini bune, mamă! Dacă Anca este lângă tine, nu ţi se poate întâmpla nimic rău.

Şi plecă. Acasă o găsi pe Eva încercănată, abătută, schimbată total, deşi îmbrăţişările, atenţia acordată erau mult mai profunde şi mai calde. În zadar încerca să afle cauza, motivă nişte probleme de la serviciu şi că a muncit foarte mult, fără odihnă. Nu a putut să-i spună, că în timp ce el se afla la Craiova a primit vizita domnului Cristescu, tatăl.

În urmă cu două zile, de cum a auzit soneria şi-a dat seama că la uşă este cineva străin, dar totuşi a încercat:

- Intră!

Soneria nu se opri, suna insistent. Eva se repezi să deschidă uşa, fără a se

uita pe vizor şi rămase înmărmurită câteva clipe, găsind la uşă un bărbat prezentabil. Părea Tudor, mai bătrân, încărunţit. Abia bâigui, cu răsuflarea tăiată:

- Pe cine căutaţi? Cine sunteţi dumneavoastră?

- Sunt Marin Cristescu, tatăl lui Tudor. Dumneavoastră sunteţi duduia Eva Arvat?

- Da... răspunse Eva, pierită.

- Să nu-mi spuneţi, că Tudor nu locuieşte aici! vorbi bărbatul pe un ton tăios, dezgolind aceeaşi strungăreaţă ca a fiului său.

- Nu vă spun deloc, dar acum nu este acasă. E la Craiova; mama lui este bolnavă, presupun că ştiţi. Dar, poftiţi în casă! S-a întâmplat ceva grav?

Domnul Cristescu intră, fără a se lăsa mult rugat şi se aşeză pe canapeaua din sufragerie, vis-a-vis de fototapetul primăvăratic. Geta croşeta într-un fotoliu.

- Geta, domnul este tatăl lui Tudor! Domnule Cristescu, Geta este o colegă de birou şi vecină, făcu Eva prezentările, în mod politicos.

Geta, foarte surprinsă la auzului numelui, îşi strânse degrabă ghemele, se ridică şi plecă val-vârtej.

Rămaşi singuri, refuzând categoric să fie servit cu ceva, domnul Cristescu începu direct şi apăsat reproşurile asupra Evei. Încercă să-i inducă responsabilitatea asumării întregii vinovăţii, în relaţia dintre fiul lui şi ea. Ea a fost cea care i-a sedus fiul, i-a mâncat salariul cinci ani, fiul său i-a crescut copiii şi, mai recent, i-a zugrăvit şi apartamentul. Avea cunoştinţă că el a cumpărat acel fototapet ce orna atât de bine sufrageria. A făcut apel în toate modurile, cu tot felul de ameninţări, pentru a-i reda libertatea fiului, scăpat din mrejele ei. El trebuia să se căsătorească şi să aibă copiii lui.

- Duduie Eva, am auzit că, de fapt, sunteţi urmărită şi de securitate. Nu ştiu dacă s-a aflat de noua bravură a dumneavoastră, dar vor afla.

- Văd că sunteţi foarte bine informat. Atunci trebuie să ştiţi şi faptul că nu eu sunt urmărită, ci tatăl meu, care nu a făcut nimic împotriva regimului, doar a fost preot greco-catolic, acum... hăăăt ani. Apoi, domnule Cristescu, cu tot respectul pe care vi-l datorez, prin faptul că sunteţi tatăl lui Tudor, trebuie să vă amintesc că sunteţi în casa mea şi nu sunt obligată să suport invective, să fiu pusă la stâlpul infamiei. Recunosc relaţia cu Tudor şi nu există niciun vinovat în această relaţie. Tudor este un om liber, poate acţiona după bunul plac. Dacă-l leagă ceva de mine este dragostea ce ne-o purtăm unul altuia, nu vreun lanţ imaginat de

dumneavoastră.

În următoarele secunde se părea că fostul militar de carieră se înmoaie şi încearcă să schimbe tactica. Trecu la planul B. Abordă un ton politicos, chiar amabil şi o rugă pe Eva să facă cum crede ea pentru a-l îndepărta pe Tudor din casa ei, pentru a-l îndemna să meargă la Craiova mai des, unde mama lui este foarte bolnavă, nu se ştie cât mai are de trăit şi-l doreşte lângă ea.

Abătută şi tristă, cu inima scăldată într-un gust amar, Eva, cu privirea într-un colţ al camerei, rosti:

- Îmi cereţi imposibilul. Promit să-l îndemn pe Tudor să vă viziteze mai des, dar nu promit că-l voi alunga din casa care este şi a lui de cinci ani. V-aţi gândit vreodată că noi ne iubim, că Tudor mă iubeşte şi-i este foarte bine lângă mine?

- Da, duduie Eva, m-am gândit, iar acum, cunoscându-vă, înţeleg şi pentru ce vă iubeşte fiul meu. Un singur lucru vă mai rog: promiteţi-mi că nu-i spuneţi lui Tudor de vizita mea.

- Bine, domnule Cristescu, promit că nu-i voi spune.

Apoi domnul Cristescu plecă, despărţindu-se de Eva în termeni foarte politicoşi, chiar îi sărută mâna la uşă, pe picior de plecare.

Eva puse yala şi se refugie în dormitorul lor. O încercă un sentiment de disperare, simţi firul iubirii ei devenind fragil, ape tulburi în paradis. Stabilitatea se transforma în scepticism. Gândul că ar putea să-l piardă pe Tudor reuşea să o sufoce, să o stoarcă de vlagă. "Dacă nu mai vine, dacă este vreo strategie de-a părinţilor această plecare bruscă a lui Tudor la Craiova?...” Un val de neputinţă îşi făcu loc în sufletul ei, măcinând-o. Îndoiala construia tot felul de capcane, în care avea să fie prins iubitul ei.

Capitolul VI

Starea dezolantă de picuri trişti, ce puse stăpânire pe Eva, în care nimeni nu plângea alături, în care simţi că s-a uneltit împotriva ei se curmă destul de repede, de un alt sunet insistent al soneriei. De această dată Aurora sună furtunos şi intră la fel de furtunos în sufragerie, cu o mimică victorioasă în priviri şi cu o euforie răutăcioasă, tipică ei.

- Cine te-a vizitat Eva? Cine-i bărbatul ăla cărunt care a ieşit adineaori de la tine?

Eva, bulversată încă, spuse ce-i trecu prin minte de moment:

- A... un coleg de-al lui papa... Nu s-au văzut de multă vreme şi nu ştia că el s-a mutat la Târgovişte.

- Ce mult semăna cu Tudor... puteam să jur că e tata lui Tudor, mai spuse femeia, pe un ton făţarnic, lăsând loc unui soi de, "eu ştiu tot''.

- Ce să caute tata lui Tudor la mine, în timp ce el se află în Craiova?

- Ştiu şi eu?... vorbea cu subînţeles, ca o cunoscătoare, Aurora. Aşa mi s-a părut mie...

Apoi nesatisfăcută de răspuns, deschise uşile camerelor ca şi când căuta pe acolo dezlegarea misterului.

- Tibi nu-i la voi?

- Cum să fie la noi, Tibi? Nu-i la şcoală?

- A... aşa este. Parcă sunt nebună...

Se răsuci pe călcâie, destul de indignată şi plecă.

Cei doi îndrăgostiţi simţeau parcă o dramă, infiltrându-se ca un şarpe în mijlocul paradisului. Tăceau mult, fiecare cu gândul său. Doar nopţile deveniră mai înfocate, ca şi cum fiecare ar fi fost ultima. Eva se lipea de Tudor, în dorinţa de a găsi vreo metodă, prin care să nu se mai poată dezlipi vreodată, iar Tudor răspundea înfocat, până la epuizare. Multe dimineţi îi găseau cu ochii deschişi, iubindu-se.

Un timp relativ scurt, vreo două luni, până când vara s-a aşternut în deplinătatea forţelor se părea că lucrurile merg pe făgaşul lor, construit de ei cu multă iubire şi înţelegere.

Roberto termină clasa a XI-a, iar Fery cel ce nu învăţase niciodată să-l rostească pe "r'', fapt ce-i sporea farmecul, tocmai intră în liceu.

Dar veni o zi fatidică, acea zi de care urma să-şi amintească Eva toată viaţa, de atunci încolo. Tudor o sună la birou şi o rugă să obţină o învoire în clipa aceea şi să vină acasă. Avea să-i comunice ceva. Eva, destul de speriată, dar şi curioasă în acelaşi timp. Cu inima cât un purice luă primul autobuz şi veni acasă. Instinctul ei feminin prevestea o catastrofă. Îl găsi pe Tudor răvăşit, cu vestonul şi câţiva nasturi de la cămaşă descheiaţi în dezordine, cu o sticlă de coniac în faţă din care lipsea aproape jumătate, contrar tuturor obiceiurilor lui.

- Tudor, ce s-a întâmplat? întrebă Eva suspicioasă. De când te-ai apucat de coniac?

- De azi iubita mea... de acum, mai nou şi sper să-l păstrez ca prieten întru consolare, rosti, împleticind destul de bine cuvintele.

Se ridică, o luă în braţe şi rămase aşa neclintit că şi cum nimeni şi nimic nu va putea să-i smulgă fiinţa iubită de lângă el.

- Tudor, precis s-a întâmplat ceva. Nu mă chemai tu de la birou, doar pentru a-mi da de veste, că te-ai apucat de băut.

- Da, aşa este. Ar mai fi o veste... răspunse bărbatul tărăgănat.

- Cum ar fi...

- Cum ar fi că... am fost transferat cu serviciu' în Craiova. Poimâine trebuie să mă prezint la nouă unitate.

- Ahhh... ahhh... suspină Eva, sfâşietor. La asta nu m-am gândit. Deci ăsta era următorul pas, murmură mai mult pentru ea.

- Cum adică, nu te-ai gândit? Păi cum să prevezi tu asta? Ce tot vorbeşti tu acolo?

- Nimic, spuse Eva, desprinzându-se din braţele lui, luând loc sfârşită pe canapeaua din sufragerie.

Tavanul tot, pereţii, fototapetul, cerul începuseră să o apese, sufocant. "Deci domnul Cristescu a avut rolul esenţial. Este tatăl lui şi are ultimul rol.''

Apoi cu glas sec, întrebă:

- Şi asta însemnează, ce, Tudor? Că ne vom despărţi?

- Nici gând... nici gând. Craiova nu e la capătul pământului. Voi veni eu la Piteşti, tu la Craiova, până vom găsi o soluţie.

- Dam... bâgui Eva, neîncrezătoare.

Restul zile şi următoarea deveniră cele mai apăsătoare de când erau împreună. Eva trebui să-i scoată hainele din dulap. Toate cele de armată, la ea nu mai aveau trebuinţă şi o parte din cele civile. Tudor fu nevoit să le împacheteze şi să le aşeze într-un geamantan. Conversaţia, datorită lui Tudor, care dorea să decongestioneze măcar puţin zbuciumul sufletesc al Evei, deveni tot mai diferită. Spunea bancuri cu oltenii, îl imita pe nea Mărin cu mai mut patos, inventa rolul lui Sucă cu mai multă ardoare. Fiecare suporta cum putea.

Plecă în ziua următoare, când Eva se afla la birou. Nu-i era la îndemână să privească ochii plini de tristeţe ai femeii iubite, el însuşi fiind foarte nefericit.

În ziua aceea Eva nu ridică ochii din hârtii, lipsise total din conversaţiile colegelor, unde de obicei era sufletul lor. Se concentra foarte greu şi la cifre.

- Ce ai, Eva? O întrebă Geta, care avea biroul lângă al ei, lipit şi scaunul foarte aproape. Nu te simţi bine?

- Mă simt al dracului de bine, spuse Eva în şoaptă.

- Atunci? Ţi-a mâncat pisica limba?

- Tudor a plecat la Craiova. A fost transferat cu serviciu.

- Asta nu se poate... rămase Geta, surprinsă. Precis e mâna lui taică-său şi a Aurorei. Ţi-am spus eu să n-o mai primeşti pe ţiganca asta în casă.

- Ce amestec poate avea Aurora?

- Să ţi-l trimită plocon, pe tatăl lui Tudor... ce altul... În cazul în care nu el l-a trimis.

- Exclus! Tudor nu ar fi făcut asta. Putea să facă oricum, orice, dar asta nu ar fi avut pentru ce.

Înecată în valuri, cu mici speranţe totuşi, viaţa Evei intra într-un labirint. Se simţea cumva prinsă într-o partitura cu suişuri şi coborâşuri, doar a ei, acum în cădere uşoară. Fără Tudor era înjumătăţită, speriată, şocată. Nu-şi găsea locul, rostul. Dezorientarea pusese stăpânire pe ea, complet. Cel mai greu suporta nopţile de nesomn. Doar aţipea şi-l vedea pe Tudor cu geamantanul în mână, cu spatele spre ea.

Şi băieţii rămaseră bulversaţi de plecarea bruscă a lui Tudor. Se obişnuiseră atât de mult cu el. Era cel ce le aducea, de la unitate, untul şi iaurtul ce lipsea de o

bucată bună de vreme din alimentare, era cel ce gătea, cel ce le dădea sfaturi bărbăteşti. Se consultau cu el mai mult decât cu Eva. Vorbeau despre fete, glumeau mult. Fery regreta cel mai mult.

- Mama, mie îmi vine să plâng, şopti băiatul, mult supărat.

- Nu Fery, nu trebuie să plângi. Eşti bărbat. Şi apoi Tudor nu ne-a părăsit. Lucrează doar, în altă localitate.

Următoarea întrevedere avu loc după vreo zece zile, la un sfârşit de săptămână. Tudor intră cu cheia lui, pe care o păstră, fireşte. Eva îl găsi în casă, gătea. Emoţiile şi plăcerea de a-l revedea, nu mai aveau mult şi-i plesneau porii pielii. Ar fi împărtăşit lumii întregi, "Vedeţi, nu m-a părăsit! Tudor mă iubeşte!"

În scurt timp se purtau ca şi când nu lipsise nici o clipă de acasă. Tudor avea acel ceva de a te introduce în lumea lui calmă şi iubitoare, în câteva clipe. Era suficient să te laşi doar pe mâna lui. Apropierea nopţii avea mai mult farmec ca oricând, dorinţele lor trupeşti înfrânate de timp şi ghicite de gânduri, deveniseră vulnerabile la cea mică atingere.

Îi povesti Evei că s-a integrat destul de bine în serviciu, părinţii lui erau destul de sănătoşi, cu excepţia mamei care îşi petrecea timpul mai mult în pat. Şi culmea, tatălui lui ştia că vine la ea şi nu avu nimic de comentat, doar să ţină secret faţă de mama. Putea să-i spună orice, altceva. Desigur, Anca, mare parte din timp o petrecea lângă ea.

Apoi, toată acea vară, Tudor venea aproape la fiecare sfârşit de săptămână. Eva îl aştepta cu ardoare, trăind aproape numai pentru asta. În cursul săptămânii invita prietene, din ce în ce mai multe, mai ales că şi băieţii erau plecaţi, mare parte din timp. Acum erau mari, mergeau la mare, la munte cu rucsacul şi cortul sau la câte un coleg pe la ţară, organizau chefuri, onomastici. Îl târau desigur şi pe Fery după ei, protejându-l ca pe un prâslea ce era.

Pe Aurora începu să o trateze cu răceală, dar ea nu se sinchisea. Intră şi ieşea în casă, după pofta ei.

Odată cu venirea toamnei, vizitele lui Tudor începură să se rărească. Era trimis în aplicaţii tot mai des, în special la sfârşit de săptămână. Apoi tatăl lui avea o tarla cu viţă de vie, undeva pe lângă Drăgăşani. Intrase în posesia ei după decesul fratelui şi trebuia să-l însoţească, să-l ajute la cules, la făcut must şi celelalte. Din economiile lor şi un mic împrumut, părinţii îi cumpărară o Dacie, facilitând deplasările la moşie. Aproape de fiecare dată, Anca se instala pe

bancheta din spate, alături de doamna Cristescu. Ele rămâneau prin curte, cu pregătitul mesei. Se părea că Anca cea negricioasă şi osoasă îi cam purta sâmbetele lui Tudor. Pe el nu-l interesa, dimpotrivă, evita să rămână doar cu ea şi părea impasibil la atingerile ei, întâmplătoare.

- Tudor, de ce n-o inviţi pe Anca la o plimbare, cu maşina? îl întrebă mama în una din zile.

- Nu am timp, mama... sunt foarte ocupat, glumi Tudor.

Anca tăcută, blândă, răbdătoare se prefăcea că nu pricepe lipsa lui de interes, în ceea ce o privea şi continua cu mici atenţii şi mici atingeri.

Gândul lui Tudor era doar să evadeze la Piteşti. Abia aştepta să ajungă sub geamurile Evei cu Dacia verde prăzuliu. Culoarea fusese comandată de mamă.

- Ai jefuit vreo bancă, Tudor? Îl întrebă Eva, privind cheile maşini fluturate ostentativ prin faţa ei.

- Da! Una de praz a Olteniei... de aia e aşa prăzulie.

Plecau cu maşina prin împrejurimile Piteştiului şi la Târgovişte. Eva care nu fusese niciodată la munte, care nu dormise niciodată într-o cameră de hotel, avu ocazia să vadă barajul de la Vidraru, Cozia sau mai des "Cornul Vănătorului'', din Trivale. Invitaţia la Craiova, sau vreo escapadă prin împrejurimile ei, nu veni.

Acum îi era mai uşor lui Tudor să ajungă la iubita lui. Eva îl găsea acasă uneori sau se trezea cu el seara târziu, chiar după ce stingea lumina. Bucuria şi plăcerea surprizei era ca o lucirea de stea într-un cântec de iubire, când îl simţea intrând lângă ea, în pat. Venea şi pentru câteva ore, uneori cu sacoşele pline de mâncare.

O parte bună din porcul de Crăciun se mută în frigiderul Evei, spre stupefacţia părinţilor lui.

- Unde a dispărut o pulpă de porc, Tudor?

- La Eva, mama. I-am dus şi ei, dacă voi nu vreţi să o invităm la noi, de sărbători. Trebuie să avem şi noi porc la masă.

- Nu ai terminat încă cu ea? Nu am înţeles că trebuie să-i ţinem şi copiii ei, răspundea mama pe un ton tăios, cu privirea plină de săgeţi, spre fiu.

- Cine ţi-a spus că voi termina?

- Eu aşa trăgeam nădejde. Uite Anca te soarbe din ochi. E fată bună şi e foarte apropiată de mine. M-a ajutat foarte mult.

- Şi? Nu am înţeles că voi fi nevoit să o răsplătesc eu, pentru toate astea. Ce

nu i-ai plătit tratamentul, injecţiile?

- Nu fii răutăcios. Ştii bine la ce mă refer. Ce te costă să o duci şi pe ea, odată până la părinţi, cu maşina? Eu i-am promis că o s-o faci.

- În primul rând, nu m-a rugat şi apoi, nu am ştiu că tu ai promis. Să nu mai promiţi în contul meu.

Sărbătorile de iarnă, revelionul practic, deoarece Crăciunul nu avea foarte multă importanţă, Tudor l-a petrecut cu Eva. Cu sarmale şi salată Boeuf, cu tort şi friptură pregătite împreună, cu prieteni, care nu veneau nici unul cu mâna goală şi câteva casete de muzică Lad Zeppelin şi Ace of Base, făcute rost pe sub mână. Cei doi reuşeau să realizeze o atmosferă de sărbătoare deosebită. Se glumea mult, Eva făcea plăcinte cu răvaşe, ce conţineau cele mai trăsnite prevestiri, împricinatul fiind întotdeauna, Tudor.

Tinerii, băieţii Evei şi alţi prieteni de şcoală sau din cartier, petreceau de obicei revelionul la Aurora. Tibi şi Roberto se ocupau. De altfel şi Claudia, prietena lui Roberto, o adolescentă frumoasă, strălucitoare, cu buze senzuale şi ochi fermecători. Era socotită cea mai frumoasă fată din cartier. Băieţii Evei aveau trecere la fete, erau înalţi, bine făcuţi şi foarte politicoşi. Se părea că nici mucalitul de Fery nu se lăsa mai prejos. Avea succes. Tocmai îşi făcuse prietenă pe Miruna, fată a cărei tată era comandant de armată, iar mama avea funcţie importantă în miliţie. Era o zgâtie cu buze subţiri, cu zulufi blonzi, bogaţi şi cu ochi albaştri, vioi, foarte sigură pe ea, mai mare cu un an decât el. Venea aproape în fiecare zi să vadă dacă Fery a mâncat, a învăţat sau a plecat spre şcoală, la timp.

După sărbători, la Craiova, Anca în naivitatea ei, crezând că singurul impediment era acela de a fi rugat, formulă rugămintea către Tudor, de a o duce până la părinţi, într-o comună ceva mai îndepărtată, deoarece, spunea ea, avea ceva de adus mai voluminos. Tudor nu mai putea refuza.

Fata se arătă extrem de bucuroasă şi de grijulie cu el. Părinţii, oameni simpli de la ţară, la fel. Îl tratară cu multă atenţie şi respect, în cele câteva ore pe care le petrecură în casa lor, îl luară ca pe un eventual pretendent la mâna fiicei lor, atât de cuminte. Nu se mai întâmplă ca Anca să vină în curtea lor cu vreun bărbat, deşi avea douăzecişişapte de ani. Era cea mai mică dintre cei trei copii ai familiei. Ceilalţi fraţi erau căsătoriţi prin Ardeal. Ea era speranţa şi sufletul lor şi erau foarte încântaţi de Tudor, încât la plecare acesta o întrebă:

- Anca, drept cine m-ai recomandat tu părinţilor, că eu n-am înţeles.

- Ca şi prieten, Tudor. Nu asta îmi eşti?

- Ba da, dar un prieten asemănător cu un frate.

- Lucrurile se pot schimba. Depinde doar de tine, îndrăzni, Anca.

- Anca, eu sunt convins, că tu ştii de existenţa unei femei în viaţa mea. Nu se poate, ca mama să nu-ţi fi spus.

- Da, ştiu. Dar ochii care nu se văd se uită.

- Nu şi ai mei. Eva nu mă va uita niciodată.

- Nu la ea m-am referit, ci la tine. Uite, pe mine mă vezi mult mai mult decât pe Eva şi cine ştie... sunt gata să suport şi unele compromisuri.

- Nu te mai gândi la prostii, Anca.

De fapt şi Eva era puţin geloasă pe acest nume de fată, rostit de Tudor cel puţin odată prin casă, la venirea lui din Craiova. În genul ei elegant îl întrebă cine este, dar el o asigură că e o fiinţă fără importanţă pentru el, nu avea nimic comun cu legătura lor.

Capitolul VII

Determinarea şi miza rezultatului într-o luptă, atunci când devine obsedantă te poate scufunda într-un abis, de unde nu doreşti să ieşi decât învingător. Sentimentul de a lupta, cu doză nemărginită, fără control a făcut din Tudor o redută pentru Anca, o redută ce trebuia cucerită cu orice preţ. Pusese la înaintare îngăduinţa, toleranţa, armele ei de bază, fără a ţine seama, că de cele mai multe ori, cel ce face uz de ele plăteşte cu păcat nevinovat. De la micul favor oferit, Anca abordă faţă de Tudor un comportament mult mai familiar. Se învârtea în jurul lui cu multă atenţie, ajungând chiar să-i calce cămăşile. În mintea ei nu era foarte departe vremea intimităţii. Aştepta doar clipa, momentul oportun şi aceasta se ivi.

Într-o după-amiază când îşi făcea obişnuita vizită, în drum spre casă, soţii Cristescu erau plecaţi, iar Tudor dormea, în camera lui, în semiîntuneric. Fără nici o reţinere şi-a dat fusta şi ştrampii jos şi a intrat în pat lângă el. Până să se dezmeticească se simţi strânsă în braţe, sărutată cu ardoare şi pipăită între coapse. Chiloţii alunecară parcă traşi de un resort, înspre glezne şi Anca desfăcu picioarele cu oarecare reţinere. Doar la penetrare scoase un ţipăt scurt, muşcând buzele ce le simţi lipite de ale ei. Tudor sări speriat în picioare, aprinse lumina, nedumirit. Trase cearceaful de pe fiinţa chircită din patul său şi când văzu că e Anca, îşi trase o palmă zdravănă peste frunte.

- Anca... ce cauţi în patul meu?

- Pe tine te caut... murmură fata căutându-şi chiloţii.

Pe cearceaf, sub ea se formă o pată considerabilă de sânge.

- Ce-i cu asta? Mai întrebă Tudor perplex, dezorientat. Încă nu-i venea a crede că inevitabilul s-a produs.

- Am fost virgină.

Tudor dispăru în baie, iar fata rămase să-şi lingă rănile. Nu aşa visase ea această clipă, alături de Tudor.

- Pleacă acasă, Anca! Te rog, acum!

Fata se îmbrăcă supărată, umilită, dar cu un iz de izbândă în minte şi plecă.

Tudor, rămas singur îşi aminti că tocmai visa un interior deosebit, simţea şi mirosul de iasomie, atât de cunoscut, din multitudinea de vaze pline cu flori şi pe Eva, ademenindu-l într-un pat mare, somptuos. Simţi ciudă în legătură cu cele întâmplate pentru el şi compătimire pentru Anca. "Acum ce va urma... cum să-i spun Evei? Sau mai bine nu! Cum să mai dau ochi cu Anca? Poate nu mai vine pe la noi. Sper să nu mai vină.”

Speranţele însă îi fu deşarte. A doua zi, Anca se înfiinţă în casa lor, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, doar puţin mai sfioasă şi cu priviri mai imploratoare spre el, de câte ori îi întâlnea ochii.

Se părea că părinţii lui Tudor îşi făceau tot mai des vânt de acasă, după-amiezele, deşi era iarnă. Ba erau la vreo policlinică, ba la prieteni, iar Anca îşi făcea prezenţa cu regularitate, înainte de a ajunge la locuinţa sa. Poarta lor se încuia doar noapte cu cheia, cârligul de pe dinăuntru se putea desface dacă întindeai mâna, iar Rex o cunoştea. Plictisit şi înfrigurat nu se mai deranja să o latre. Astfel, fata avea trecere liberă spre intrare în casă.

- Bună, Tudor! Am trecut să vă văd.

- Sunt singur, Anca. M-ai văzut şi poţi... din politeţe nu continuă.

- Foarte bine că suntem singuri, Tudor. Trebuie să avem o discuţie. Vreau să-ţi spun că nu eşti vinovat cu nimic de cele întâmplate, dimpotrivă îţi mulţumesc că m-ai scăpat de povara virginităţii. Şi dacă vom continua o relaţie bazată pe sex, nu vei avea nici o obligaţie morală sau de altă natură, faţă de mine. Sunt destul de matură şi sunt responsabilă pentru ceea ce fac.

- Mai bine nu, Anca. Tu eşti o fată bună şi meriţi un băiat bun.

- Mai bun decât tine oricum nu voi găsi. Acum vreo, ăhăă... timp, pe la douăzeci de ani aveam şi eu succes la băieţi, dar tata îmi spunea, să nu mai intru în curtea lui dacă nu sunt fată cuminte. Apoi, nimeni nu s-a mai încurcat cu mine, după ce le spuneam că sunt virgină.

- A... şi m-ai găsit pe mine mai fraier... spuse Tudor râzând.

- Nu, Tudor, nu e chiar aşa. Am sentimente profunde faţă de tine, cum nu am avut faţă de nimeni, dar tu nu ai ochi pentru mine. Ştiu... şi... am forţat puţin nota, doar.

"Chiar e fată bună, Anca asta, îşi spune Tudor în gând. Păcat...”

- Acum trebuie să plec în oraş, Anca, se eschivă de moment, Tudor.

În următoarea vizită la Eva se simţi puţin vinovat, dar cum ea nu observă nimic şi la insistenţele tacite ale Ancăi, la potrivirea ocaziilor de a fi singuri din ce în ce mai des, Tudor îşi zise: "de ce nu?" Toţi bărbaţii îşi înşeală soţiile. Ştia de la colegii lui de armată. Urechi să fi avut, să auzi aventurile cu care se lăudau.

În scurt timp, însă, nu mai ştia pe cine înşeală. Pe Eva pe care o vizita ori de câte ori avea ocazie, unde consuma marea lui iubire sufletească şi trupească sau pe Anca, cea care-i era la dispoziţie atunci când dorea să-şi descarce pornirile masculine. Între ei nu se desfăşura decât o împreunare dintre un bărbat şi o femeie, nimic mai mult. Anca nu crâcnea, nu-i reproşa nimic, deşi ştia că se duce la Eva de câte ori avea ocazie, mai ales la sfârşit de săptămână, când dispărea pur şi simplu.

Însă, organismul ei, frustrat destul de multă vreme de cea mai esenţială cerinţă biologică, se supusese iute fenomenului de procreare. Trebuia să-şi împlinească datoria, cea de menire a femeii pe pământ. Rămăsese însărcinată din prima lună în care se culcă cu Tudor, dar nu spusese nimănui, nimic, până în trei luni. Era hotărâtă să nască acel copil, indiferent de urmări. Prima care află vestea, fu mama lui Tudor.

Faţa doamnei Cristescu căpătă o mimică crispată la început, părea că i s-au înecat toate corăbiile, dar avu putere s-o întrebe, pe un ton exploziv:

- Cum Anca... aşa la întâmplare? Şi cine-i fericitul tată?

Cu faţa în podea, cu mâinile în poală, pleoştită, fata murmură:

- Tudor.

Doamna Cristescu explodă din nou, de data aceasta de bucurie. O ridică pe Anca de pe scaun şi o îmbrăţişă cu putere. Visul ei era împlinit.

- Staţi, nu vă grăbiţi! Rosti Anca. Tudor nu ştie nimic şi nu-l oblig la nimic.

- Îl oblig eu, dacă nu o faci tu. Nepoţii mei nu vor creşte bastarzi.

De acum încolo nu mai era decât o bagatelă, considera doamna Cristescu. Îi reproşă lui Tudor violent că şi-a bătut joc de o fată atât de cuminte şi nu se face destul de răspunzător. Uite, acum e gravidă şi va fi nevoit să se căsătorească cu ea.

Perplex, Tudor nu ştiuse ce metodă să abordeze la început şi-l luă pe "nu" în braţe. Recunoscu că a avut odată sau de două ori contact cu Anca, dar putea fi gravidă cu oricare alt bărbat. Însă conştiinţa lui avea de suferit. Ştia clar că plodul

nevinovat, ce creştea în pântecele Ancăi, era al lui. Şi apoi îşi dorise copii de când se ştie. Evei nu-i putea cere acest lucru. Ea nu deschise niciodată vreo discuţie în acest sens şi mai ştia că era bucuroasă pentru faptul că fii ei sunt mari. Deci, o lăsă mai moale. Va recunoaşte copilul şi apoi va mai vedea.

Începu să se poarte mai binevoitor cu Anca, se ferea să deschidă discuţia despre Eva, ea la fel. Iar când pleca la Piteşti găsea întotdeauna pretexte ce stăteau în picioare. În schimb mai făcură câteva vizite părinţilor Ancăi. Oamenii se arătară foarte bucuroşi de vestea căsătoriei fiicei şi despre nepoţelul ce urma să vină, chiar dacă au făcut-o fără ştirea lor. Cât puteau să-i mai comande? Se apropia de 30 de ani. Scăpaseră de temerea de a rămâne fată bătrână şi aşteptau să facă nuntă. Anca îl rugase pe Tudor, de a-i da acordul, să spună părinţilor că au încheiat acte de căsătorie civilă, în Craiova. Tudor a înghiţit.

Ea nu cerea nimic, în schimb părinţii lui, în special mama, insista cu vehemenţă ca ei să se căsătorească. Într-o seară îi spuse Ancăi să nu mai plece acasă. Astfel fata, cu burta proeminentă, foarte mare pentru cinci luni se instală în dormitorul lui Tudor, care o primise în mod tacit. "Va trebui să mă căsătoresc cu ea. E inevitabil, pentru copil. Există şi divorţuri, gândi Tudor. Îi voi spune Evei, după divorţ".

Anca, sfioasă şi plină de iubire, mulţumită că-şi împlini visul, în scurt timp conştientiză "lipsa" lui Tudor de lângă ea. Nu-l simţea niciodată cu inima alături de ea. Dar se consolă în speranţa venirii, şi apropierii sufleteşti, de ce nu şi a dragostei, după ce va naşte şi o va uita pe Eva.

În cele din urmă, încheiară căsătoria civilă, una searbădă, doar în prezenţa soţilor Cristescu.

Vizitele la Piteşti începură să se rărească destul de mult, însă intensitatea iubirii dezlănţuită, tot mai puternică, interesul pentru familia ei şi lejeritatea pe care o afişa în casă, nu-i lăsă loc de suspiciuni, Evei.

- Tudor, mai durează până ne adunăm şi noi de pe drumuri? întrebă Eva.

- Sper, că nu mult. Ştii, Eva? M-am gândit să plec din armată. Altfel nu am nici o şansă să revin în Piteşti, cu serviciu'.

- Nu cred că-i soluţia ce mai bună, Tudor. Ce vor spune părinţii tăi... Să mai aşteptăm.

Roberto luă bacalaureatul cu note destul de bune şi Tibi la fel. Ambi dădură examen la TCM, în localitate şi reuşiră. Însă Roberto, fiind conştient de bugetul

redus al familiei şi simţindu-se răspunzător, se transferă la seral. Eva reuşi să-l angajeze la atelierul mecanic, al întreprinderii în care lucra. Fireşte, se transferă şi Tibi, spre stupefacţia Aurorei. Îi puse nervii la grea încercare, după ce se lăudă cu gura până la urechi, că are în casă student la zi. Cu toate acestea făcu pe dracu în patru şi-l angajă la combinatul chimic, unde lucra ea.

Mai nou, băieţii se supuneau unui antrenament de rezistenţă, ca pentru maraton. Mai mult îşi puneau în spate şi câte un rucsac, încărcat cu o greutate considerabilă şi mergeau aşa pe străzi, ore întregi, în special noaptea.

- Asta ce mai înseamnă, Roberto? Îl întrebă Eva, destul de suspicioasă. Pentru ce-ţi trebuie rezistenţă la mers. Că doar n-o să te înscrii la maraton.

- A... nu, mama. Aşa pentru a face muşchi... cine ştie, într-o zi poate voi avea nevoie de ei. Eu sunt cel ce voi aduce bunăstarea în casă.

- Bine... bine... dar sper, nu cărând cu spatele. Nu te mai faci inginer, constructor de maşini?

Oricum Roberto vorbea puţin şi mai ales, nu prea dădea explicaţii. Se închidea din ce în ce mai mult în cameră cu Tibi, discutau încet, cu multe hărţi pe lângă ei.

La sfârşitul acelei veri, mai precis în septembrie, Anca născu, ceva înainte de termen, doi băieţi. Unul normal de 49 cm şi unul de 36 cm.

- Ar putea rămâne liliputan, auzi Anca medicul ce o asistă la naştere. Sau pot fi urmările Cernobâlului. Uite ce picioare scurte are, micuţul!

Şocul primit, pentru ea a fost uriaş. Cât pe ci să-şi piardă minţile. Apoi îşi aminti de un unchi din partea tatălui, de la ţară, pitic, căsătorit, cu o femeie normală, cu familie ca oricare altul şi care aveau copii normali. Era socotit membru al satului, nu se făcea vreo diferenţă, drept pentru care nu i se vedea infirmitatea. Doar că nimeni nu ştia cum îl cheamă, în afară de Piticu'.

În schimb Tudor nu-şi putea reveni. În primul rând, nu se aştepta la gemeni. Apoi, cum? Unul dintre băieţii lui va fi pitic? Doamna Cristescu nici nu dorea să audă de el. Îi spuse soţului că l-ar putea da la vreo casă de copii. Asemenea oameni, parcă la circ ajung... Cum să spună ea prietenilor, că unul dintre nepoţii ei va fi liliputan... nici nu auzise acest termen până atunci. Domnul Cristescu îi apostrofă bine pe amândoi şi le spuse că-i vor creşte la fel, pe băieţi, aşa cum sunt.

După vreo zece zile de la naştere o aduse acasă pe Anca, cu cei doi copilaşi.

În cele din urmă, Tudor simţea mai multă dragostea şi compasiune pentru liliputan, decât pentru cel normal. Era ca o păpuşă mişcătoare. Îl botezaseră Toma şi-i spuneau, Tom Degeţel. Însă bietului copil, de la naştere i se întrevăzu grave afecţiuni cardiace şi respiratorii, încât mama să trebui să se interneze în spital din nou, doar cu el. Pe celălalt, pe Andrei, îl îngrijea doamna Cristescu, care se ridică din pat, uitase că e bolnavă, împreună cu cei doi bărbaţi.

Tudor era hotărât să-i spună Evei. Nu putea ţine secretă, viaţa copiilor. Ea îl va înţelege. Nu putea să nu-l înţeleagă. Şi apoi simţea nevoia să se destăinuie. Ştia că a greşit imens şi greşeşte, faţă de cele două femei.

Capitolul VIII

Tudor se confrunta cu tentaţia de a se destăinui şi cu trăirea instinctuală, fără a dori să-şi refuze tumultul iubirii şi stropul de fericire alături de Eva, care-i sporea energia. "La urma urmei e o problemă de comunicare între noi, gândi. Asta nu poate distruge intimitatea noastră".

În dimineaţa de duminică a ultimei vizite, îi servi Evei, ca de obicei, cafeaua în pat şi se învârti prin cameră, mai mult ca de obicei.

- Ce ai, Tudor? Cauţi ceva?

- Eva, trebuie să-ţi fac o mărturisire.

- Serios? E ceva important? întrebă femeia, mai mult în glumă.

- Foarte important! Eva... de acum o lună, eu sunt tată... am doi băieţi gemeni.

- Doamne fereşte! Asta ce fel de glumă mai e... de unde să ai tu gemeni, Tudor? întrebă Eva, cam în doi peri.

- Anca i-a născut. Acum trei luni... ne-am căsătorit. Pentru că era gravidă.

Eva privi iute către Tudor şi văzându-i faţa mai serioasă ca oricând realiză că nu glumeşte de loc. Se crispă din toate încheieturile. O sfârşeală îi trecu prin tot corpul, ca un rug care mistuie tot. În prima clipă i-a fost imposibil să spună ceva.

Tudor, pe un scaun, cu privirea în covor îşi aştepta osânda.

- Şi... dacă eşti căsătorit, ce mai cauţi la mine, Tudor? întrebă după ceva timp, biata fiinţă, răvăşită, cu glas gutural.

- Eva, tu eşti singura femeie pe care o iubesc. Şi tu ştii asta. În faţa lui Dumnezeu, tu eşti femeia mea. Nu pot renunţa la tine.

- În faţa lui Dumnezeu... Care Dumnezeu, Tudor? Al tău poate, nu şi al meu. Va trebui să-i spui Dumnezeului tău, cât amar mi-ai provocat şi apoi să renunţi la mine. Pleacă, Tudor! Pleacă şi lasă-mă. Sper că voi supravieţui.

Tudor se ridică şi veni spre ea, în faţa patului se aşeză în genunchi, încercând s-o atingă, însă Eva, absentă, golită dintr-o dată de tot, chiar şi de propria-i fiinţă,

se ridică, se îndreptă direct spre dulap, îi scoase hainele, una câte una, tacticos şi le aruncă pe jos, fără să spună vreun cuvânt.

- Eva, nu mă aşteptam să mă aplauzi, dar nici să mă dai afară din casă. Te implor, înţelege-mă! Lasă-mă să-ţi explic.

- Poate vrei să plângi pe umărul meu, nu? Drept cine mă iei, Tudor? Eu pe ce umăr voi plânge? Pleacă la soţia ta şi la copiii tăi, acum! Cheia o laşi pe masă.

- Evelina... te-am iubit mereu!

- Şi când ai zămislit plozii m-ai iubit?

- Da! Vreau să-ţi spun cum s-a întâmplat. Ascultă-mă! Te rog!

- Nu mai vreau să aud nimic. Îmi ajunge cât am auzit. Nu vreau amănunte, nu vreau explicaţii.

Şi Eva ieşi din cameră.

Tudor trist se prăbuşi pe covor, iar în cele din urmă începu să adune hainele de pe jos într-un geamantan şi le duse la maşină. Se întoarse să-şi ia la revedere de la femeia sufletului său şi eventual să mai încerce, de a o convinge să-l asculte măcar. Dar n-o mai găsi în casă. Lăsă cheia pe măsuţa din dormitorul lor şi plecă cu un gust amar. "Am trădat. Are dreptate... Deşi Dumnezeu mi-e martor că o iubesc cu toată fiinţa mea. Voi pleca acum, dar voi reveni mereu, nu voi renunţa.'' Abia acum conştientiza Tudor de ruptura destul de gravă ce se produse între ei, fapt ce va modifica destine.

Eva se îmbrăcă în grabă, sumar şi ieşi afară. Plecă de-a lungul străzii, destul de goală la acea oră, fără ţintă, împiedicându-se de frunzele foşnitoare, căzute peste noapte. Era o dimineaţă rece de toamnă, însă ea nu simţea nimic, nu vedea nimic. În mintea ei răsuna o frază: "Am doi băieţi gemeni... sunt căsătorit de trei luni cu Anca... Cum am putut fi atât de oarbă? Atât de naivă, de credulă? Cum, adică, Tudor poate fi atât de ticălos? Să aibă viaţă dublă? Făcea dragoste cu mine după ce făcea cu femeia 'ceia şi invers?'' O înverşunare, vecină cu sadismul o măcina. O durere în suflet, încât ar fi dorit ca trenul ce mergea paralel cu ea, să o strivească între tampoane, strivind şi durerea ei sufletească.

După vreo oră de colindat pe străzi, îngheţată de frigul care-i biciuia spatele, se întoarse acasă, tremurând. Intră în dormitor şi văzu cheia pe măsuţă. O luă şi o aruncă cu furie, după dulap.

Urmară zile crunte pentru Eva. O măcina continuu senzaţia secătuitoare a inutilităţii.

Pe tâmple începuseră să-i strălucească câteva fire arginti, iar pe obraz câte o cută pronunţată. Ar fi dorit să-şi provoace disconfort fizic pentru a uita de cel mental, să facă oricum, numai să poată ieşi din starea în care se afla, aproape de limita suportabilităţii. Se simţea mult mai marcată decât ar fi crezut, în legătură cu întreaga ei personalitate, interioară şi exterioară. Mişcările îi deveniseră mecanice, incerte. Aprindea ţigări mult mai repede ca de obicei şi insufla cu poftă şi dispreţ fumurile, ca un fumător înrăit. Apoi îi trecu prin minte că o va ajuta un pahar de alcool. Mai avea prin cămară într-o sticlă, de la ziua lui nişte lichior de ouă, preparat în casă. Încercă un pahar. Licoarea îi mângâie gâtul şi ajunsă în stomac îi dădu o senzaţie de linişte, chiar de euforie pentru o clipă-două, amestecată cu un val de căldură. Mai încercă unul. De data aceasta o uşoară transpiraţie îi îmbrobodi fruntea, iar gândurile parcă nu mai erau atât de negre, dând senzaţia că şi amarul are o limită. Starea o făcea să se simtă mai încrezătoare pe sine. Poate se vor aranja cumva lucrurile, nu trebuia să fie atât de pesimistă. "Tudor nu mă va părăsi niciodată, aşa mi-a promis.” Şi îşi umplu din nou paharul. În scurt timp, aproape că nu mai auzea şi nu mai vedea nimic. Doar camera se învârtea odată cu ea, ca un scrânciob învechit. Înţelegea ce se întâmplă, dar nu mai era stăpână pe nimic. Dimineaţa o ciudă imensă o făcu să-şi amintească de beţia de cu seară, capul nu-l mai simţea, o durere ascuţită o sufoca. Ştia că este tot în dormitorul ei şi că nu s-a schimbat nimic, în pat era singură, în cameră duhnea miros de alcool şi o puternică senzaţie de vomă o chinuia. Problemele nu s-au rezolvat, ba chiar a mai apărut una: mahmureala de după beţie.

După despărţirea de Tudor, după nopţi nedormite, după haosul din sufletul ei şi refuzul de a se alimenta, Eva se pomenise într-o somnolenţă totală, într-o lipsă de interes pentru viaţă, încât la insistenţele Getei au mers la medicul întreprinderii. Doamna doctor Popescu, amică a tuturor funcţionarelor din pavilionul administrativ, de cum îi privi ochii, în puse diagnosticul: hepatită. De fapt era o recădere a unei forme de hepatită, avută în copilărie. Internarea la contagioşi era inevitabilă.

În spital primi cele mai multe vizite din salon şi mâncare de s-ar mai fi putut hrăni vreo două persoane. Desigur, ea o împărţea cu celelalte bolnave. De fapt avea multe prietene şi niciuna nu o uită.

Acasă, răspunzătoare a gospodăriei rămase Miruna, ajutată de Claudia. Şi ele

îi pregăteau supă proaspătă şi îi duceau la spital.

După cele trei săptămâni obligatorii de internare, Eva reveni acasă şi urmă un concediu medical de convalescenţă.

Găsi apartamentul schimbat, fapt ce-i creă o emoţie plăcută. Roberto, împreună cu Fery s-au străduit să-i facă o mică surpriză mamei, la îndemâna lor, pentru a-i trezi interesul de viaţă, de a-i da energia şi determinarea în lupta cu nevoile fireşti. Au scuturat covoarele la bară, au şterse geamurile impecabil, încât aveai impresia că lipsesc, parchetul căpătă un luciu de invidiat, dat proaspăt cu ceară, au modificat interioarele.La acest capitol Roberto stătea cel mai bine. Avea o imaginaţie teribilă.

Dar în afara problemelor sentimentale se adunară şi cele materiale. Lipsa ajutorului lui Tudor începea să se facă simţită. Suntem în '87, an în care, inclusiv pâinea era pe cartelă, pe lângă alimentele de bază. În Paris Match citeau din ce în ce mai des despre ravagiile noului flagel SIDA, boala cu nume de fată, ce răspândea devastator moartea, la toate vârstele. Carnea lipsea total din măcelării. Noroc cu madam' Diţă, de la scara F, care trecea calea ferată la gardul abatorului şi venea cu rudele de salam, agăţate pe un cordon, legat de brâu, acoperite cu fusta largă şi lungă, confecţionată expres în acest scop. Intra în fiecare scară şi scotea de sub fustă, câte bucăţi era cazul.

În una din zile, Jeni Bâcă îi spuse Evei:

- Madam' Diţă, tocmai făcea pipi, pe calea ferată, adineaori, din picioare.

- Pe a cui bucată de salam o fi stropit-o, întrebă mucalit, Eva.

Laptele şi produsele lactate se obţineau cu mari eforturi. Se trezea Geta pe la trei dimineaţa şi fugea la alimentara de la parterul blocului, să pună plasele cu sticle goale, pe ale ei şi pe ale Evei.

Şi ea avea nevoie. Unica ei fiică era studentă la Bucureşti şi-i trimitea mâncare, contra unei sume de bani, pe mecanicul de locomotivă al trenului, Piteşti-Bucureşti.

Se întorcea acasă, mai trăgea un somn, îmbrăcată aşa cum era. La cinci o suna pe Eva să vină cu băieţii. Fiecare trebuia să-şi cumpere porţia pe care o consuma în acea dimineaţă. Uneori dispăreau plasele cu sticle, rândul la fel. Urmau vociferări, certuri, nu se mai recunoştea rândul. Cine avea un pensionar în casă, era bogat. Acesta putea sta la cozi, îşi putea lăsa rând la mai multe alimentare apropiate, iar aceea familie avea aproape în permanenţă lapte şi unt.

Uneori, dar foarte rar, se dădea şi smântână.

La un moment dat, Fery nu a mai vrut să meargă la cozi... nu a mai vrut să se trezească aşa de dimineaţă.

- Mama, eu nu mai mănânc nici iauut, nici lapte, nici unt. Nu veeau să mai meeg dimineaţa la cozi. Tanti Geta să nu mă mai teezească.

Şi nu s-a mai deranjat. De altfel, începuse să-i aducă Miruna porţia lui, pe lângă sandvici, din frigiderul mamei ei, unde se găseau de toate, din plin.

Telefonul de la Craiova sună, după ce se externă Eva. Răspunse Roberto. Aveau convenţie între ei, de a nu o da la telefon. Ea nu mai răspundea la nici un apel. La explicase băieţilor în nişte termeni simpli, că Tudor s-a însurat şi că nu mai doreşte să-l vadă.

- Da... s-a însuaat... mormăi Fery, care s-a dumirit mai greu. Cum a putut să facă asta, mama?

Dar rămase fără răspuns. Eva nu dorea să comenteze. De fapt nici nu avea răspuns la asemenea întrebare. Era conştientă că l-a pierdut, iremediabil şi dorea să-şi cicatrizeze rănile. Ştia că nu se vor vindeca niciodată, dar trebuia să accepte ideea lipsei lui, să nu-l mai aştepte, să nu-l mai dorească.

În acel an, după vreo şapte, petrecu revelionul fără Tudor. Umplu casă ca de obicei, dar tot goală i se părea. Aştepta ceva tot timpul. Ochii îi erau aţintiţi pe uşă, dar cine dorea ea, nu intră. Tudor sună la telefon, vorbi cu Roberto, le ură ceea ce era de urat, dar ambii, considerând că nu este cazul, nu pomeniră nimic de Eva. Nici măcar nu-i spuse mamei, de telefon. În gândul lui îl ura pe Tudor. Nu-şi putea imagina, cum să le facă lor aşa ceva? Cum să se căsătorească în timp ce venea, ca de obicei acasă, ca orice familist. Măcar, trebuia să-i fi spus lui... Doar politeţea şi bună educaţie îl oprea să nu-i zică câteva, de dulce.

Deşi Eva căuta un drum neted, o cale de echilibru, trecea dintr-o pasă proastă în alta. După ce-şi restabili sănătatea, cât de cât, în urma hepatitei şi rămăsese cu regimul alimentar ca zestre, cu renunţarea la ţigări, o durere cruntă de oase o încerca. Ştia că avea o scolioză, din timpul copilăriei, de la balet, în urma unei căzături zdravene. O chinuia o durere de coloană, aproape continuu. Uneori dimineaţa era nevoită să intre în cada cu apă caldă pentru a se putea deplasa la birou. Procedeul îi dăuna şi mai mult, deoarece trecea din cadă, afară, la gerul de februarie.

Să mai pomenim de lipsă acută de bani, de nesiguranţa zilei de mâine.

Problema devenea rezolvată dacă găsea unde să se împrumute. Iar restituirea banilor era adevărată aventură, între funcţionare. Uneori nu se ştia, care de la care împrumutaseră, fără listele interminabile ale caietului de datorii. Eva în originalitatea ei, lua banii şi trecea pe la fiecare.

- Eu am luat de la tine. Tu de la cine ai luat?

Şi trecea din persoană în persoană, din birou în birou, cu banii în mână, până când toată lumea era mulţumită. Îşi rezolvau problemele, în mare parte cu CAR-ul. Făceau împrumuturi una pentru cealaltă, adică cea care avea contul negrevat de datorii.

În tot haosul sentimental şi material, apăru o bucurie. Timeea născu un Imre mic. O invita pe bunică şi pe fraţi să-şi cunoască nepotul şi să participe la botezul lui, în Mediaş.

Capitolul IX

În una dintre serile lui martie, rece şi umedă, ora ajunsese destul de târzie. Venise şi miezul nopţii, dar Roberto nu ajunsese acasă. Tibi la fel, iar Aurora fusese de câteva ori să vadă dacă era la acesta. Nicio urmă de cei doi băieţi, nici un telefon, nimic. Cursurile se terminaseră de mult, chiar şi ultimul autobuz se retrăsese la garaj.

Evei îi trăsni prin cap o idee şi fugi repede în camera lui Roberto, să caute rucsacul. Lipsea. Deschise dulapul şi văzu ordine perfectă, desăvârşită, peste tot în cameră. Aşa obişnuia Roberto înainte de a pleca pentru mai mult timp de acasă. Lipseau doar câteva lucruri şi toate hărţile. Atunci îi trecu prin minte rostul lor. Al doilea fiu avea să o părăsească, fără a prinde esenţa întâmplării, ce avea să-i scape printre degete. Îşi aminti frânturi din discuţiile dintre Roberto şi Tibi, frânturi deoarece atunci când intra ea sau altcineva în cameră, schimbau subiectul. În ultimul timp, prea mult se vorbea în casă de America, visul tuturor tinerilor români, de altfel. Însă cum îl credea irealizabil, nici nu-i lua în seamă. "Teribilism adolescentin", gândea Eva.

Toată noaptea aceea nu dormi deloc. Îşi aminti toată viaţa ei şi în special visul soţului ei, Haşoty de a evada în America. "Mi se întorc problemele de acum 20 de ani.'' Dimineaţa la şase trecu Aurora pe la ea, îngrijorată, înainte de a merge la serviciu. Nu se mai întâmplase ca băieţii lor să dispară aşa, fără să ştie nimeni nimic. Eva îşi spuse temerile. Aurora plină de indignare îi reproşă, dur:

- Înseamnă că tu ştiai ceva şi mie nu mi-ai spus! Numai voi sunteţi de vină! Tu cu Roberto. Tibi s-a lăsat influenţat de voi.

- Stai, Aurora, dragă. Ce vină am eu? Nu ştiu mai mult decât tine. Ce-ţi spun eu este doar o presupunere. Şi apoi, cu ce sunt eu vinovată că Tibi nu ţi-a spus?

Aurora plecă îmbufnată, cu speranţa că totul va rămâne în fază de presupunere. "Nu poate face Tibi aşa ceva... nu l-am auzit niciodată... de fapt, mie nu-mi spune nimic, de când e prieten cu Roberto''.

Nu după mult timp, nebuloasa se limpezi. După patru zile se pomeniră amândouă cu securiştii la uşă. Câte doi pentru fiecare familie. Intrară în casă aproape forţat, după ce sunară insistent. Mai degrabă au dat buzna, se poate spune. După ce le introduseră pe sub nas nişte legitimaţii, făcură o percheziţie destul de sumară, de altfel şi le aduse la cunoştinţă că fiii lor sunt arestaţi la Arad, deoarece au fost prinşi într-un crâng, din Ungaria. Reuşiseră să treacă graniţa, pe fâşie, dar i-au depistat ungurii, undeva aproape de locul pe unde trecuseră. Îi aştepta şase luni de puşcărie.

Urmară alte vizite inopinate ale securităţii, cel puţin la două săptămâni. Doreau să descopere eventual, noi amatori transfugi, să cunoască familiile din care făceau parte băieţii, se interesau de prietenii lor. Însă se părea că-şi făceau doar datoria, fără ferocitatea specifică.

Panică, groaza de a avea fiul în puşcărie era o altă lovitură, greu de suportat pentru Eva. Claudia venea în fiecare zi, doar, doar va auzi vreo veste despre iubitul ei, pe care-l plângea cu mult foc şi jură, că din păcate, nu ştie nimic. Roberto nu discutase niciodată aceste probleme cu ea. Nu o implică în nimic.

Miruna în schimb, după ce vestea se răspândi avea probleme serioase acasă. Mama ei auzise că se întâlnea prin cartier cu un băiat dintr-o familie cu origine socială nesănătoasă. De fapt ştia precis, chiar amănunte de la fiul ei, mai mare cu doi ani decât Miruna, fiu foarte ataşat de mamă şi care nu vedea cu ochi buni această prietenie. Domnul Ioniţă, tatăl, colonel de armată, încă nu ştia. Răspunzătoare cu educaţia copiilor era soţia, iar aceasta îi ascunsese cu grijă. Doamna Ioniţă era o fiinţă aprigă, aspră, cu buze subţiri şi vinete, cu faţa prelungă, mai mult decât normal. De fapt chipul ei se termina într-o barbă ascuţită, ca la o adevărată "tovarăşă". Doar asta-i rămânea în imagine celui ce o vedea prima dată. Tunsă scurt, cu părul permanent, foarte modestă, nevopsită. Subalternele, angajate ale evidenţei populaţiei tremurau în faţa ei, nu şi fiica sa. Miruna o respecta, dar numai atât. Nici un secret nu-i scăpa către mamă, nici o confidenţă. Educaţia primită, militaro-miliţienească prima încă, în mintea ei. Cu toate acestea îi ţinea piept cu succes mamei, ori de câte ori aducea în discuţie relaţia cu Fery i-o tăia scurt.

- Mama, sunt mare, ştiu ce fac. Fery este un băiat foarte educat, manierat şi cu mult bun simţ, ceea ce nu prea mai găseşti la băieţii de astăzi.

Îl apăra feroce, iar după ce venise, ca o tornadă vestea arestării lui Roberto,

folosiră o altă tactică. Se înţeleseseră să stea mai mult prin casă, vorbeau la telefon. Ore întregi, îi găseau cu receptorul la ureche, mai ales noaptea. Fireşte, motănaşul Fery era de acord în totalitate cu iubita lui Miuuna, căreia aproape în fiecare zi îi dăruia o floare, chiar dacă o rupea din parc sau o luă din vaza mamei. Simţea de altfel, că ea ştie mai bine decât el să aranjeze lucrurile. Asta, nu pentru că ei, nu ar fi fost de acord cu visul lui Roberto de a ajunge în America. Şi ei visau dealtfel ţări libere, cu discoteci, unde puteai merge cu părul vopsit în albastru, muzica interpreţilor străini, după care-şi frângeau gâtul să facă rost de câte o casetă. Se îmbătau cu apă rece, ascultând posturile interzise, Europa Liberă, Vocea Americii sau progame TV prinse cu purici de la bulgari. Şi ea cu Fery trebuiau să plece, cel puţin în Occident. În Romania oricum nu aveau nici o şansă de a fi împreună. Familia ei nu ar fi fost de acord niciodată. Miruna avea vederi total diferite faţă de ceilalţi membrii ai familiei. Nu-i suporta pe copiii prietenilor sau colegilor de serviciu ai părinţilor, pe care tot încercau să îi bage pe gât. Simţea că sunt privilegiaţi, de bani gata, dar pe toţi îi socotea artificiali. Nu auzea în jurul ei decât... "l-a angajat taică-său la întreprinderea... nu face nimic şi ia o grămadă de bani''. Şi ştia cu câte lipsuri se confrunta familia Evei. Pe Eva o găsea cea mai corectă, model de corectitudine chiar, întruchiparea caracterului integru, altruistă şi bine educată, educaţie pe care o aveau şi copiii ei. Drept pentru care multă mâncare din frigiderul doamnei Ioniţă se muta în frigiderul Evei, pentru Fery. Oricum nu se cunoştea.

- Miruna, te rog să nu mai aduci nimic de la tine. N-o să rămână aşa şi am destule pe cap. Nu vreau să mi-o mai pun şi pe mama ta, îi atrăsese de câteva ori atenţia Eva.

- Vedeţi-vă de treabă, doamna Eva. Ştiu eu ce fac, spunea fata sigură pe ea.

Şi ştia întotdeauna.

Trecuseră vreo şapte luni de când Eva nu mai avea nici o legătură cu Tudor. Nu putea spune că-i este bine şi nici indiferent. Îi simţea lipsa, din ce în ce mai mult, din ce trecea timpul îl dorea cu mai multă ardoare. Se simţea însingurată ca o plantă în crăpătura asfaltului, dorea căldura trupului din nopţile fierbinţi. Simţea că o să moară de dor, de iubire neîmpărtăşită şi că sufletul ei va înceta să mai existe. Se lăsa prinsă de focul valurilor din gând, se bucura şi plângea în nopţile lungi.

Dar, într-un simplu moment sună telefonul şi cum Roberto nu era acasă, iar

Fery nu ajunsese de la şcoală, Eva ridică receptorul:

- Alooo! răspunse clar şi rotund, cu voce de secretară.

- Eva... dragostea mea... Sărut mâna! Te iubesc! Se auzi de la celălalt capăt al firului. Tudor cu voce explozivă, mulţumit că a reuşit, în sfârşit, după timp îndelungat să-i amintească prin cele două cuvinte magice, că exista încă pentru ea.

Apoi se pierduse şi el în bâlbâieli şi scuze, în promisiuni şi declaraţii.

Eva simţi că se topeşte şi se aşează. Trupul ei fu invadat de un val cald, sufletul îşi aminti imediat de clipele de iubire dar şi de suferinţă, de dorinţă şi de răzbunare, de bucurie şi de furie, încât nu-şi dădu seama cum va reacţiona. Apoi, bâlbâindu-se începu o discuţie banală.

- Bună, Tudor. Ce mai faci?

- Mi-e dor de tine. Ţi-e nu?

- Ce importanţă are? Şi dacă-mi este, cui îi pasă? Continuă cu glas scăzut.

- Mie, ştii bine, exclamă Tudor bucuros.

Se aşternu apoi o discuţie comună. Tudor întrebă despre băieţi, iar când auzi de Roberto, părea într-adevăr afectat. Despre el vorbi foarte puţin, iar despre familia lui, deloc. Convorbirea se termină la el, cu "Sărut mâna, te iubesc!" şi cu promisiunea altor telefoane.

După ce puse receptorul jos, Eva trecu din rai în iad şi retur.

În viaţa cotidiană urmară alte compătimiri, insinuări printre vecini şi colegi de serviciu, din nou fu nevoită să dea explicaţii curioşilor, să observe coatele ce se dădeau în spatele ei, să suporte exagerările răspândite de Aurora.

- I-a plecat şi băiatul. Precis nu o suportă cu ăla... aşa de tânăr faţă de ea.

- Da de unde... Ăla s-a însurat. A părăsit-o... aşa am auzit...

Nu putea decât să înghită şi să stea cât mai mult în casă. De fapt era obişnuită.

Geta era cea care-i era alături, fără a pune întrebări, asculta atunci când dorea să se confeseze, fără a comenta. Nu-l condamna pe Roberto, aşa cum nu-l condamna nimeni, pentru tentativa de evadare. Regreta că nu a reuşit. În schimb Aurora era foarte supărată, tuna şi fulgera în stânga şi-n dreapta, prin faţa blocului, condamnând şi blamând familia Evei.

- Numai ea e de vină... ea îi adună pe toţi tinerii, pe acolo. Să vedem ce-o zice mama Mirunei, când va auzi.

Mama Mirunei auzise. Îi interzisese categoric fiicei ei să mai stea de vorbă cu acel tânăr cu nume de ungur, să mai treacă pragul casei lui sau să mai audă ceva de el sau de familia lui.

- E bine că securitatea e pe urmele lor? Familia asta e cam suspectă... Vrei să ne pierdem serviciul? Fratele tău e la academia militară. Şi el poate avea repercusiuni... să nu mai vorbim ce-o zice tata dacă va afla. Eu nu am considerat că e nevoie să-i spun... dar dacă e cazul... o fac. Ai înţeles, Miruna? Dacă nu, apelăm la alte metode! toată ziua stătea doamna Ioniţă, încruntată şi severă, cu gura pe capul fetei.

- Da, mama, am înţeles, promise Miruna, doar formal, cu destulă indiferenţă în glas.

Superficialitatea vădită din discuţiile cu mama ei, în legătură cu sentimentele faţă de Fery, nu aducea în nici un caz vreo înseninare în relaţiile dintre cele două.

Adolescenţii îndrăgostiţi, la vârsta când iubirea este cea mai pură, asemeni lui Romeo şi a Julietei, gândeau că nimic nu le poate sta în cale, atât cât sunt fideli şi se iubesc, sincer. Se întâlneau în oraş mai nou, în parc sau la cinematograf, intrând separat, ieşind la fel, în autobuz aplicau aceeaşi metodă. Nimeni şi nimic nu putea să o oprească pe Miruna să-şi urmeze inima. Ştia una şi bună: îl iubea pe Fery, el la fel şi-l voia doar pentru ea. Nu, părinţii ei nu i se puteau împotrivi.

Pe la începutul lui aprilie, în apropierea aniversării naşterii Evei, de fapt mai erau două zile, se auzi soneria în apropierea serii, după ce Geta plecă. Credea că aceasta şi-a uitat ceva şi se întreba pentru ce sună, uşa ei fiind descuiată mereu. Însă îi trecu prin minte şi faptul că o putea aştepta din nou vreo surpriză neplăcută. Nu o mai durea. Se obişnuise cu ele. Se ridică de pe canapea şi deschise brusc uşa. Surpriză fu totală:

- Te rog... nu mă alunga, mormăi Tudor, sprijinit de tocul uşii.

Era mai matur. Câteva fire albe, rebele, pe la tâmple înspicau părul negru de abanos, doar atât cât să-i dea o notă mai tonifiantă. Ochii îi străluceau de dorinţă, iar un zâmbet abia perceptibil dezvelea puţin strungăreaţa.

Evei, cu picioarele secerate, cu furnicături de tot felul prin trup, după ce rămase câteva clipe pironită, cu ochii aţintinţi pe chipul drag, îi mai răsună o dată, prin minte: "m-am însurat acum trei luni, cu Anca... era gravidă..." Apoi deschise uşa larg şi pică moale în braţele lui. Câteva clipe uită total de ea, după ce Tudor

închise uşa cu piciorul. Nu mai conta nimic. Tudor era acolo, se afla în braţele lui, într-o contopire de suflete şi trupuri care se doreau, indiferent de împrejurări... Îi simţi căldura trupului pe care o cunoştea atât de bine şi de care îi era atât de dor. Simţea că nu putea refuza acel strop de fericire, singurul de care avea parte în tumultul vieţii, în amalgamul de lovituri din ultima perioadă. Era cel mai frumos lucru pentru însăşi natura sufletului ei de Evă.

- Am venit să-ţi spun, că merg la Arad, la Roberto. Vii şi tu cu mine? îmbunătăţii Tudor momentul, în modul obişnuit al lui.

Astfel, începu o altă poveste de dragoste între cei doi, mai pasională şi mai dramatică decât oricând. Gelozie şi suferinţă din partea Evei, aşteptări înfrigurate, omisiuni ale discuţiilor ce o rodeau, dar cărora simţea că-i era greu să le suporte adevărul. Dorinţă continuă, obsesivă aproape, din partea lui Tudor de a evada, cât mai repede şi mai des cu putinţă spre Piteşti, neglijând uneori fiinţe nevinovate.

În seara aceea plecară spre Arad.

Ziua ei, în acel an o petrecură pe drum. Opriră prima noapte la un motel, pe Valea Oltului unde consumară clipe de neuitat. În noaptea aceea patul se dovedise prea mic pentru cei doi, iar balconul cu parfumul conului de brad proaspăt înmugurit făcea parte din colţul de rai, martorul iubirii lor. S-au iubit ca doi nebuni, cu posesie reciprocă, lăsând în urmă regrete şi trădare şi tot ce putea impieta clipele de fericire. S-au trezit ancoraţi de acelaşi fir invizibil căruia nu i se puteau împotrivi. Inimile lor lipite băteau la fel de vreme îndelungată şi se părea că aşa vor rămâne.

Dimineaţa continuară drumul spre Arad, cu mintea limpede şi cu dor de Roberto. Când propriul tău copil greşeşte iubirea necondiţionată te ajută să-l ierţi.

Închisoarea unde erau băieţii era un fel de lagăr. Nu erau decât transfugi prinşi, înainte sau după ce înfăptuiseră dorinţa de a pleca din ţară. Pe băieţi nu-i părăsise curajul tineresc şi întreţineau o atmosferă destul de veselă în jurul lor. Nu se plângeau foarte mult, decât de condiţiile de igienă. De fapt erau unşi din cap până în picioare, cu o soluţie albă, din cauza râiei pe care o contractaseră, la intrarea în acel lagăr. Dar ei făceau haz unul pe seama celuilalt, pentru aspectul pe care-l căpătaseră, de africani gătiţi pentru ritual.

- Uite, Tibi s-a mai albit puţin, mama... tot era, atât de negru. Nu i-ar strica să rămână aşa, glumea Roberto.

Povestiră cum au încercat să treacă graniţa. Nu a fost foarte complicat, după

ce au luat legătura cu alţi transfugi în Arad, mai experimentaţi. S-a întâmplat noaptea. Au trecut cu uşurinţă fâşia, cu pantofii înfăşuraţi în ciorapi de naylon şi s-au pomenit într-o pădure, în Ungaria, nu prea deasă. Au mers toată noapte aceea, pe marginea pădurii, prin pământul clisos al Câmpiei Panonice. Către dimineaţă au căutat un refugiu, un loc să rămână peste zi. Aveau intenţia să circule doar noaptea, până la graniţa cu Austria. Dacă reuşeau să treacă, erau salvaţi. Dar se părea că ungurii făceau mereu controale prin acele locuri şi câinii le-au depistat urma. A urmat arestarea şi trimiterea înapoi în România. Se prindeau în fiecare zi transfugi români şi ruşi.

- Pentru ce Roberto ai făcut asta? întrebă Eva cu reproş în glas.

- Cine nu încearcă să-şi îmbunătăţească viaţa, nu e om, mama...

- Dam... m-ai lămurit... Şi tu Tibi, îţi închipui ce te aşteaptă acasă? Mama ta a zis că nu te va căuta.

- Îmi imaginez... de fapt mi-e mai teamă de gura mamei decât de miliţienii ăştia, răspunse Tibi, zâmbind.

Se despărţiră după câteva ore, veseli, după ce le lăsară un pachet cu mâncare încropit pe drum, mai mult din restaurante, pe lângă ceea ce avea Tudor de la Craiova. Roberto lăsă să se vadă bucurie, faţă de Tudor, pentru faptul că era lângă mama lui. Nu-l întrebă nimic, doar îl rugă să aibă grijă de mama sa şi de Fery.

La întoarcerea din Arad, trecură şi pe la Timeea, pentru a-l vedea pe Imre mic. Cei doi soţi se înţelegeau foarte bine, deşi material o duceau destul de greu. Deşi Timeea era o femeie solidă, lapte pentru micuţ nu avea în sâni, fapt pentru care şi ei făceau cozi. Stătea şi Mărioara la cozi pentru micuţul Imre, care era adorabil, drăgălaş şi masiv. La naştere avusese peste patru kilograme şi lua normal în greutate.

Familiea Timeei era foarte bucuroasă să-i vadă împreună, fără a-i iscodi, fără a ştii de fapt cum şi-au rezolvat cei doi, relaţia. Ştiau ceva de la Roberto că Tudor s-a căsătorit. "Previziunea mea, până la urmă s-a înfăptuit. Păcat." îşi zise Timeea la auzirea veştii.

Casa bunicii Haşoty se degradase, resurse pentru reparaţii nu existau, bunica era tot mai bătrână şi mai neputincioasă. Erau destul de înghesuiţi în acea casă mică. Eva le propusese să se mute împreună cu ea, în apartamentul ei, la Piteşti.

- Nu o pot părăsi pe bunica, mama, chiar dacă aş dori să revin în Piteşti.

Se despărţiră cu regret, după câteva ore şi promisiuni de revedere.

De fapt era timpul ca Tudor să ajungă în Craiova.

Capitolul X

Tudor se întorsese acasă cu inima îngheţată şi goală pentru familie. Era conştient că greşeşte, dar se simţea vinovat doar faţă de copii. "Anca e în avantaj în comparaţie cu Eva, cea care a fost şi va fi întotdeauna prima în sufletul meu''. În căsnicie erau soţi ce trăiau în doi şi separat. Fiecare suporta dezastrul din inimă în felul său, conştient de puterea proprie în cunoaşterea sinelui.

Anca nu-l întrebă unde a fost cinci zile, deşi-l simţea învăluit într-un parfum străin faţă de al ei. Era aproape sigură că e al Evei. Înghiţi motivul: aplicaţii.

Nu şi domnul Cristescu, tatăl care-l abordă cu francheţe şi reproş:

- Tudor, eu ştiu că tu nu ai fost în aplicaţie.

- De unde ştii, tată?

- M-am întâlnit cu un coleg de-al tău, în oraş şi m-a întrebat cum te mai simţi. Ştia că eşti în concediu medical.

- Bine tată... aşa o fi, răspunse Tudor cu inima strânsă. Te rog, pentru liniştea familiei nu le spune femeilor din această casă.

- Nu le spun. Pentru ele, nu pentru tine.

- E bine şi aşa, răspunse mulţumit Tudor de rezolvarea situaţiei, fiindu-i indiferent modul, amintindu-şi, că scopul scuză mijloacele.

De altfel, nu se temea de vreo scenă urâtă din partea Ancăi. Se putea urni vreo avalanşă din partea mamei, mai degrabă.

Anca se externase din spital cu Tom, înainte plecării lui în aventură cu vreo cinci zile. Micuţa fiinţă nevinovată punea probleme de sănătate tot mai mari. Medicii români, craioveni, nu se mai confruntaseră cu un asemenea caz şi nu-i dădeau şanse de supravieţuire. Avea o malformaţie la inimă, cursul bolii fiind ireversibil. Era necesară o intervenţie chirurgicală complicată, greu de efectuat în spitalele româneşti. În literatura de specialitate nu se cunoştea un asemenea caz. Şi apoi, anestezia pentru liliputani era o problemă. Andrei, în schimb creştea frumos şi normal, prea frumos şi prea normal, parcă şi în detrimentul lui Tom,

care nu luase în greutate nici un gram.

Anca întrerupsese serviciul. Ţinură şi concediile medicale până la un moment dat, dar la prima restructurare fusese mutată asistentă medicală la ţară, într-o localitate la vreo patruzeci de km, faţă de Craiova. Practic ar fi fost imposibil să facă această navetă, oricât de mult ar fi ajutat-o soacra ei în creşterea copiilor. Doamna Cristescu, mama, se implica foarte mult, dădea ordine în stânga şi în dreapta, dar de cele mai multe ori, tot ea le şi executa. Anca era docilă, muncitoare şi tăcută, dar nu avea decât două mâini, iar într-o familie ca a lor era treabă multă.

În relaţia cu soţul ei, Anca se mulţumea cu ceea ce-i oferea acesta, adică foarte puţin, chiar dacă emana doar bunătate şi căldură. Visul ei era împlinit, iar acum suporta consecinţele unei căsnicii forţate. De altfel, ei dormeau separat. Ea cu gemenii, el într-o altă cameră. Doar trebuia să fie odihnit, el avea serviciu...

Pe la începutul lui mai, al lui '88, pe la miezul nopţii, Anca fugi cu Tom în braţe în camera lui Tudor. Îl trezi speriată, panicată:

- Tudor... Tudor... Tom nu mai mişcă.

- Cum nu mai mişcă? întrebă Tudor rătutit, trezit brusc cu asemenea veste.

Aprinse repede lumina şi se aşeză lângă micuţul pe care Anca-l aşeză în patul tatălui. Mica păpuşă era inertă, albită mult la faţă. Tudor îi ridică o mânuţă, îi dădu drumul şi se uită perplex după ea cum cade ca un obiect. Fugi la telefon şi dădu apel la salvare, după care alertă restul familiei.

În scurt timp sosi salvarea, un medic şi o asistentă, consultară cu grijă mica fiinţă încă moale şi călduţă, dar constatară că viaţa a părăsit-o. Micuţul Tom plecase de vreo oră de fapt, în lumea de pitici a îngerilor. Viaţa a fost scurtă şi grea pentru el. A trăit doar nouă luni.

Anca amuţise, în adevăratul sens al cuvântului. Dimineaţa o prinse tot cu micuţul în braţe. Abia reuşi doamna Cristescu să o lămurească că trebuie îmbrăcat frumos şi pus într-un sicriu... Sicriu?... Bine zis unei cutioare ca şi cutia Pandorei. Îl înmormântară în cavoul familiei, într-o zi de mai, cu soare şi parfum de tei, ce umplea inimi de un dor nelămurit. Bolta de trandafiri din faţa cavoului înfloriţi, anume pentru el dădea locului sinistru un farmec de basm. Înmormântarea se petrecu fără fast, aşa cum de fapt a venit pe lume, Tom Degeţel.

Trauma sufletească a celor din casă, în special pentru Anca a fost uriaşă. Simţi că o părăsesc energia şi determinarea de a trăi, simţi acest dezastru ca o

pedeapsă pentru sufletul ei. Nimic nu este mai tragic pentru o mamă decât să asiste neputincioasă la chinurile fiului său, apoi la înmormântarea lui. Un singur gând îi mai îndulcea existenţa: era gravidă în trei luni, tot fără ştirea lui Tudor. "Poate îmi dă Dumnezeu tot doi, chiar dacă sunt pitici''. Sentimentul de a lupta şi motorul luptei pentru ea era iubirea şi supunerea. Îşi mângâia burta în taină cu câte un nod în gât şi indiferent cât de mult înghiţea, nodul nu se urnea nici în sus, nici în jos.

Tudor se învineţi pe dinăuntru la aflarea veştii, de fapt de la mama lui, care observă că Anca se rotunji în şolduri, curând după plecarea lui Tom. Să se fi îngrăşat, nu avea de unde, deoarece mânca foarte puţin. În ticăloşia minţii lui, după ce Tom îi părăsi se strecură o doză de rău, ce se opunea raţiunii. Gândea că a sosit clipa divorţului. Avea să o lase pe Anca în casă cu mama lui, renunţa la orice, avea să o ajute în creşterea copilului şi se va muta la Piteşti, unde se simţea împlinit. Visa noaptea la parfumul Evei, îi mângâia pielea catifelată, timp în care sângele îl invada năvalnic din cap până în picioare. Simţea o centură cum îi strângea capul să nu se destrame de dor. Vestea venirii unui alt copil, posibil alţi copii îl dezarmă total. "Sunt blestemat să-mi petrec viaţa între Craiova şi Piteşti, să nu am niciodată fericire deplină. De ce Doamne? De ce?''.

Şi continuă escapadele înspre Piteşti, cu sau fără ştirea celor din casă, dar cu tupeu. Renunţaseră toţi să-i mai facă morală, îl acceptau aşa cum era, inclusiv Eva.

Într-o clipă de tandreţe îi reproşă cu răsfăţ în glas, cu o candoare copilărească:

- Ce cauţi... hâm? Ce cauţi, om însurat, cu copii, la mine?

- Cu un copil Eva, cu unul. Tom a murit.

- Doamne fereşte! Exclamă înfiorată Eva, la o altă veste bulversantă. Cum adică... a murit?

În câteva cuvinte Tudor îi explică viaţa lui Tom, malformaţia cu care s-a născut şi văzu regretul sincer în privirea ei.

- Doamne ce rău îmi pare... pentru fiinţa aceea nevinovată... Şi tu, ai trecut prin asta... şi eu nu am ştiut nimic.

- Nici o problemă. Anca e gravidă din nou, tună sarcastic, Tudor.

De data această Eva se înroşi la faţă precum purpura, se ridică de lângă el şi ieşi din cameră. Sufletul ei nobil pătruns de idei neprihănite legate de iubitul ei,

credea că Tudor nu se mai culca cu Anca. Bine... bine... s-a întâmplat, femeia a născut, stau împreună pentru copii, dar el a revenit la ea... Cel mai greu suporta această duplicitate.

Tudor se ridică şi el brusc, se duse după ea şi o luă de umeri, fără putinţa de a se desprinde.

- Spune un cuvânt şi divorţez, mâine.

- Eu? De ce să-ţi spun eu? Faci cum crezi, Tudor. Eu nu pot lipsi copiii de tatăl lor, cu bună ştiinţă.

- Atunci mă accepţi aşa cum sunt, vorbi Tudor mai hotărât ca oricând. La tine nu pot şi nu vreau să renunţ.

- Se pare că nu am de ales.

Astfel se stabili statutul relaţie lor pentru multă vreme de atunci încolo. În mod tacit, Tudor venea atunci când putea, intra cu cheie, fie şi în trecere. Îi lăsa ceva în frigider sau o floare şi un bilet pe masă, din care nu lipsea "te iubesc".

Pe la terminarea verii, mai precis la sfârşitul lui august sosiră şi băieţii de la Arad. Tunşi scurt, adică pe chelie şi cu ciupituri pe piele, de la râia de care abia scăpaseră. În cartier erau un fel de vedete, printre cei de seamă lor şi nu numai. Toţi doreau informaţii cum se putea trece frontiera, făceau scenarii din cele mai năstruşnice, încât fiecare putea face foarte simplu acest lucru, doar trebuia să încerce.

- Teoretic mă... teoretic, le spunea Tibi mai comunicativ, decât Roberto. Practic e mult mai dificil.

Contrar aşteptărilor, Aurora se purtă tandru şi afectuoasă faţă de fiul ei şi chiar faţă de Roberto, încât Tibi o întrebă pe Eva:

- Ce-o fi păţit mama? Mă aşteptam să-mi scoată cel puţin un ochi, să-mi rupă o ureche sau un dinte... Dar nimic... Ce-o fi cu ea, tanti Eva?

- Ei... se mai schimbă omul, Tibi. Şi apoi o mamă, tot mamă rămâne. Ai auzit Roberto? E valabil şi pentru tine. Sper că te-ai învăţat... că v-aţi învăţat minte, acum.

- Da, mama... Acum ştiu ce am de făcut. Am învăţat în lagăr.

- Adică! Ce vrei să spui? întrebă Eva destul de circumspectă.

- A... nimic, mama. Să dau din nou examen la facultate pe locurile rămase. Hai Tibi, o luăm de la capăt, cu anul I.

Şi o luară, dar la subingineri de data aceasta, că doar acolo rămăseseră locuri. Examenul pentru ei fusese floare la ureche pe lângă examenele de sesiune, pe care le trecură cu note dintre cele mai mari. Deveniră colegi, cu încă un tânăr

din blocul de vizavi, Horea, din familie cu religie baptistă. Tatăl lui Horea avea Dacie, fiul permis de conducere şi lăsa cu uşurinţă maşina, pe mâna acestuia. Astfel băieţii se bucurau împreună de plimbări, cu sau fără fete. Cu reangajarea nu erau probleme. Întreprinderea de unde plecaseră era obligată să-i reangajeze. Doar vechiul supliciu rămase valabil, acela de a răspunde tirurilor de întrebări ale colegilor, de a da explicaţii. Acum bravura era şi mai mare. Trecerea frauduloasă a graniţei... Şi datorită faptul că mama lui Roberto era cunoscută ca o bună contabilă, fu nevoită să înfrunte şi "judecata'' secretarei de partid, în cabinetul ei, în faţa membrilor B.O.B. Nu ştiuse să-şi educe fiul în spiritul revoluţionar al comunismului, nu respecta măreţele realizări ale lui, renegase convingerile comuniste, visa luxul şi desfrâul capitalist al occidentalilor... "Dar partidul va avea grijă să-l îndrepte pe calea cea bună, tovarăşa Arvat".

Roberto îşi continuă prietenia cu iubita lui languroasă Claudia, mai prinsă, mai îndrăgostită de el, decât oricând.

În timpul liber, băieţii, trei acum, dacă nu erau plecaţi cu maşina îi găseai în garajul familiei Savu, părinţii lui Horea, şurubărind. Le intrase în cap ideea de a asambla din piese , una, două motociclete. Odată planul pus la punct se apucară de treabă. Începură să caute pe la fier vechi sau să cumpere piesele corespunzătoare intenţiei lor.

- Ce tot faceţi pe la garajul domnului Savu, Roberto? încercă să afle câte ceva, Eva.

- Nimic, mama, răspunse acesta evaziv.

- Cum nimic? Atunci pentru ce stai acolo ore întregi?

- Ei bine, o să ne facem, Tibi şi cu mine, câte o motocicletă şi ne vom plimba cu ea. O să-i pun ataş şi te voi plimba şi pe tine. Te duc la mare... Vrei? Spuse băiatul, zâmbind cu dragoste către bună lui mamă.

- Da... vă faceţi motocicletă... cu ce bani? întrebă cârcotaşă, Eva. Şi apoi ca să poţi pleca cu ea va trebui să o înscri în circulaţie.

- Nu-ţi face griji, mama. Ne vom ocupa noi de tot.

Gândul Evei era chiar foarte îngrijorat, deloc liniştit. Dorea să depisteze, eventual să stopeze o nouă tentativă de evadare. În cazul în care ar fi fost prins din nou, detenţia ar fi fost de doi ani, de această dată.

B.O.B. - *Biroul organizaţiei de bază, un instrument foarte important al partidului comunist. (explicaţia este pentru cei mai tineri)*

Capitolul XI

Un plan mai vechi al Evei şi al prietenei ei Geta era să cumpere împreună o maşină de tricotat industrială, cu 360 de ace. Se purtau mult tricoturile şi cunoşteau ele două doamne care lucrau acasă pe o astfel de maşină. Venitul era considerabil mai mare decât al unei contabile, spuneau ele. Evei îi încolţi ideea de a renunţa la serviciu chiar, pentru a se dedica acestei "afaceri''. De cliente nu avea a se plânge. Câte femei intrau în casa ei... Apoi ar fi fost mereu acasă şi pentru Tudor. Uneori nu putea sta mult şi venea la ore când ea era la serviciu. Nici nu se vedeau în aceste cazuri.

Alt motiv era acela de a scăpa pentru totdeauna de privirile iscoditoare ale colegilor şi mai ales de a lui Gigi Tinca, un celibatar care s-ar fi căsătorit şi îi făcea curte vădit. Mulţi colegi de serviciu îi vedeau potriviţi.

La un apropos al unei prietene, Eva răspunse sarcastic, plină de ghimpi.

- Nu se uită la el, cât e de bătrân?

Gigi se apropia de 50 de ani. Mariana îndrăzni să o întrebe:

- Eva, câţi ani ai tu?

- 45. Dar ce importanţă are? Tudor are 32.

Apoi, considera că e necesar să fie cu ochii mai mult pe Fery, un alt motiv de luat în seamă la acel moment. Liceanul era în clasa a XI-a, iar Miruna în a XII-a. Nu prea avea încredere nici în ei. Până la urmă erau copii şi trebuia să fie mai atentă, cel puţin cu prâslea.

Curajul de a rămâne fără serviciu pe vremea comuniştilor era mare, adevărată aventură şi necesita argumente serioase. Serviciul era obligatoriu, altfel trebuia justificat din ce trăieşti, fără un amărât de salariu. Exista într-adevăr şi posibilitatea pensionării pentru invaliditate de muncă, însă se făceau controale serioase şi dacă te prindeau cu ocaua mică, o încurcai rău de tot. Oricum la aceste forme de pensionare nu aveau acces decât nomenclaturiştii şi soţiile lor.

În final cumpărară, cu bani de la CAR, jumate-jumate, o maşină de tricotat

prin mica publicitate şi o instalară cei trei muşchetari cu multă îndemânare şi pricepere, în apartamentul Getei, la etajul VII. De fapt românul anilor '80 era foarte priceput, omul bun la toate. Improviza dacă nu cunoştea tehnologie şi nu exista "nu se poate". Motivul instalării maşinii acolo era pentru linişte. În casa Evei, aflată veşnic într-un dute-vino nu se putea lucra. Şi apoi Geta suferea de când se ştie de insomnii. Numai bine, de acum încolo va avea ocupaţie, în nopţile lungi.

Însă, cum de cele mai multe ori planul din târg nu se potriveşte cu cel de acasă, Geta cu firea ei vulcanică, lipsită total de răbdarea necesară unei astfel de meserii, perseveră câteva nopţi cu fruntea plină de sudoare, apoi abandonă, total. Nu reuşi să scoată din maşină un lucru gata. Rebuturile se înmulţiră pe jos, peste tot, firele se prăpădeau de pomană. Şi totul însemna bani, investiţie. Ele erau funcţionare de când se ştiau, nu maşiniste. "Nu mai înveţi cal bătrân să tragă în ham!", avea ea o vorbă. Şi cum mâinile ei scoteau adevărate opere de artă din tricoturi manuale sau goblen, rămase la vechea îndeletnicire. "Maşina asta e o porcărie, eu nu voi putea lucra niciodată în ea. S-o ia dracu!" mormăia Geta. Totul presupunea pricepere şi migală. Se retrase total din afacere, iar banii avea să-i recupereze de la Eva, atunci când aceasta îi va avea.

Deci, maşina trebui transbordată în casa Evei. Prin graţia celor trei băieţi tineri, care luară din nou la mână cele 360 de ace, maşina se instală de sine stătătoare, în camera Timeei, şi aşa goală.

Lichidarea serviciul Evei devenea iminent. De această dată, toţi colegii şi colegele, prietenii ei, inclusiv contabilul şef o sfătuiră să nu renunţe la slujba de la stat, încât Eva ajunsese să se sature de această placă şi îi mai repezea pe sfătuitori, contrar obişnuinţei ei. Chiar şi Geta se opunea. Planul iniţial fusese să facă tricoturi înafara orelor de birou, în timpul liber. Îi propuse Evei s-o vândă, să-şi recupereze bani şi să renunţe la idee. Crezând că e necesar purtă în mod serios şi alarmant o discuţie pe această temă, cu Roberto. Concluzia băiatului veni clar:

- De ce, tanti Getă să nu-şi facă lichidarea de la serviciu, dacă aşa vrea ea? Lăsaţi-o în pace. Mama mea face ceea ce doreşte, aşa cum ar trebui să facem fiecare dintre noi.

Astfel, Eva în câteva zile îşi perfectă ieşirea din slujba statului la cerere, iar casa se umplu în scurt timp, de fire în sculuri sau în bobine. Mai cumpără, cu bani

împrumutaţi o maşină de depănat şi una de cusut cu patru ace, utilaje imperios necesare în asamblarea bucăţilor ce ieşeau de la tricotat, pentru formele ce aveau să le ia: de bluze, pulovăre, veste sau rochii.

Casa uşor, uşor se transformă într-un atelier. Tot pavilionul unde lucrase, secretare, juriste, contabile sau funcţionare treceau pe acolo. Fiecare comanda câte ceva, fie venea sau nu să le ridice. Eva muncea câte doisprezece ore pe zi, o meserie istovitoare, iar câştigul nu se întrevedea. Când se adunau mai mulţi bani alerga repede după materiale. Preţurile manoperei practicat era foarte mic. Prin altruismul ei binecunoscut lăsa întotdeauna de la ea, cafea servea toată lumea care-i intra în casă. Pentru reclamă oferea câte o bucată gratis. Astfel una dintre fostele colege şi prietenă, Sonia, un tip de damă arătoasă şi cu mlădiere de liană, deveni persoana purtătoare de reclamă, alegându-se cu bluze din cele mai frumoase. Modele diferite din mătase sau mohair, întotdeauna primul. O ajuta şi ea cât putea. De cele mai multe ori, de la birou făcea o escală în Nord şi-i dădea o mână de ajutor, depănând, încheind bucăţi sau călcându-le. Cu totul, una peste alta, Eva nu câştiga mai mult decât un salariu, fără asigurările elementare.

Avantajul? Niciunul. Mai degrabă un dezavantaj îşi creă drum, acela de a nu mai ieşi din casă. Câte o săptămână, poate mai mult nu trecea pragul în afara apartamentului. Pentru cumpărături alimentare era Fery, însoţit întotdeauna de Miruna.

Auzise şi familia Evei de isprava ei şi începuseră să o caute. Domnul Arvat nu rezistă mai mult de câteva ore. Mama sa nu veni. Era destul de avansată în vârstă, avea vreo optzecisidoi de ani şi tocmai făcuse operaţie de apendicită. Caterina divorţată de al doilea soţ, se alesese din această căsnicie cu un copil, acum de şase ani, cu nervi şi mult stres. Fiul cel mare era student şi muncea, ajutând la întreţinerea familiei. Se descurcau destul de greu.

O vizită chiar şi Rodica, sora cea mare din Arad, cu două dintre cele trei fiice ale sale. Fiecare veneau cu gândul de a se lipi cumva de afacerea, de a putea să mai scoată câte un ban înafara salariilor mici. Însă plecară dezumflate. Maşina nu era automată, nu mergea singură. Era mecanică şi trebuia condusă cu mâna. Ore întregi făcea Eva o mişcare de dute-vino, cu răsucire din şold, fără a mai ţine cont de durerea aproape continuă de coloană, prinsă de ameţeală, numărând rânduri şi ochiurile tricotului. "Am ajuns să-mi număr şi paşii", făcea haz de necaz, în stilul său. Ore întregi nu vedea decât un cursor care purta firul. "Plăcerea" era şi mai

mare la finalul bucăţii, când realiza, uneori, că nu s-a respectat modelul şi un spate întreg reprezenta un rebut. Urma deşirarea lui, ruperea firului în multe bucăţi, încreţirea lui, iar scoterea bucăţii nu mai putea fi netedă, solicitând mai multă pricepere la călcat şi implicit mai mult timp.

Doar când venea Tudor se oprea. El, de fapt încuia uşa, punea yala. Cunoscuţii ştiau atunci că nu este acasă.

Era bucuros să o găsească mereu, îi convenea, dar o compătimea ştiind cât de mult munceşte fizic.

- Nu cred că a fost o idee bună... cu beleua asta de maşină, Eva. Ce ar fi să te întorci la birou?

- Eu??? Nuuu! Nu mă mai duc la birou. Nu mai suport alte compătimiri, să dau alte explicaţii.

- Atunci munceşte mai puţin. Uite, o să-ţi dau jumătate din salariul meu.

- Da sigur... şi copiilor tăi ce-o să le mai dai? Ce face fetiţa ta? E bine, bine?

- Restul, o să le dau. Eu am şi părinţii cu mine care-şi cheltuiesc pensia în casă. Fetiţa? Da, Eva e bine, mulţumesc! E normală şi sănătoasă.

- Mă bucur pentru ea şi pentru tine.

Dacă Tudor dispunea de timp o scotea din oraş, fie şi pentru câteva ore. Uneori stătea câteva zile. Atunci Eva îşi rezolvă tot ce avea de rezolvat, mai ales achiziţionarea de materiale, de diferite culori sau calitate a firului, pe care auzea ea că le găseşte în alte localităţi. Astfel îmbinau utilul cu plăcutul, îşi creau clipe eterne de relaxare, clipe pentru împăcarea şi hrănirea sufletelor şi ale trupurilor, abandonând lupte insignifiante, în defavoarea lor. Fiecare se dorea cu aceeaşi intensitate şi rămâneau ancoraţi în timpul plăcerilor, timp de încărcat baterii. Purtau multe discuţii, împărtăşindu-şi bucuriile sau necazurile vieţii.

Roberto şi Tibi, toată iarna reuşiseră să încropească două motociclete şi chiar să le înscrie în circulaţie, graţie ajutorului Mirunei, care apelă la cunoştinţele mamei ei. Drept pentru care-şi atrase alte discuţii, alte reproşuri ale acesteia. Prin lanţul învinuirilor succesive, Eva suportă un telefon drastic din partea doamnei Ioniţă. O ameninţă sus şi tare, că dacă o mai primeşte pe Miruna în casa ei o va da în judecată pentru corupere de minori. Ştia ea, că Miruna venea zilnic în casa ei. Şi cum nu putea să-şi facă ordine în familie, încerca să facă în a altora.

Perplexă, Eva îi spuse Mirunei, care se făcu roşie ca focul, zbârlindu-se ca un arici. Părul blond i se încreţi şi mai mult în urma treceri cu mânie a mâinilor

prin el, iar buzele-i subţiri se învineţiseră. O asigură că va rezolva ea situaţia. Şi o rezolvă în felul ei, ameninţându-şi mama cu plecarea de acasă şi că nu va mai şti vreodată de ea, dacă o mai suna pe Eva sau va încerca să-i reproşeze ceva lui Fery. Între cele două se aşternu o răceală cumplită. Zile întregi nu-şi adresau vreun cuvânt. Doamna Ioniţă îi înşiră întreaga poveste şi soţului. Contrar aşteptărilor, acesta mai diplomat nu se împotrivi foarte tare, cel puţin momentan. De fapt el observă o disonanţă între ele, dar îşi zise că nu poate fi decât o neînţelegere între mamă şi fiică. Militarul cu mai multă tactică, încercă să-şi liniştească soţia.

- Las-o Felicia... las-o că trăim vremuri tulburi... şi apoi Miruna e fată deşteaptă...

Doamna Ioniţă nici în ruptul capului nu dorea să se potolească, spunând că ea nu-şi va lăsa fata cu un coate-goale, al cărei familie este în vizorul securităţii.

Veni şi vara lui '89, vară fatidică, an fatidic pentru unii, an cu multe întâmplări răsunătoare, pentru mulţi.

Începutul verii, cu parfum de tei întărit de razele fierbinţi ale soarelui sădi planuri de vacanţă în inimile tinerilor. Cei trei prieteni, Roberto, Tibi şi Horia plănuiseră să meargă la mare. Acum doreau să scape de motociclete. Le trecu prin minte geniala idee să vândă motocicletele şi să cumpere o barcă pentru pescuit şi pentru plimbare... pe mare. Se mişcară repede, planul se puse în aplicare. Cumpărară o barcă cu motor, destul de mărişoară, cât să stea comod trei persoane şi loc pentru undiţe sau mici lucruri trebuincioase în astfel de escapade. Achiziţia o făcură de la baza nautică, amenajată la margine de Piteşti, pe apa Argeşului. Tot acolo făceau şi exerciţii pentru a învăţa să navigheze şi să o mânuiască. Barca era utilată cu busolă, cu vâsle, cu toate cele necesare.

- Mama, îi spuse Roberto, Evei, într-o zi de dinaintea plecării în concediu, vreau să-ţi verific puţin maşina de tricotat.

- Nu cred că e cazul, Roberto. Merge foarte bine.

- Insist. Noi plecăm şi poate te lasă tocmai în acest timp.

- Doar n-oţi pleca de tot... Doamne fereşte! Câte zile staţi?

- Un sejur. Douşprezece zile... cât să stăm...

Totuşi, desfăcu cu răbdare şi pricepere cele 360 de ace ale maşinii, le unse şi le aşeză la loc cu minuţiozitate. În ziua următoare îl antrenă pe Fery, bineînţeles ajutat de Miruna şi făcură curăţenie generală în apartament, aşa cum numai

Roberto ştia, înafara camerei de tricotat. Acolo doar Eva se descurca. Mai bine zis se încurca în tot felul de sculuri şi bobine, în bucăţi puse pe sortimente de mărimi şi culori sau zăcânde în teancuri considerabile.

Fără prea multă atenţie şi vorbă, fără prea mulţi bani şi fără Claudia, cei trei băieţi plecară la mare cu barca aşezată pe portbagajul de deasupra al Daciei, improvizat de tatăl lui Horia. De fapt, aproape toate Daciile românilor aveau un astfel de portbagaj. Claudia urma să meargă împreună cu Fery şi Miruna, după ce aceasta din urmă susţinea examenul de ingineri, din cadrul facultăţii TCM, din localitate.

Toate insistenţele părinţilor nu au putut-o urni la Bucureşti, unde avea mai multe posibilităţi de a alege şi şanse de a intra. Miruna învăţa bine. Şi dacă luăm în calcul influenţa pe care o puteau exercita cei doi părinţi nomenclaturişti, reuşita era absolut asigurată. Şi la Piteşti examenul a fost o reuşită.

Miruna intră cu medie mare, însă în acea vară nu mai văzu marea, nici ea, nici ceilalţi doi, deoarece părinţii lui Horia primiră o scrisoare, la o săptămână după plecarea băieţilor, în care le spunea să se ducă la Mamaia, într-un anumit loc indicat de el şi să aducă Dacia acasă. Când această scrisoare va sosi în Piteşti, ei sperau să ajungă pe mare cu barca, în Turcia şi nu se vor mai întoarce. Dacă nu vor primi nici un semn că vor fi prinşi, ţinta va fi SUA. Şi visul lor avea să se împlinească.

Desigur tatăl lui Horia a dat fuga la Eva să-i ducă vestea. Cu picioarele secerate, împiedicată de o moleşeală confuză, Eva ajunse clătinându-se în camera lui Roberto. Din nou, aceeaşi ordine domnea ca şi data trecută, hărţile lipseau şi busola pe care o ştia pe noptieră.

O altă groază, fricǎ de ceea ce se va putea întâmpla pusese stăpânire pe ea în acel moment şi un tremur pe care nu-l putea opri.

Domnul Savu încerca s-o liniştească:

- Doamna Eva, nu vă mai prăpădiţi. Dacă aşa a fost voia Domnului... Mie nu mi-a spus nimic, Horia. Dacă mă gândesc, în ultimul timp mă tot întreba de nişte rude, baptişti, din Carolina de Nord. De unde să-mi treacă mie prin minte ce are el de gând. Dacă mi-ar fi spus... le scriam şi eu rudelor. Le scriu şi acum, dar ce să le spun... că scrisorile sunt citite la graniţă... nu le pot spune mare lucru. Altfel, scrisoarea nu mai pleacă din ţară.

De fapt, în acest fel omul îşi plângea durerea apăsătoare. Eva, cu furnicături

în creștetul capului și o senzație de frig, se afundă într-o tăcere profundă, cu privirea fixă pe ghivecele înflorite, îngrijite cu atenţie pe pervazul geamului, din camera lui Roberto.

"Cine ştie ce se va mai întâmpla... Cum să ajungi cu o bărcuţă până în Turcia... Îi va înghiţi marea..." cugeta prăpăstios, mult încercata mamă.

Capitolul XII

La două zile după sosirea scrisorii îşi făcură intrarea în casa Evei, securiştii din nou, aceiaşi.

- Cunoştinţe vechi. V-a fost dor de noi, doamnă? întrebă cam plictisit şi iritat unul dintre ei, un tip între două vârste, cu chip frumos şi statură atletică.

- Nu... prea... să vă spun drept, replică Eva, deşi prezenţa lor însemna ştiri despre băieţi şi mai ales, a faptul că ei sunt în viaţă, indiferent unde.

- O cafeluţă doriţi? reveni, la intenţii mai bune.

- De ce nu?

După ce tava cu ceştile de cafea apărură pe masa din sufragerie, fără prea mari introduceri, înaltele personalităţi îi aduse la cunoştinţă că fiul ei Roberto, împreună cu ceilalţi doi băieţi se aflau într-un lagăr al refugiaţilor, din Turcia. Şi cum Turcia nu era ţară comunistă, nu avea nici un acord cu România să-i trimită înapoi.

Eva respiră uşurată... simţi cum se eliberează de tot stresul de două săptămâni aproape, de nopţile de coşmar consumate cu tot felul de scenarii, de imaginea vacarmului prin care a fost nevoit să treacă fiul său.

- Vă convine? întrebă unul dintre bărbaţi, cu dublu înţeles.

- Îmi convine că trăieşte, în primul rând, apoi îmi convine că nu au ajuns la bulgari să-i aştepte din nou închisoarea.

- Deci, ştiaţi de planurile lor... ştiaţi pe unde aveau în gând să se refugieze...

- Nu, nu ştiam nimic, nici prima dată şi nici acum. Însă nu cred că va rămâne secretă scrisoarea trimisă de Horia, părinţilor lui.

- Ştim doamnă. Avem cunoştinţă de acea scrisoare.

A urmat o privire fugară prin camera lui Roberto, prin tot apartamentul, mai sumară decât data trecută. Mai mult zăboviră lângă maşina de tricotat, schimbând priviri între ei. Au plecat destul de repede, amintindu-i din nou, că nu-şi fac decât datoria.

Rămasă singură, Evei îi venea să sară într-un picior şi să strige: Evrica! Evrica! Uită de regretul cel mare, acela de a pierde acest fiu drag şi de imposibilitatea de a-l vedea pentru cine ştie cât timp. Important era că trăieşte şi va ajunge să-şi împlinească visul, atât el, cât şi prietenii lui.

Aurora trecu pe la ea. În ultimul timp rărise vizitele considerabil, deoarece avea cu totul altă preocupare. Avea un amant şi-şi petrecea aproape tot timpul liber cu el, în alt cartier. Îi spuse Evei că n-o interesează unde este Tibi, că de fapt ei doi de multă vreme nu se mai înţelegeau. Nici nu a ştiut când a plecat la mare. Aşa că îi era indiferent dacă este acasă sau în Honolulu şi că nu mai vrea să ştie de el. De fapt ea va divorţa de Iovu, se va muta undeva cu amantul ei, după ce şi acesta va divorţa.

Repercusiuni mari suferi, tot Miruna. De această dată fusese chemată la miliţie cu citaţie, într-un birou apropiat de cel al mamei sale. I se puse în vedere foarte ferm, de către un tovarăş, să înceteze prietenia cu acel băiat, al cărui frate a fugit din ţară şi s-a aliat cu capitaliştii, care va vinde secrete despre români, iar mama lui nu se ştie din ce trăieşte, devenind şi ea dubioasă, suspectă. Ei aveau cunoştinţă că primeşte bani din Franţa şi că are un amant militar care o întreţine, dar se vor interesa ei şi de acesta. Ameninţările merseră atât de departe, încât putea urma excluderea din facultate. Miruna primi zâmbind ameninţările, ştia de unde se trag şi nu spuse nimic. Afişă de la început un zâmbet ironic şi plecă cu el acasă, unde izbucni. Iscă un scandal aprig mamei ei, în timp ce-şi strângea câteva lucruri într-un geamantan.

- Nu credeam că eşti în stare de aşa ceva. Ce urmează? Să mă bagi în puşcărie? tună şi fulgeră, Miruna.

- Nu ştiu despre ce vorbeşti... Miruna, se prefăcu mama cu glas mieros.

- Nu te preface. Nu tu m-ai chemat la colegii tăi, să mă speri? Află că nu m-am speriat şi la Fery nu renunţ. Plec la cămin.

Căminul de fețe era vizavi de blocul lor.

- Cum să pleci la cămin? Ce va zice tata?

- Să-i spui şi pentru ce plec.

- Miruna... te rog, nu pleca că ne facem de râs. Uite îţi promit că nu-ţi mai zic nimic...

Miruna se aşează pe marginea patului şi începu să plângă în hohote, după ce mama ei părăsi camera. Nu se mută de acasă, dar o şi mai mare prăpastie se căscă

între ele.

Prin noiembrie, Eva primi un telefon de la un bărbat, în limba maghiară. În câteva cuvinte auzite sacadat, persoana din Ungaria îi aducea veşti despre Roberto. Fusese în Turcia în excursie şi vorbise cu el. Fiul ei îl rugase să o sune, să-i spună că e bine şi că speră să ajungă în America. El încercase de multe ori să sune acasă, dar telefonul sună numai ocupat. De fapt convorbirea fu foarte scurtă, telefonul se întrerupse brusc. Fericita veste îi ridică moralul, visa cu ochii deschişi, cânta de bucurie. Împărtăşi tuturor prietenelor ce intrau în casă ştirea despre fiul ei drag, Timeei şi restului de familie.

Prin toamna lui '89 evenimentele politice din ţară erau tot mai tulburi. Se aştepta ceva, nimeni nu ştia ce, dar veştile care începuseră să transpire, erau că în Ungaria viaţa cetăţenilor se schimbase în una mult mai lejeră, în Polonia revolta sindicaliştilor limpezea situaţia ţării, în Rusia, Gorbaciov devenea tot mai transparent şi mai modern. Criza economică se adâncea din ce în ce mau mult, după ce Ceauşescu, prin voia sa personală a înţeles că trebuie să achite toate datoriile externe, să nu depindă de nimeni. Rafturile alimentarelor erau tot mai goale. Tot ce se considera mai bun, materiale de construcţii, meseriaşi şi bani luau drumul Bucureştiului pentru impunătoarea construcţie, Casa Poporului. Circulau veşti printre statisticile materialelor de construcţii, că cele necesare colosului din Bucureşti echivalau cu cele ale zidul chinezesc. De fapt, cu acea parte a lumii voia el să ne asemănăm, cu ei se întrecea în megalomanie. În toată ţara, macaralele îşi întindeau braţele nemiloase, se construiau blocuri mamut în urma raderii controlate ale caselor, ale bisericilor sau ale altor edificii istorice. În Piteşti se construia o hală enormă, pe vreo trei mii de metri patraţi, care avea să fie destinată unei cantine populare, comună întregului oraş. Tot model chinezesc. Clasa muncitoare avea să primească mai puţin bani la salariu, iar gospodinele nu aveau să mai gătească. Toată lumea era obligată să mănânce la cazan, copiii la cantine şcolare. Ideea semăna groază în inimile gospodinelor, a româncelor cu talent şi tradiţii în ale gătitului şi în special al produselor de cofetărie. Avea să dispară renumita, savuroasa plăcintă cu carne a Getei şi prăjitura Televizor sau Regina Maria, a Evei.

Deşi era destul de primejdios să batjocoreşti orânduirea politică, adică să satirizezi măreţele realizări socialiste, glasul românului nu tăcea, iar cel mai iubit

dintre români avea să fie numit chiar de către oamenii lui, de către nomenclaturişti, înainte de ultimul congres al partidului comunist, Ceauşescu Reales şi tras prin bancuri savuroase.

Sătui de dictatura ideilor măreţe, ajunşi la limita sărăciei şi răbdării, tinerii au forţat nota, au profitat de primul motiv să schimbe societatea comunistă. Prin curajul lor şi dorinţa de a pune în practică idealuri nobile de civilizaţie, sub numele frumos ce se chema democraţie, necunoscută românilor, au început revolta. Urmare a schimbărilor din Europa, dar şi a întregii naţiuni române, urmare a curajului tinerilor din Timişoara revolta a continuat în Bucureşti, la ultima adunare populară, unde mogulul mai promitea câte 10 lei studenţilor. În câteva zile se dovedea şi în biata Românie că nimeni şi nimic nu stăpâneşte pământul, nici măcar un paranoic ca Ceauşescu. Cel mai însemnat fiu al poporului, priceput la toate şi soţia lui şi-au luat tălpăşiţa cu un elicopter, manipulat chiar de consilierii lui, şi ei cu mai multe feţe. Un Stănculescu care şi-a pus piciorul în ghips pe 21 decembrie şi pe 22 l-a dat jos, un Chiţac care s-a dat după cum a bătut vântul revoluţiei.

Aduşi la "judecata de apoi", printr-o mascaradă judecătorească, poporul hămesit de ştiri a văzut la televizor doar doi bătrânei neputincioşi. El cu pielea atârnândă pe braţ, crezându-se vânjos, întindea mâna sfidător să i se ia tensiunea foarte mândru de sănătatea şi puterea lui, foarte sigur că poporul şi marea adunarea naţională îl va salva, doar îl iubea atât de mult. Ea, Elena, semăna foarte tare cu femeile de seamă ei, cu o bătrânică, ţărancă sadea cu basmaua căzută neglijent pe ceafă, fără suită în juru-i. Rădăcinile părului încărunţit se vedeau destul de bine. Pe semne revoluţia o prinsese cam nevopsită şi necoafată. Arogantă... da, ameninţând cu colegii ei de studii: "O să vă audă colegii mei!" Bieţii caraghioşi, nu au crezut până în ultimul moment că sfârşitul lor era atât de aproape. Câteva focuri de armă în ziua de Crăciun le-a curmat vieţile, atât de "importante". De fapt cu asta a murit simbolul comunist doar, nu şi produsele lui, care se pare vor dăinui în veci peste România.

Au urmat destituiri de directori de şefi de birouri, desfiinţarea partidului comunist, scos în ilegalitate, cu toate instrumentele lui de exploatare şi îndobitocire şi îndoctrinare a poporului, minuţios construite în cei patruzecişicinci de ani ai comunismului.

Pentru Eva, bucuria cea mai mare însemna faptul că va putea lua legătura cu

fiul său refugiat, ceea ce se şi întâmplă. Bucuria nu avu margini în ziua de Crăciun, la primul telefon primit de la Roberto.

- Mama... buna mea mamă... Ce faceţi? Este adevărat că nu mai este comunism în ţară?

- Roberto... cât de fericită sunt să te aud... Da, e adevărat. Poţi veni acasă. Nu cred că ţi se va mai întâmpla ceva.

- Mama, eu nu mai vin în România. Eu doresc cu tot sufletul să ajung în SUA.

Îi povesti apoi, că e foarte bine, că prestează muncă de ghid în limba maghiară, conducând vizitatorii prin Istanbul şi că o aşteaptă în vizită în Turcia, pe ea şi pe Claudia. Lagărul refugiaţilor unde se aflau era destul de lejer, le permitea să lucreze, dacă-şi găseau. Tibi muncea la un comerciant şi datorită faptul că era mai negricios şi mai scund, putea foarte uşor fi confundat cu un turc sau cel puţin cu un arab. Horia, nu se preta la orice fel de muncă. El pierdea timpul prin lagăr sau prin oraşul cosmopolit întins pe două continente, mare cât jumătate din România.. De fapt, ei aşteptau aprobarea ambasadei Americii, de intrare în stat ca exilanţi, în urma declarării azilului politic. Nu era uşor. America selecta foarte drastic pe cei ce doreau să trăiască sub faimosul lor drapel. Politica americană conferea un anume statut în societate ca emigrant, după multe teste sofisticate ce se bazau în primul rând, pe gradul de inteligenţă a individului. Li se oferise ţări în Europa şi în Asia, ţări cu tradiţii democratice. Li se oferise Australia, dar băieţii rămâneau fermi pe poziţie: nu doreau decât SUA. Terminară convorbirea cu promisiunea de a reveni Roberto cu un alt telefon. Pentru a suna în Turcia din România însemna lux ieşit din comun, mulţi bani, pe care Eva nu şi-i permitea.

Vorbi mult şi cu Timeea şi ginerele ei, cu Imre mic care ştia să spună "buni". Schimbară impresii şi veşti despre revoluţie, fiecare aveau să povestească mersul ei din oraşul unde trăiau. Le spuse despre Roberto şi speranţa lui de a ajunge unde şi-a propus. Una dintre veştile mai puţin plăcute era aceea că bunica Haşoty suferise un accident vascular cerebral şi nu mai era în depline facultăţi mintale.

Inima Evei mai bătea înfiorată pentru încă o persoană. Pentru Tudor. Militar de carieră, fiecare clipă putea aduce cu ea neplăcutul. Circulau veşti de tot felul, din fiecare localitate altele, una mai dramatică decât alta, despre terorişti şi prinderea lor, despre morţi militari şi civili. De dinainte de 18 decembrie şi până

în 15 ianuarie, Eva nu a primit nici un telefon de la Tudor. Cu inima strânsă şi cu urechea ciulită, fiecare apel telefonic spera să fie al lui. Timp de coşmar, timp în care-şi împărţea inima între dulce şi amar. De multă vreme bucuriile ei nu puteau fi depline. Un ochi râdea şi unul plângea. Se putea bucura de telefoanele aproape zilnice ale lui Roberto, de lejeritatea devenită spontan în relaţia lui Fery cu Miruna, ai cărei părinţi lăsară garda jos, spre crunta ei nedumerire.

- Eva... Ce faci? se auzi în sfârşit glasul lui Tudor. Sărut mâna, te iubesc!

- Ah... Tudor... În sfârşit... Eşti bine, dragul meu? Mi-a atât de dor de tine...

- Da iubito. Şi mie. Iarba rea nu piere.

- În special cea din jurul meu...

Vorbiră multe, aveau să-şi spună multe. Tudor jubila că fusese avansat în urma unei fapte de bravură pe care avea să i-o spună verbal, iar la vestea despre Roberto vibra de bucurie. Îi ceru număr de telefon să poată vorbi cu el şi-i promise că vor pleca împreună în Turcia, cu maşina.

Călătoria a putut fi pusă în aplicare abia în martie. Cel mai mult a durat obţinerea paşapoartelor. Fiecare român pentru a avea ceva palpabil, pentru a percepe schimbările revoluţiei dorea să intre în posesia acestui act, chiar fără a uza vreodată de el, act inaccesibil până atunci şi visat de orice cetăţean al ţării.

În sfârşit, farurile Daciei, cu cei doi, spărgeau gospodăreşte întunericul nopţii, sfidând stropii reci de zloata zăpezii lui martie. Claudia nu era cu ei, deoarece nu o lăsară părinţii şi apoi se auzea că-şi făcuse un alt prieten. Idealurile ei nu se potriveau cu ale lui Roberto.

Ineditul drumului şi dorinţa arzătoare de a-şi revedea fiul se prelungi cu statul prin vămi. Pierdură mult timp pe la cozilor fără sfârşit ale turiştilor, dornici de a ieşi din ţară către alte meleaguri, pentru a afla gustul nou al libertăţii, dar şi pentru ceva comerţ. Se împletea foarte bine, curiozitatea noului, latura excursionistă cu cea mercantilă a românului, aceea de a-şi scoate măcar cheltuiala drumului.

Regăsirea cu Roberto, cu băieţii a făcut să alunge gândurile negre ale Evei, să uite temerile de câteva luni bune.

- Mama!!! Sări Roberto în braţele ei şi se îmbrăţişară strâns şi îndelung.

Fiind minionă şi el înalt şi lat în spate cât un urs o ridică uşor în braţe şi o învârti de câteva ori. Apoi se îmbrăţişară fiecare cu fiecare. Băieţii arătau foarte bine, mult mai bine decât erau acasă. În privirile lor limpezi strălucea dorinţa de

realizare a idealurilor îndrăzneţe propuse, precum şi bucuria revederii celor dragi. Părinţii lui Horia fuseseră în februarie să-l viziteze. Doar Tibi nu primea pe nimeni, însă se consolă cu venirea Evei şi a lui Tudor, de fapt a doua familie a lui. Petrecură două zile împreună, zile de distracţie şi de conversaţii. Făcură multe poze, toate sub egida bucuriei, a fericirii revederii, imortalizării acelor momente unice din viaţă.

Povestiră şi aventură vieţii lor. Ajunşi în Mamaia în acea zi de vară au tras undeva la marginea mării, au pus barca pe apă şi au legat-o de un stâlp, pus se pare anume pentru bărci. Rucsacul cu merinde, apă, benzină şi busolă l-au ascuns în nişte boscheţi ceva mai departe, până în noapte, când aveau de gând să ia aventura în piepturile lor tinere. Au dus apoi, maşina la locul indicat domnului Savu şi au pus scrisoarea la poştă. Totul ar fi fost perfect dacă nu ar fi dispărut rucsacul. Se părea că nu erau singurii care treceau pe acolo. De fapt, în condiţii normale, stabilite de ei, după multe calcule, drumul până în Turcia dura o noapte şi o zi, pe mare. Considerând că pot îndura acest timp lipsa mâncării şi a apei au plecat spre Turcia, ignorând chiar şi busolă. S-au ghidat după lună şi după stele. Au ajuns foarte uşor în largul mării, dar după terminarea benzinei ce le-a ajuns doar în noaptea aceea au fost nevoiţi să tragă la vâsle. Ziua se ghidau după soare, însă când acesta se ascundea după câte un nor, pluteau în derivă. A venit următoarea noapte, cu stele pe cer şi lună, aproape tot timpul, însă cunoştinţele lor astronomice nu erau foarte perfecţionate. Vâsleau pe rând, odihnindu-se, hămesiţi de foame şi deshidrataţi. Planul avea să le joace feste fără busolă, malurile turceşti nu se întrezăreau. Le rămăsese un ceas de mână, dar se dovedea a fi fără nici un ajutor. A mai urmat o zi, tot fără apă. Palmele neobişnuite cu trasul la rame se răniseră repede, sângele începuse să curgă neîncetat, iar la contactul cu apă sărată a mării, durerile deveneau insuportabile. În noaptea următoare se lungiră în barcă şi aşteptau voia Celui de Sus. Se treziră prizonieri ai mării, urmând calea destinului. Se rugau să se întâlnească cu orice ambarcaţiune, fie şi românească sau bulgară, pentru a le salva vieţile. Însă nu s-au întâlnit cu nici un fel de vas. Noroc cu o ploaie de scurtă durată care i-a răcorit puţin şi au putut soarbe câteva picături de apă. Dimineaţa i-au trezit nişte glasuri, o limbă necunoscută lor. Nişte pescari turci, în marea reveriilor matinale dintr-un început de zi, plecaţi după calcan au văzut o barcă plutind agale şi au fost curioşi să vadă câţi români sau bulgari se aflau în ea. Nu erau primii ce se aventurau în astfel de

evadări, riscându-şi vieţile. I-au luat în vasul lor, le-au dat apă şi mâncare, le-au oblojit rănile cu ceea ce aveau pe vas. În câteva ore, după ce pescarii şi-au aruncat năvoadele i-au luat la ei acasă şi s-au putut odihni într-un pat tare din lemn dintr-o căsuţă pescărească, lângă o cherhana, unde dăinuia miros profund de peşte pe câţiva kilometri. Oricum li s-a părut un lux, faţă de tangajul mării sub soarele dogorâtor al lui iulie. În zilele următoare au plecat împreună cu pescarii la un sediu al poliţiei turceşti, unde au declarat azil politic. A urmat lagărul emigranţilor şi toate celelalte în vederea obţinerii vizei pentru SUA.

Eva şi Tudor ascultară cu gurile căscate şi nu putură decât să-şi exprime bucuria că sunt în viaţă.

S-au îmbrăţişat mult la plecare, cu multe promisiuni şi cu asigurarea că se vor revedea în condiţii excelente.

- Data următoare, fie să veniţi după mine în America, erau cuvintele de despărţire ale lui Roberto.

- Să fie! ură Tudor.

Cei doi ajunseră cu bine în România. Înţelesese încă o dată cât de bine este să iubeşti şi să fii iubit. De fapt e singura binecuvântare pe pământ. Ce mai contează împrejurările sau mici amănunte neconvenţionale. Repetau cu voluptate paşii iubirii sufleteşti şi fizici, într-o continuitate acerbă a relaţiei. Dorinţa era mai presus de toate problemele, obiective sau nu, ale împrejurărilor.

Capitolul XIII

În pofida evenimentelor politice din ţară, viaţa Evei avea să se aşeze neaşteptat de bine. Fery, privit ca un paria de către cei doi pensionari, părinţii Mirunei, imediat după revoluţie, nu numai că nu mai aveau de comentat la poziţia lui socială, ba chiar îl invitară la ei să-l cunoască mai bine. Până în luna mai, ambii privilegiaţi ai regimului considerat trecut de acum, erau pensionaţi, adică scoşi în rezervă. Şi cum ceea ce avuseră de pierdut, pierdură, intenţionau să schimbe tactica. Priviră introspectiv şi se ancorară puternic în realitate. Desigur, impresia despre Fery nu putea fi decât una bună, iar curiozitatea despre Roberto, imensă. Acum se arătau impresionaţi de curajul şi tenacitatea lui, în special domnul Ioniţă. În scurt timp, Fery avea acces în casa lor, la fel cum avea şi Miruna într-a lui.

De altfel, în vară, mai precis în luna iunie, transfugii primiră viză pentru SUA. Fuseseră repartizaţi în Pheonix, Texas. Statul american le oferi loc de muncă stabil şi o locuinţă modestă, cu chirie mică, odată cu mult râvnita carte verde. În realitate însă, existenţa emigrantului a fost din totdeauna croită şi aşa va rămâne cât lumea, ca una dură, cu şanse de supravieţuire modelate doar de el, de insul aflat în situaţie. Năzuinţa, visul de împlinire a emigrantului poate spori şansa izbânzii, ca pe un triumf al vieţii. Şi cum ei erau înarmaţi cu toate elementele dorinţei de realizare a visul american nu se opriră aici. Ei doreau California, cu al ei faimos Los Angeles. Deci, renunţară la oferte după câteva luni, în care cunoscură viaţa rigidă, dură a Texasului.

În Los Angeles Roberto şi Tibi găsiră de lucru, destul de repede, într-o fabrică de avioane, foarte modernă.

De Mihai aveau să se despartă, deoarece acesta îşi contactă rudele baptiste şi plecă în Carolina de Nord.

Cei doi băieţi, obişnuiţi cu munca şi supunerea din România şi în special de dragul verzişorilor americani, lucrau ore suplimentare ori de câte ori erau

solicitaţi, la fel şi în weekenduri, iar compensaţia pecuniară era nesperat de bună. Schimbară locuinţa pentru una mai confortabilă, acum îşi permiteau. Se străduiau din răsputeri să înveţe limba cât mai perfect posibil. Trecură la pasul următor al bunăstării, îşi cumpărară fiecare câte o maşină. Roberto una mai ieftină, deoarece el trimitea bani acasă. De cum văzu acte de şedere permanent în mână, înaintă formele referitoare la reîntregirea familiei, pentru mama şi fraţii lui. Dolari trimitea acasă lunar.

Îi spunea mamei lui la telefon, printre altele:

- Mama, nu vreau să te mai ştiu lucrând la maşina aia de tricotat. Spune-mi dacă nu-ţi ajung banii şi-ţi trimit mai mult.

Îi ajungeau banii cu prisosinţă, Evei. Niciodată nu avusese atâţea. De fapt nu mai lucra la maşina de tricotat deoarece nu prea mai avea ce face cu tricoturile... Cine mai purta tricotaje când în ţară intrară vertiginos, en gros veşmitele turceşti mult sclipitoare, ţipătoare, care ajunseseră în mare vogă. Apoi, ceva mai târziu, dar nu mult, îşi făcură apariţia lucrurile de mâna a doua. România avea să se umple, prin toate cartierele de lucruri vechi şi foarte vechi, nespălate, mirosind greu, a rânced.

Pentru Eva sosise un moment de respiro. Era casnică. Îl îngrijea pe Fery şi-l aştepta pe Tudor, care-şi îndesi vizitele neaşteptat de mult. Acum, având mereu bani în buzunar îşi permitea luxuri refuzate vieţii altădată, cum ar fi o şedinţă de masaj pentru coloana ei dificilă sau una de cosmetică. De fapt pe cele de cosmetică le frecventa regulat. Era şi timpul, se apropia de cinzeci de ani şi trebuia să arate bine.

Apoi mergea la Mediaş destul de des să o mai ajute pe Timeea.

După un an trăit în dificultate şi chinuri, bunica Haşoty plecă în cele veşnice, lângă soţul şi fiului său.

Imre mic se lipi tare de de buni Eva, se despărţeau foarte greu, drept pentru care îl lua la Piteşti şi-l ducea înapoi peste câteva săptămâni. După astfel de repetiţii, Eva le propuse din nou celor doi, Timeei şi lui Imre să se mute în apartamentul ei din Piteşti, mai ales că Timeea rămăsese şi fără serviciu, imediat după revoluţie.

- Credeam că n-o să mai zici odată vorba asta, mama, veni răspunsul fetei, în stil propriu.

- Păi trebuia să-ţi spun eu Timeea? Eu nu mai îndrăzneam.

- Nici eu, veni replica.

Astfel, din ultima vizită a lui Imre mic la Piteşti, nu avea să mai plece în Mediaş. Îi aduse Tudor împreună cu toate lucrurile copilului. Pentru el, Tudor era un prieten mare... "că door aşe ai zis, tu buni, nu?" Copilul vorbea greu româneşte, stâlcea cuvintele jumătate ungureşte, jumătatea româneşte, spre deliciul celor din faţa blocului, pe unde se plimba de mână între Fery şi Miruna, dându-şi importanţă majoră. Era o mică vedetă exotică. Avea însă multe nedumeriri el, prin această schimbare.

- Tatăl lui Miruna, tatăl lui Angelica... tatăl, tatăl?... întreba copilul nedumirit. Buni, da' ei n-au şi mamăl?

- Ba au Imre, au şi mamăl, numai că în româneşte i se spune mama.

- No bine... bine.. aşe cum zici tu, buni.

Până la anul nou se mutară şi părinţii lui, cu geamantanul cu care plecase Timeea în urmă cu vreo şapte ani. Atât cuprindea toată agoniseala lor în acest timp. Casa urma să se vândă, mai precis să o vândă Eva, că doar era a ei, dar trebuia eliberată întâi. Mărioara nici în ruptul capului nu înţelegea să plece. O ţinea una şi bună că e şi casa ei, după bărbat şi are drept să stea acolo. Eva fu pusă în situaţia de a o da în judecată şi evacuată, cu executor judecătoresc. Apoi vândură, destul de ieftin. Doar terenul de sub ea era mai valoros, casa nu mai făcea multe parale. Cu banii cumpărară un dormitor în camera Timeei şi o mobilă de bucătărie. Mai rămasese ceva... cât de un chef bun, de revelion.

În vara lui '90 Fery termină liceul şi se înscrise la TCM, pentru ingineri. Pregătit în mod serios de Miruna luă cu notă mare, drept pentru care părinţii Mirunei îi trimise la mare. Era prima vacanţă petrecută împreună, undeva departe de casă, prima vacanţă de care se puteau bucura nestingheriţi, îndrăgostiţi şi fericiţi mai mult ca niciodată. Cu inima bătându-le să li spargă pieptul, acum erau liberi să viseze la căsătorie, vis încolţit din ce în ce mai mult sau să viseze ca şi Roberto, America. Însă telefoanele purtate cu fratele său sunau altfel. Îl povăţuia deocamdată să-şi termine studiile şi împreună vor avea un plan, cu dolarii din America pe care el se străduia din răsputeri să-i înmulţească, apoi să-i investească în România." Micuţul" Fery, cu o înălţime apreciabilă asculta orbeşte sfaturile fratelui, iar Miruna le respecta, mai ales că sunau mult avantajoase pentru ei.

Tudor, se reintegră din ce în ce mai mult în familia Evei. Sperau să-l viziteze împreună pe Roberto în America. Erau datori doar... Acum lua parte, din nou la

toate sindrofiile lor, din nou onora onomasticile şi revelioanele, în detrimentul căsniciei lui plafonate pe o ştachetă de joasă înălţime.

Astfel trecură vreo patru ani după revoluţie, amestecaţi cu bune şi rele, cu satisfacţii şi neajunsuri, timp în care cei doi soţi craioveni ajunseseră nişte roboţi ai vieţii împreunate, fiecare cu obligaţiunile lui bine ştiute, stabilite în mod tacit, de care se achitau cât puteau mai bine. Nu se pisălogeau, comunicau foarte puţin, nimeni nu reproşa nimic, nici chiar doamna Cristescu, mama.

Anca-şi reluă slujba undeva la ţară, în apropiere de Craiova. Un avantaj nesperat se ivi în faptul că localitatea era foarte aproape de cea a părinţilor ei. Îi putea vedea de câteva ori pe săptămână, neglijaţi aproape total în ultima perioadă. Tudor nu avea niciodată timp să o însoţească, mergea doar singură, cu riscul veştii ce se răspândise prin sat că s-a despărţit de soţ. Naveta istovitoare, munca la serviciu şi acasă, nopţile nedormite pe lângă copii, adăugată la insatisfacţia sufletească o secătuiseră. Adormea pe scaunul autobuzului ce o purta câte o oră cel puţin până la serviciu şi înapoi. Slăbise mult, arăta ca o stafie. Devenise uscăţivă şi urâtă, mai mult chipu-i luă o înfăţişare austeră. Îmbătrânise înainte de vreme şi nişte junghiuri în dreptul inimii, de câtva timp nu-i dădeau pace. De fapt era o durere ascuţită pe care nu o înţelegea... nu-şi dădea seama de unde se trage, dar nici nu-i dădea foarte mare importanţă. Şi cum orice durere ce apare în zona pieptului e pusă pe seama inimii, nu se alarmă ea cu una cu două şi nu spuse nimănui. "Oboseală... o să încerc să mă odihnesc mai mult." Nici nu prea avea cui, de fapt să spună. Lui Tudor care o întreba tot mai puţin de vorbă sau soacrei ei veşnic nervoasă şi nemulţumită?

Domnul Cristescu prins în iureşul evenimentelor de schimbări majore, sta mai mult prin centru cu pensionarii sau cu vechii camarazi de arme. Discutau politică. Puneau ţara la cale.

Copilaşii o aşteptau cu ardoare, în special fetiţa care nu se mai dezlipea de ea. Plângea de câte ori pleca de acasă.

În una din zile medicul ei, al cărei asistentă era, o privi îndelung.

- Anca, ce se întâmplă cu tine? Eşti tot mai slabă...

- Nu prea ştiu nici eu, domnu' doctor. Oboseala probabil... mult nu mănânc de când mă ştiu... soţ, copii, socri.

- Lasă dragă, că mai au şi altele. Dar tu slăbeşti pe zi ce trece. Nu te înţelegi bine cu soţul?

- A... ba da... Excelent! Soţul meu mă iubeşte şi socrii la fel... dar muncesc mult.

- O să-mi fac timp să te examinez, într-o zi.

"Ce-o fi având cu mine? Se întrebă Anca. Arăt chiar aşa de rău?''

Se prinse cu iureşul vieţii în acelaşi ritm încă ceva vreme, fără a se privi insistent în oglindă, timp în care înţepăturile deveniră din ce în ce mai profunde şi mai dese. Îşi luă inima în dinţi, ea care nu ceru niciodată nimic, nimănui şi-i spuse doctorului. Acesta o întinse imediat pe pat şi o examină atent. Palpând în dreptul inimii dădu de un nodul destul de mare, fix, pe sânul stâng. La atingerea lui, o durere ascuţită îi tăie respiraţia şi se crispă.

- Anca, de câtă vreme ai tu nodului ăsta?

- Nu ştiu domnul doctor... nu ştiu de nici un nodul, sări Anca, arsă.De ceva vreme, cam de la anul nou mă doare în zona asta. Dar eu am crezut că sunt dureri provocate de muşchiul inimii.

- Deci de o jumătate de an... Doamne, Anca parcă nu ai fi cadru medical. Imediat îţi scriu trimitere la oncolog.

- Adică cum... să fie neoplasm? întrebă Anca, învineţită de frică.

- Nu ştiu dragă... dar trebuie să aflăm.

Vestea îi bulversă pe cei de acasă, mai ales pe Tudor. "Nu, nu poate fi cancer... de unde? Anca e tânără, nu a fost niciodată bolnavă, cel puţin aşa mi-a spus, nu s-a plâns niciodată de nimic. Dacă stau bine şi mă gândesc eu am fost cel norocos. Putea fi o scorpie... să facă scene de gelozie. Sunt convins că în gândul ei crede încă, în relaţia mea cu Eva...'' Mama lui însă, tuna şi fulgera, bombănind: "asta ne mai lipsea.''

Anca fu nevoită deci, să ia drumul oncologilor. Era nevoie de o biopsie, iar groaza era mult mai mare în rândul cadrelor medicale. Ele ştiau mai bine ce implică o biopsie, aud diverse cazuri şi în primă instanţă refuză să o facă.

- Nu se poate Anca, o sfătui Tudor. Dacă asta trebuie să faci, asta faci.

- Tudor este foarte riscant, mai ales aici în Craiova.

- Mergem la Bucureşti. La un spital unde vrei tu, Anca.

Parcă suna ceva mai bine. Cu Tudor alături va merge la Bucureşti.

Luă o trimitere către institutul oncologic, construit în curtea spitalului Fundeni, cel mai facil pentru provinciali. Plecară cu maşina în săptămâna următoare, lunea, programată fiind prin telefon, de medicul ei.

La intrare în institut era o mare de oameni, de la copii până la bătrâni, în curte şi în holul spitalului imens. Te rodea fireasca întrebare: toată lumea asta e bolnavă de cancer? Iar răspunsul refuzai să-l crezi... Aici cancerul devenea banal, ca o gripă... Moartea pândea pe la tot colţul iar din curtea spitalului, nu de departe venea miros de carne arsă, de la crematoriu unde se incinerau organele extirpate.

Biopsia fu dureroasă, rigidă, o înţepătură, o rană deschisă din care s-a rupt o frântură. Durerea se accentuase şi se prelungi în durată. Ba chiar, sânul avea să se mărească considerabil. Rezultatul, peste cinsprezece zile, ca la orice biopsie în România.

În acest interval de timp, Anca se simţea din ce în ce mai rău, încât medicul îi dădu concediu medical, fiindu-i teamă de ceea ce era mai grav.

- Stai acasă, Anca şi te însănătoşeşte!

Rezultatul biopsiei se arătă dezastruos: carcinom mamar inflamator, gradul IIIB. Operaţia de extirpare a sânului devenea inerentă, radio şi chimio terapiile, la fel. Însă în acest grad al bolii, destul de avansat era nevoie de multă îndurare şi compasiune a Celui de Sus, pentru a rămâne cu viaţă, de un miracol. Iar ea ştia acest lucru. Anca avea cunoştinţă de această boală necruţătoare care omora femei de pe vremea Cleopatrei şi mai curma încă vieţi, fără a ţine cont de vârstă, sau de alte considerente. Iar la femeile tinere avansa galopant, prin dividerea celulelor mai accelerat, decât celor de vârstă avansată.

Panica puse stăpânire pe întreaga familie, în special pe Tudor. Îl apuca ameţeala la gândul că mama copiilor lui era bolnavă de o boală, din care nu mai exista nicio şansă de vindecare. Situaţia devenea mai dramatică decât credea.

Tudor urmă calea navetei săptămânale, între Craiova şi capitală, la soţia lui internată în spitalul cu cel mai hidos nume: Institutul Oncologic Bucureşti. Apoi operaţia de extirpare a sânului .

Aproape de fiecare dată când se întorcea din Bucureşti trecea prin Piteşti.

Când auzi cumplita veste Eva se cutremură în sinea ei, dar la suprafaţă încerca să-l consoleze şi să-l îmbărbăteze pe Tudor, cât o ţineau puterile.

- Şi mi s-au terminat şi banii, Eva. Am cheltuit mult în acest timp şi mai avem de cheltuit poate mai mult.

- Îţi dau eu Tudor. Fac un împrumut la CAR, că nu mi-am retras fondul şi doamna Mincu nu mă refuză. Cât ai vrea să scot?

- Ştiu şi eu?... Cum să iau bani de la tine pentru Anca... parcă nu e echitabil...

- Fii serios, Tudor! E mama copiilor tăi şi e foarte bolnavă, răspunse ferm Eva, fără a dori să fie refuzată.

Căzură de acord pentru maxim de sumă pe care o putea scoate şi aşa nu se mai putea calcula valoarea banilor, pe lângă inflaţia galopantă, din ţară.

După operaţie, Tudor o aduse pe Anca acasă, o lună, timp în care trebuia să se refacă fizic pentru a putea suporta radioterapia. Era toamna târzie a lui '94, când Tudor o ducea la Bucureşti lunea şi o lua sâmbăta, pentru razele cu cobalt. Anca se usca pe picioare, devenind o stafie umblătoare. Acasă nu mai participa la nimic. Abia mergea până la toaletă. Uneori o durea atât de tare, tot organismul, încât nu-şi suferea nici copiii lângă ea, iar Raluca nu înţelegea. Trebuia să fie luată pe sus, plângând, întotdeauna. Stăteau speriaţi în altă încăpere, nedumeriţi pentru ce-i refuza mama lor, lucru neîntâmplat până atunci.

Doamna Cristescu, nu se mai înfuria, făcea ceea ce era de făcut, ajutată de cei doi bărbaţi.

Crezând că va fi mai bine şi mai rapidă însănătoşirea Ancăi, apelară şi la citostatice, concomitent cu radioterapia, alt supliciu chimic care se numeşte tratament în această boală necruţătoare. De un alt chin avu parte biată femeie descărnată, de dureri groaznice de stomac şi vomă puternică, încât refuză să le mai facă. Refuză să mai meargă şi la Bucureşti pentru ultimele şedinţe de radioterapie şi ceru morfină. De altfel nici nu mai avea cine să meargă... trebuia purtată pe sus o fiinţă în a cărui trup inima se încăpăţâna să mai bată, deocamdată. Panica fără margini puse stăpânire pe Tudor. "Doamne... Doamne... cu ce am greşit atât de mult de-mi iei mama copiilor? Ia-mă pe mine, Doamne şi las-o pe ea să crească copilaşii..." se rugă cu privirea spre cer.

Însă Dumnezeu are alte calcule, diferite de ale noastre şi într-o noapte o luă pe Anca. Cu ultimele puteri, destul de conştientă privea cum se îndepărtează bolnavă de această lume, inima strângându-i-se. Ochii se goleau de lacrimi şi încerca să se ţină de ceva, simţind cum se prăbuşeşte... broboane reci de sudoare îi umplea fruntea iar în ochii minţii îi apăru Tom. Auzi un glas catifelat care o striga: mama! Şi lui îi era dor de ea. Se stinse în linişte, fără a deranja pe nimeni. Plecase din scena vieţii simplu aşa cum a trăit de fapt, prin gestul firesc prin care ne naștem și de unde ne retragem în spatele cortinei. Aflase cum poți transforma visul în realitate, dar cu ce preț...

Capitolul XIV

Golul produs în sufletul lui Tudor îi lăsă un gust amar pentru întreaga viaţă şi păr încărunţit. Se apropia de patruzeci de ani, dar totuşi, în ciuda încercărilor primite de la destin era un bărbat frumos, în floarea vârstei. Aerul melancolic îl prindea, imprimându-i un mister subtil. Pierduse şi cele câteva kilograme în plus, acumulate în decursul anilor buni. În sufletul lui se instaurase zbucium, reproş personal, nelinişti şi nopţi lungi de insomnii. Se trezea cu ochii umflaţi şi cu regretul că nu a avut curajul să-i ceară iertare Ancăi, pentru greşelile din viaţa lor de cuplu. Oricum iertarea ar fi fost inutilă dacă nu putea aduce şi vindecarea. Îl afecta cumplit întrebările copiilor: de ce nu-şi mai pot vedea mama, când se va întoarce la ei, de ce i-a părăsit... Raluca, căuta să n-o supere pe bunica, doar, doar mama se va îndura să vină înapoi.

- Bunica, mi-am băut tot ceaiul. Acum mama a văzut, de ce nu vine acasă?

Cum să-i explici unui copil de şapte ani că mama lui nu se mai întoarce?

Şi cum nici un necaz nu vine singur, peste şase luni îşi luă adio de la viaţă şi domnul Cristescu, senior. Stop cardiac. Apăsarea împrejurărilor de tot felul au produs şoc prea mare pentru inima lui de şaptezeci de ani. Într-o dimineaţa soţia lui l-a găsit în pat fără suflare, după ce se mira că nu e în picioare. El era primul la bucătărie. El pregătea cafeaua şi micul dejun familiei. Se stinsese un suflet drag, un părinte iubitor şi totodată pleca din casă şi o pensie, un venit considerabil, util pentru cei doi minori. Pensia după mama lor era mică, infimă. Anca decedase tânără, cu puţini ani pe o carte de muncă. Astfel, se completă cavoul familiei Cristescu, aflat în primele rânduri ale cimitirului.

Din considerente reale, Tudor rărise vizitele la Piteşti. Vorbeau mult la telefon, în special noaptea. Abătut şi trist, ocupat şi grijuliu, creşterea şi educarea celor doi copii îi ocupa tot timpul. Eva îl înţelegea, aşa cum îl înţelesese de fiecare dată şi îl consola cum putea mai bine, mai ales cu jurăminte de dragoste şi

speranţă în vremuri mai bune. Era o situaţie fără echivoc şi fără rezolvarea imediată.

De fapt, ea era o tânără pensionară. Se reangajă vreo trei luni la vechiul loc de muncă, pentru a putea fi pensionată anticipat. Guvernul României inventa tot felul de tertipuri pentru cei trecuţi de cinzeci de ani, pentru a elibera locurile de muncă ce aveau să le ocupe tinerii, spuneau ei. În realitatea nu le mai ocupă nimeni, deoarece producţia de mărfuri de tot felul scăzuse dramatic, iar uzinele, colosurile lui Ceauşescu îşi închideau porţile una câte una. Marfa românească nu mai avea căutare.

Apoi, Roberto îi făcuse chemare în America, în vizită. Aşteptau cu nerăbdare să se revadă. Pe Fery avea să-l lase în grija Timeei şi a lui Imre, singurul cu serviciu din casă, restul cheltuielilor fiind completate de dolarii americani. Imre îşi găsi de lucru, ca bucătar într-un local cu program nonstop, aşezat pe lângă un PECO, la o răscruce de şosele. De fapt Fery doar nu dormea la Miruna, restul timpului acolo îl petrecea. Acolo mânca, acolo învăţa. Mama Mirunei prinsese afecţiune pentru el, reproşându-şi în sine, că nu a dorit să-l cunoască atâta vreme. Nu avea ce cusur să-i găsească. Tatăl fetei îl trata ca pe fiul lui, fratele mai mare al Mirunei, angajat ofiţer militar în Bucureşti. Data căsătoriei celor doi tineri ambiţioşi avea să se prelungească, cu data când Roberto va putea veni în ţară. Mai avea aproape un an de stat în SUA, pentru a se împlini cei cinci ani, una dintre condiţiile impuse emigranţilor de către statul american, dacă doreau să se bucure de cetăţenia lor.

În acea toamnă, a lui '96, Eva urma să plece în America.

- Plec să-i ajut pe băieţi, să le fac menajul măcar un timp, pentru că ei muncesc foarte mult. Şi-au încropit un atelier de reparat autoturisme. Treaba asta o fac după orele de program din fabrică şi în weekenduri, îi explică ea lui Tudor, prin telefon.

Nu se mai văzuseră de câteva luni.

- Când pleci, Eva? întrebă cu sufletul plin de regret, Tudor. Trebuie să ne vedem neapărat, înaintea plecării tale.

- Dacă poţi... să te rupi de lângă copii, ard de dor să te văd.

Tudor inventă o aplicaţie ca şi scuză pentru mama sa şi se îndreptă spre Piteşti. La uşa Evei sosi un bărbat cu ochii trişti, vlăguit de necazuri şi greutăţi, dar cu o vagă speranţă în suflet. Avea să-şi mai încerce o dată norocul.

Eva îl primi cum numai ea ştia, cu masa îndestulată şi cu intimitatea-i cunoscută, cea care-l vrăji încă de la început. Timeea făcu multe prăjituri, iar căldura familiară după care tânjea atât de mult, îl copleşi.

Vizitele colegelor, ale prietenelor se rărire. Casa Evei se mai umplea doar la vreo onomastică sau la invitaţia ei.

Viaţa tuturor se schimbase radical după ultima revoluţie din ţară.

Geta se pensionă şi ea şi plecă să-şi îngrijească mama neputincioasă în urma unui accident vascular cerebral, undeva la ţară. În anul următor avea să-şi vândă apartamentul care sta gol şi să-şi construiască o căsuţă frumoasă în curtea mamei.

Tudor se simţi foarte confortabil pentru câteva ore petrecute în casa Evei, care prosperase mult între timp.

- S-au schimbat multe în casa asta, de când nu am mai fost eu, se miră cu voce tare bărbatul.

- Dacă vii aşa de rar... glumi Timeea, rotindu-şi ochii mândră, de jur-împrejur.

Schimbările i se datorau. Zugrăviră tot apartamentul. Scoaseră, prin încuviinţarea mamei, celebrul fototapet învechit din sufragerie, deteriorat prin unele locuri. Considerară că şi-a făcut datoria cu prisosinţă, vreo douăzeci de ani. Iar prin talentul ei, Timeea reuşi să realizeze un interior intim, plăcut în fiecare colţ al casei. Schimbară şi mobila cu una modernă, placară pereţii băilor şi ai bucătăriei cu faianţă şi pavase cu gresie. Dispăru clasica vopsea în ulei de pe pereţi.

În dormitorul Evei şi al lui Tudor plutea din nou vrajă, parfum suav de iasomie amintind de frumos. Un pat lat şi confortabil te îmbia la patimi îndrăzneţe, nebuneşti, dar peste ei trecuseră ani mulţi, cu multe întâmplări, unele extrem de tragice care le răvăşiseră pornirile.

- Eva, începu Tudor cu glas moale, stând pe marginea patului într-o poziţie umilă, odată ţi-am făcut o cerere într-un decor romantic din parc. Sigur, acum nu mai pot fi la fel de romantic, dar pot şi vreau să reînoiesc cererea: vrei să te căsătoreşti cu mine?

Rosti totul ca pe o iluzie ce îndrăzneşte să mai pâlpâie într-o inimă inundată de amar, dar şi de puţină speranţă.

Eva se opri o clipă din aranjatul unor haine prin dulap, apoi reluă mişcările cu unele încete, termina ce avea de făcut şi o lua de la capăt.

- Eva, tu ai auzit ce am spus eu? întrebă Tudor după ceva vreme, cu voce dezolată.

- Am auzit, Tudor, am auzit. Dar nu ştiu ce să răspund. Acum ca şi atunci, m-ai luat prin surprindere. De multă vreme eu mi-am luat adio de la un fapt imposibil de împlinit, acela de a-ţi fi soţie. Eu am bilet de avion cumpărat. Roberto mi l-a trimis prin poştă. Am promis de multă vreme că merg la el, murmura mai mult pentru sine Eva, fără a da semne că se va opri din motivarea refuzului. Acum ca şi atunci, nu e momentul. Să aşteptăm până mă întorc.

- Cât timp ţi-ai propus să stai?

- Viza o am pentru şase luni, cu drept de prelungire.

- Of... suspină Tudor adânc. Şi ultima speranţă mi se năruie, se lamentă tulburat.

- Prea o iei în tragic, Tudor. Ştii bine câte am păţit şi eu şi uite, supravieţuiesc. Eu nu plec definitiv.

Bărbatul înghiţi şi ultima speranţă pierdută. Spera să nu fie refuzat, spera să-şi crească copiii alături de femeia pe care o iubise toată viaţa.

Eva însă, stătea cu geamantanul făcut. Peste cinci zile trebuia să plece. Planurile ei erau diferite de ale lui Tudor, de această dată. Nu se vedea sub acelaşi acoperiş cu mama lui Tudor, nu se vedea mama copiilor lui. Nu se gândise niciodată la acest lucru, aplicând întotdeauna ideea, de a se întinde fiecare atât cât ţine patul procustian. Apoi, Roberto o aştepta. Deci, hotărî să plece.

După un chef cu prietenele, convocate prin telefon, cu muzică bună prăjituri şi cafea, Tudor o conduse la aeroport.

Cu inima strânsă şi cu ochii goliţi privea cum Eva se îndepărta, simţind cum se prăbuşeşte, cum această nouă despărţire îi răpeşte din energie.

- Să mă suni! fu cuvintele lui, la îmbrăţişarea de dinaintea barierei, cea care intervine dur în despărţiri.

După plecarea în ceruri a Ancăi, Eva îşi permitea să-l sune acasă. Indiferent cine răspundea la apel, se prezenta politicos şi-l cerea pe Tudor. Fără nici un obstacol îl primea. Ba mai mult, doamna Cristescu părea chiar amabilă cu ea, uneori.

- Imediat doamna Eva... ce mai faceţi, sunteţi bine?

Mama lui Tudor se apropia vertiginos de şaptezeci de ani, chinuită de împrejurări şi obligată să muncească pe brânci, să tragă într-un jug înfiinţat de ea,

în mare parte, acela de a creşte doi minori.

- Adu-o pe doamna Eva pe la noi, Tudor. Acum eşti liber să te şi căsătoreşti cu ea.

- Nu vrea, mama. I-am propus, dar nu mai vrea.

- Dam... cum să vrea? Ce e fraieră să-ţi crească copiii, cum i-ai crescut tu pe ai ei?

- Nu cred că ăsta e motivul, mama. Are un fiu în America şi pleacă la el.

- Aha! Femeile tale toate pleacă... una la cimitir, alta în America...

- Se pare că da, mama, răspunse Tudor fără nici un chef de a mai da alte explicaţii.

Eva, femeia de interior, care nu a dormit niciodată într-un hotel, care nu şi-a văzut ţara aproape deloc avea parte să vadă America, California, Los Angeles. Băieţii o aşteptară în aeroport. Arăta destul de bine după treisprezece ore de zbor, după o escală în Paris. Noroc că stăpânea bine franceza şi se descurcă onorabil în schimbarea avionului, pe aeroport. De fapt în ultimii patru ani învăţă destul de bine şi engleză, autodidact.

Revederea fu frenetică. Atât Roberto cât şi Tibi nu-şi mai încăpeau în piele de fericire, le strălucea pe chip fericirea emigrantului care-şi revedea mama sau prietenul apropiat, după ani mulţi, vreo şase şi ceva.

Băieţii se schimbaseră mult, se maturizaseră, erau foarte calmi şi foarte hotărâţi în tot ce făceau. Stăteau într-o casă cu chirie, destul de arătoasă, cu o curte imensă. Acolo înfiripaseră un atelier de reparat maşini, motociclete, biciclete, tot ce li se oferea. Munceau mult. După opt ore petrecute la serviciu şi încă două aproape, pe drum dus-întors se odihneau puţin şi treceau în atelier până noaptea târziu, uneori după miezul nopţii. La cinci şi jumătate erau în picioare, începea o nouă zi şi o luau de la capăt. Din weekend rupeau doar duminica pentru odihnă sau plimbare.

- Dar voi când vă distraţi, Roberto? întrebă firesc, Eva. Când aţi văzut America?

- Distracţie? Ce-i aia? răspunse haios, Roberto.

Voiau să cumpere o casă prin împrumut de la bancă, să o închirieze, casă care-şi va achita costurile prin chirie. Apoi vor mai vedea.

Şi aici Eva se transformă într-o casnică. Nu ieşea din curte aproape deloc. Gătea, spăla, călca, deretica prin casa băieţilor, de altfel foarte ordonată. Însă la

gătit avea să renunţe curând, deoarece băieţii obişnuiţi cu hotdog-urile americane sau cu mâncare de la restaurantul din colţ, cea făcută de Eva conform bucătăriei româneşti le provocă diaree, iar costurile erau mult mai mari.

Eva simţi că e de prisos şi că nu a făcut decât să sporească cheltuielile lui Roberto. Îi propuse să-i găsească de lucru.

- Ce să-ţi găsesc mama? Aici, la vârsta ta nu poţi face decât menaj. Vrei să concurezi mexicancele? întrebă băiatul zâmbind.

- Şi menaj dacă nu pot găsi altceva.

- Vezi-ţi de treabă! Cât stau eu în America, tu nu vei fi menajeră.

- Atunci, altceva, insistă Eva, dornică de a câştiga şi ea ceva, de a profita de dolarii americani.

Şi cum Roberto nu dădea semne să se intereseze, făcu ea nişte investigaţii la telefon, prin publicitate. Locuri de muncă erau, dar trebuia să întruneşti unele condiţii. În primul rând nu puteai avea un loc de muncă, fără o maşină. Ea nu avea nici măcar permis de conducere românesc. Găsi, totuşi, un magazin, destul de aproape de locuinţa băieţilor, care avea pe lângă el un atelier de imprimat tricouri. Pentru a-i îndeplini plăcerea, Roberto fu de acord să o ducă dimineaţa cu maşina înainte de a pleca el la serviciu. Dar ajungea prea devreme şi aştepta o oră, cel puţin, în faţa magazinului până venea patronul, iar la plecare se întorcea acasă cu două autobuze. Uneori ajungea, după ce ajungeau băieţii. Munca nu era grea dar era prost plătită. După o lună constată că nu era deloc rentabil. Şi totuşi îi venea tare greu să stea degeaba în America. Se plictisea îngrozitor. Rămânea mult timp singură, băieţii erau foarte ocupaţi, nu aveau timp pentru ea. Nu avea cu cine schimba o vorbă. Vecini, practic nu existau. Fiecare sta în curtea lui, dincolo de clasicul gărduleţ alb, fără a-i păsa de celălalt. Nici trotuar nu există măcar, pentru a putea să se plimbe. Toată lumea circula doar cu maşina. Dealtfel Roberto a ţinut să-i atragă atenţia să nu plece pe stradă singură. Noroc că nu erau scumpe convorbirile telefonice. Vorbea de câteva ori pe zi cu Timeea, iar cu restul când îi prindea, cu fostele colege şi prietenele din România şi în special cu Tudor.

Astfel află că mama lui ar fi de acord cu mutarea ei în Craiova, află despre copiii lui care erau bine, dar creşteau greu fără mamă şi mai ales află, că în curând îşi va pierde locul de muncă, dacă nu va pleca cu următorul lot în Kosovo. Îi era imposibil să plece. Nu putea s-o lase pe mama lui bătrână, şase luni cu copiii. Ar fi fost peste puterile ei. O altă mâhnire, disperare pusese stăpânire pe el.

Eva îi povesti cu îngrijorare lui Roberto cu ce se confrunta Tudor. Acesta, după ce rămase puţin pe gânduri, rosti cu voce tare o idee a lui, un proiect ce-l avea în minte de ceva timp.

- Mama, eu am nişte dolari într-un cont pe care i-aş învesti în România. Ce ar fi, ca Tudor şi Fery să înfiinţeze o societate pe numele meu şi al tău... să zicem. Eu m-am gândit la case de amanet, una în Piteşti şi una în Craiova. Aici merg foarte bine astfel de afaceri.

- Ştiu eu Roberto? Eu nu mă pricep deloc.

- Nu trebuie să te pricepi tu. Tu te pricepi la acte şi asta e mare lucru. Ei vor învăţa, se vor interesa şi se vor specializa. Nu e greu. Dar, pentru asta va trebui să te întorci în ţară.

- A... vrei să scapi de mine... Aşa spune, glumi Eva, cu multă bucurie în suflet, de fapt.

- Ne revedem peste nouă luni, la nunta lui Fery.

Deci, şederea Evei în America se scurtă cu două luni. Se întorcea în Romania plină de cadouri pentru fiecare şi mai ales cu o afacere în buzunar.

Capitolul XV

La coborârea din avion, mai precis de cum a pus piciorul în Bucureşti, pe Eva o aştepta un peisaj sumbru. Era sfârşit de februarie şi tocmai căzuse, cu câteva zile în urmă o ninsoare abundentă, drept pentru care munţii de zăpadă adunaţi la marginile trotuarelor aveau vârfurile pe la etajul I al blocurilor. Abia se zărea numărul de tramvai sau de troleibuz, printre tunele. Diferenţa dintre peisaje, rămase pe retină o izbi dezolant. După strălucirea Americii să cobori în obtuzul Bucureşti era ca şi cum ai sosi dintr-o metropolă modernă, în cel mai mohorât cătun.

Piteştiul a fost şi este un oraş mic, cu două-trei străzi paralele şi altele perpendiculare pe ele, de la un capăt la altul al lui, dar îngrijit şi curat, cochet şi frumos. Străzile sunt veşnic curate. Iarna zăpada este curăţată cu grijă din tot oraşul, iar vara gardurile vii ce înconjoară blocurile sau mărginesc trotuarele, sunt frumos tăiate. Deşi oraş mic, parcurile sunt numeroase. În fiecare cartier este cel puţin unul. Centrul, construit la standarde europene, laguna şerpuitoare şi fântâna arteziană în formă de lalea împodobesc cu generozitate băncile pe care se odihnesc citadinii. O altă fântâna arteziană, vis-a-vis de primărie dansează în fiecare seară pe muzică clasică, unduindu-şi semeţ jeturile de apă multicolore, ca o bijuterie de mare preţ.

Abia în Piteşti, Eva se simţi acasă.

Exuberantă şi bine dispusă savură energic întâlnirea cu cei dragi, în special cu Imre mic, care se învârtea în jurul ei ca un titirez, pentru a-şi satisface curiozitatea asupra cadourilor trimise de unchiul Roberto. Oricum erau dintre cele mai generoase.

Seara la reunirea familiei, Eva le împărtăşi impresia despre lumea nouă din care venise, despre diferenţa de bunăstare şi educaţie dintre cele două ţări.

Spaţiul apartamentului i se păru extrem de îngust, în comparaţie cu locuinţa

băieţilor foarte spaţioasă, încât Timeea găsi de cuviinţă s-o întrebe:

- Mama, dar de aici ai plecat. Ai uitat?

- Sper să-mi amintesc cât mai curând.

Apoi au vorbit despre planul de pus în aplicare, plan ce pentru Fery suna foarte atractiv şi deloc anevoios.

Cu Tudor vorbi prin telefon şi-i împărtăşi şi lui proiectul propus de Roberto. După o mică bâlbâială, bărbatul mulţumi exploziv pentru ideea de a-l implica şi pe el într-o afacere de familie.

- E mai mult decât mă aşteptam. Viitorul situaţiei mele se anunţa dezastruos. Tocmai mi s-a pus în vedere să fac cerere de lichidare. Spun că ne dau nişte salarii compensatorii. Deci, pot pune şi eu capital dacă e cazul. Dacă nu, banii nu-mi prisosesc. Trebuie să fac nişte reparaţii la casă.

- Capitalul va fi al lui Roberto în exclusivitate, Tudor. Aşa am primit ordin. De altfel, el te va suna şi veţi vorbi.

- Ce mă făceam eu fără tine...

- Dar eu...

În câteva zile trecură la fapte. Eva se interesă la Camera de Comerţ despre modul constituirii unor acte de societate pe acţiuni. Alcătui statutul societăţii cu o sferă largă de activitate, lucru foarte important, pentru a fi facilă trecerea de la un domeniu la altul, act necesar în sporirea capacităţii afacerii. În timp minim depuse actele la Camera de Comerţ a judeţului, iar în treizeci de zile urma să apară în monitorul oficial.

În sfârşit avea ocupaţie, făcea contabilitate, domeniul pentru care s-a calificat cu mulţi ani în urmă şi se simţea în largul ei, regăsindu-şi oarecum echilibrul.

În timpul de aşteptare închiriară un spaţiu în centrul oraşului, cu chirie destul de piperată, dar aşa cerea cazul. Îl amenajară cu tot ce era necesar şi aşteptară câteva zile, pentru a începe activitatea.

Fery tocmai termină cei patru ani de facultate, dar inginer la "Dacia" nu se angajă, deoarece nu erau locuri. De altfel nici Miruna nu a profesat niciodată funcţia de ingineră constructoare de maşini. După examenul de licenţă se angajă că funcţionară, prin concurs, la o întreprindere de prelucrare a lemnului şi depuse un avans, împrumutat de la CEC, pentru o locuinţă, un apartament cu trei dormitoare, într-un cartier nou al oraşului, locuinţa viitorului lor cămin. Blocul

era încă în construcţie.

Afacerea pusă în mână de Roberto era cel mai potrivit lucru pentru Fery. Serios şi muncitor, încă de la început, tot timpul şi interesul îl dedică afacerii, încât în trei luni mai înfiinţă încă două case de amanet în oraş, din profit. Erau în perioada de graţie a plătirii impozitului, timp de şase luni şi dorea să profite absolut de tot ce se putea. Şi Miruna, după program, tot asta făcea. Angajară lucrători în fiecare punct de lucru, iar ei alergau între o casă şi alta, controlând, dirijând bunul mers al afacerii. Capitalul la dispoziţie şi chiverniseala lui, lucru la care Miruna era expertă, înmulţi banii pe zice ce trecea, iar viitorul se întrevedea foarte optimist.

- Să-ţi cumperi o maşină, Fery, îi spuse Roberto prin telefon.

- Deocamdată nu am ce face cu ea, că eu nu am peemis, Oobeeto, explica mucalitul. O avem pe a domnului Ioniţă şi o conduce Miuuna.

- Nici să nu te gândeşti, până vin eu în ţară, să nu ai permis, Fery. Îţi trimit maşină de aici. O pun la vapor.

- Aaa... aşa da, Oobeeto... comentă mut de bucurie, junele.

Şi la Craiova afacerea se mişca destul de repede. După lichidarea cu armata, Tudor se ocupă foarte serios şi cu bucurie imensă în suflet, de afacerea lor.

Vizita Evei în Craiova deveni inevitabilă. Simţea totuşi teamă şi reţinere de a se duce în casa lui Tudor, încât îi spuse să-i reţină o cameră la un hotel. Era prima dată, dar nu şi ultima, când avea să ia cunoştinţă cu astfel de trai.

Desigur, Tudor reţinu o cameră la cel mai bun hotel din oraş şi se întâlniră în faţa lui.

Era dupămasa unei zile de primăvară, cu soare molcom şi parfum de primule, cu pomi ornamentali viu coloraţi şi frunze verzi strălucitoare. Ei nu se văzuseră de câteva luni bune, mai precis de dinaintea plecării ei în America.

Dorul, dragostea şi plăcerea revederii, în decorul unei camere confortabile de hotel, cu flori în vază şi şampanie la rece, spori tandreţea celor doi, mări delirul iubirii lor. Doar pereţii camerei fură martorii clipelor sublime, a descărcărilor sufleteşti şi trupeşti, ce-i măcinară atâta vreme. Tudor mai relaxat, mai optimist pentru viitorul lui şi al copiilor, dădu frâu liber iubirii pentru femeia vieţii lui. Trupul ei mirosea bine, era proaspăt şi cald. Eva primea cu generozitate şi patimă, spre mulţumirea sufletului ei mărinimos. Încerca să prelungească clipele de plăcere, ce fiecare se dovedea unică.

Era bucuroasă că poate face ceva şi material pentru bărbatul cel mai important din viaţa ei.

- Nu te las să pleci din Craiova până nu treci şi pe la mine, Eva. I-am spus mamei de venirea ta, de afacerea în care m-ai implicat şi te-a invitat pe la noi. Mama nu mănâncă oameni.

- Dar copiii... Ce vor spune copiii tăi, Tudor?

- Probabil ce au spus şi ai tăi, Eva.

- Mmm... da. Să mă mai gândesc.

- Nu mai gândi atât de mult că faci riduri, doamna mea.

- Aşa zău... şi nu mă mai iubeşti.

- Ei, aş! Eu oricum nu le văd, chiar dacă sunt, dar aşa merge vorba.

Închiriară şi aici un spaţiu în centrul oraşului, spaţiu ochit şi arvunit din timp de Tudor şi organizară afacerea. Deocamdată avea să se ocupe doar Tudor întrutotul, până avea să prospere, până va fi nevoie să angajeze lucrător. Desigur de acte se ocupa Eva, el fiind total paralel.

În cele din urmă o convinse să-i viziteze familia.

Doamna Cristescu o primi cu amabilitate artificială, se vedea de la o poştă.

Întreaga atmosferă i se păru austeră, interioarele casei destul de întunecoase, mobilate cu lucruri foarte vechi şi uzate, distruse în mare parte de copiii lui Tudor.

- Poftiţi doamnă Eva, poftiţi! Vă aşteptam. Tudor mi-a spus că o să vă aducă la noi, să vă cunoaştem şi noi, în sfârşit...

Rosti frazele dintr-un suflet bătrâna doamnă, privind pieziş la această femeie scundă, modestă, cu un diplomat cochet în mână, mult mai în vârstă decât fiul ei. Doar o strălucire a ochilor văzu mai deosebit. În rest se întrebă cum a putut Tudor să o iubească atât de mult şi pentru ce...

- Mulţumesc de primire, doamna Cristescu! răspunse politicos Eva, simţind superficialitatea din cuvintele gazdei.

Intrară într-o cameră şi se aşezară în jurul unei mese acoperită de o lasetă greoaie, foarte complicat lucrată. Copiii erau în casă. Raluca se lipi de bunica ei, iar Andrei se aşeză în unul din capetele mesei, pe locul bunicului, luând o poziţie de matur.

Eva scoase o pungă cu dulciuri şi alta cu jucării şi o puse pe masă.

- Pentru voi, rosti, cu privirea îndreptată spre copii. Altceva nu am ştiut ce să

vă aduc, deoarece nu am ştiut cât de mari sunteţi. Dar sper să mergeţi cu mine în oraş şi să vă cumpăraţi ce doriţi. Bine?

- Eu nu merg cu tine! răspunse Raluca bosumflată, căutând totuşi după dulciuri.

- Eu merg, doamna Eva, rosti Andrei hotărât şi politicos.

- Merge şi tatăl tău, Raluca. Aşa mergi?

- Eu merg cu tata, nu cu tine.

- Raluca, de ce nu eşti politicoasă cu doamna? o apostrofă, bunica.

- Lăsaţi... e mică, împăcă Eva lucrurile.

Tudor era la bucătărie să pregătească o cafea şi o gustare.

Doamna Cristescu arăta destul de consumată. Mulţimea ridurilor ce-i brăzdau obrazul, făcură să dispară total trăsăturile plăcute, existente altădată, trăsături afişate într-un tablou împreună cu soţul ei, atârnat deasupra unei canapele. Nu-ţi venea a crede că sunt una şi aceeaşi persoană. Era slabă, mult prea slabă, încât fiecare venă se vedea îngroşată pe sub piele. Un tremur uşor al mâinilor trăda un început de Parkinson. Se străduia să fie amabilă, politicoasă, normală şi mulţumită. Dorea să pareze într-o bunică fericită, alături de nepoţii ei, dar rigiditatea din voce şi chipul întunecos trădau amărăciunea în care se scălda.

Shimbară amabilităţi. Doamna Cristescu o întrebă cum a fost în America, o întrebă despre copiii ei şi despre planurile de viitor.

- Mi-a spus Tudor că aveţi o afacere împreună. Sper să fie de bun augur şi să nu-l scoateţi dator pe el. S-au întâmplat multe de astea, spuse cam circumspectă femeia. Asta ne-ar lipsi...

- Nu doamna Cristescu, staţi liniştită şi să nu vă fie frică. Tudor nu are decât de câştigat. Fiul meu cel mic are douăzecişitrei de ani şi se descurcă admirabil. Mă îndoiesc că Tudor nu o să facă la fel. Apoi mai sunt şi eu pe aici.

- Să înţeleg că vă mutaţi în Craiova?

- Nuuu... nici vorbă. Dar de două ori pe lună tot va trebui să vin, să iau actele contabile. Sunt contabila firmei.

- Când doriţi, doamna Eva, sunteţi binevenită în casa noastră.

- Mulţumesc, mulţumesc mult pentru amabilitate, doamna Cristescu.

Vizita dură cam vreo două ore, Eva rezistând cu stoicism încercărilor Ralucăi de a o irita. Simţi vădit cum copila arăta reticienţă faţă de ea. Încerca să-i facă pe plac, să o apropie măcar cu un cuvânt. Toate încercările ei eşuaseră, motiv

pentru care invită copiii a doua zi la o înghețată. Tudor îi aduse la sediul casei de amanet, iar Eva îi luă de mână. După multe insistenţe ale tatălui se lăsă convinsă şi Raluca să plece prin oraş, doar cu Eva. Aceasta căută punctele atractive pentru copii, leagăne, magazine cu jucării şi cofetărie. În Andrei fremăta bucuria de a se plimba cu ea.

- Nu am mai fost de mult timp cu o doamnă în oraş, îşi exprimă recunoştinţa, copilul. Ohoo... de mult, de când trăia mama. Bunica nu merge cu noi, zice că nu suntem cuminţi. Îmi place la plimbare cu dumneavoastră.

- Andrei, poţi să-mi spui Eva. E valabil şi pentru tine Raluu.

Fetiţa reţinută în continuare, vorbea foarte puţin şi stătea doar pe lângă fratele ei.

- Haideţi să vă cumpăraţi ceva spre amintirea primei noastre plimbări în oraş, îndemnă Eva, copiii.

- Eu nu vreau amintire de la tine, răspunse fetiţa, rece.

- Pentru ce nu vrei nimic de la mine, Raluu?

- Pentru că, mama, din cauza ta a murit. Aşa mi-a spus bunica.

Eva rămase câteva clipe paralizată şi fără replică. Deci, din acest motiv avea fetiţa repulsie faţă de ea. O încercă un sentiment profund de revoltă faţă de doamna Cristescu şi unul de compătimire şi înţelegere, faţă de mica făptură cu sufletul otrăvit de dorul mamei, dar şi de părerile nejuste ale unei bătrâne, măcinată de răutate şi lipsă de discernământ.

- Raluca, să ştii că mama ta nu a murit din cauza mea, ci din cauza unei boli fără putinţă de vindecare. Dar dacă aşa ţi-a spus bunica... e bine să o asculţi pe ea.

Nu mai insistă cu nimic şi duse copiii la Tudor, în centru.

Capitolul XVI

Pe măsură ce timpul se scurgea, capitalul caselor de amanet se mărea.

Românii aglomeraţi de datorii, din dorinţa de a-şi achiziţiona lucruri multe de care până atunci nu avuseseră parte, în deosebi dintre cele casnice, amanetau aur sau alte obiecte preţioase. Dacă nu le puteau recupera până la data scadentă stabilită prin contract, dobânzile creşteau vertiginos şi se renunţa la ele. Era mai convenabil să cumperi din nou acea bijuterie, decât s-o recuperezi de la amanet. Regretul rămânea inestimabil, doar atunci când era vreo bijuterie de familie, cu valoare morală.

Casa de amanet profita din aceste întâmplări nefericite ale clienţilor, vânzând obiectele dublu.

Fery înmulţi casele de amanet răspândindu-le şi prin oraşele apropiate ale judeţului şi chiar în comunele mai mari. Nu cheltuiau nimic pentru ei, în afara unei sume considerată salariu. Doreau ca Roberto să fie mulţumit.

Maşina promisă, unicat sosi în Piteşti. Desigur Fery învăţă să o conducă şi era foarte mândru când pleca din faţa blocului cu Miruna pe bancheta din dreapta. Se maturizase, era un tânăr om de afaceri, iar împreună cu iubita lui făceau un cuplu perfect.

Situaţia dintre cele două familii, Ioniţă şi Arvat se schimbase mult în bine. Se legase o prietenie strânsă între ele. Se întreceau în amabilităţi, în a-şi oferi servicii una, alteia. Eva era deseori invitată la masă de către doamna Ioniţă, care gătea excelent. De fapt, doar asta făcea ea, împreună cu soţul: cumpărături alimentare şi mâncare ca la popotă. Toţi cei ce treceau prin casa lor erau invitaţi la masă.

Rochia de mireasă pentru Miruna avea să fie adusă din America de Roberto, iar naşi erau viceprimarul oraşului cu soţia, rudă cu domnul Ioniţă. De ceva timp Miruna lucra la primărie, de când vărul ei după tată ajunsese viceprimar. Se anunţa nuntă pompoasă, mirii şi naşii fiind edili ai oraşului.

Cele nouă luni, trecură, se apropia venirea în ţară a celor doi americani precum şi nunta cuplului.

Avertizaţi în privinţa bagajelor trecute peste ocean cu avionul, Fery şi Miruna au plecat la aeroport în Bucureşti, fiecare cu maşina lui. Cu toate că cele mai multe pachete fuseseră trimise cu vaporul, riscau ca acestea să nu intre într-o maşină.

În aeroport, cei ce nu se mai văzuseră de vreo opt ani atrăseseră atenţia cu îmbrăţişările lor explozive. Roberto îşi strângea fratele în braţe, fără putinţă de a se mai putea dezlipi câteva minute bune, iar pe Miruna o învârti de câteva ori, ca pe un fulg. Roberto era un bărbat matur trecut de treizeci de ani, cu muşchii dezvoltaţi prin efortul fizic prestat.

Tibi nu se mai sătura să-i privească, să-i atingă, să-i admire.

- Da' frumoşi mai sunteţi, mă... Când am plecat noi eraţi copii, iar acum sunteţi nişte tineri... stas!

Cei doi româno-americani îşi găseau destul de greu cuvintele în limba română. În ultimul timp vorbeau şi între ei în limba ţării care-i adoptase, ba mai mult ziceau că ei gândesc în engleză.

Bucuria revederii celor doi emigranţi cu restul familiei nu se compara cu nimic.

Urmară alte îmbrăţişări frenetice în Piteşti. De acum se includeau şi părinţii Mirunei în aceeaşi familie. Ei puseseră la dispoziţie băieţilor un apartament achiziţionat pentru fiul lor, stabilit momentan în Bucureşti.

Băieţilor total schimbaţi, după lunga perioadă în care au lipsit din ţară, li se părea totul pe dos. Roberto îi atrăgea atenţia Timeei că stă prea mult în bucătărie, că americancele nu fac asta, că a pus prea multe kilograme în plus pe ea. Avea impresia tot timpul că lipseşte ceva, un ceva care nu ştia cum să-l numească. În schimb pe Imre mic îl adora şi-l purta după el. De altfel, micul răsfăţat nu se mai dezlipea de unchiul Roberto.

Tibi îşi căută familia, mai precis pe tatăl lui care se scălda vârtos în aburii alcoolului. Îi adusese şi el cadouri, dar nu prea avea cu cine să se înţeleagă. Tatăl aproape nu-l recunoscu. Ştia că unicul lui fiu este în America, dar nu spera să-l mai vadă vreodată. Iar dacă acest tânăr spune că el este Tibi era de acord, însă putea fi oricare altul. Fiul trecea în fiecare zi să-l vadă şi să-i ducă mâncare.

Apoi îşi căută mama. Se întâlni cu ea în oraş şi o invită în apartamentul din

centru, ocupat provizoriu cu Roberto. Aurora nu se arătă foarte entuziasmată, decât de cadourile primite. Despre noua ei relaţie nu dorea să vorbească. Locuia cu acel bărbat pentru care-şi părăsi soţul, fără a fi divorţată. Era mai tăcută şi deloc volubilă cum îi era felul. Tibi îi propuse să plece cu el peste ocean, să locuiască cu el.

- În America n-am să vin niciodată. Dacă erai un băiat bun şi-ţi păsa de mine, rămâneai aici să-mi fi sprijin, găsi să-i reproşeze mama, fiului.

- De ce mama să nu vii? Te vei obişnui şi nu-ţi va lipsi nimic. Rămâi cu mine în America. Tanti Eva cum a putut veni?

- Să nu mai aud de Eva. De la ea mi se trag toate.

Dezarmat, tânărul nu mai continuă. Prefera să mute discuţia pe alt făgaş, dorit de mama sa.

Avea să fie ultimă întrevedere între cei doi. În următorul an Aurora avu parte de o comoţie cerebrală şi pleca în cele veşnice. Nimeni din familie nu avea să o conducă pe ultimul drum.

Ceremonia căsătoriei civile dintre Fery şi Miruna avea să fie îndeplinită de primarul general al Piteştiului, cel mai longeviv primar din ţară. De fapt singurul pe această urbe de la revoluţie încoace.

Nunta, cu pretenţii alese, în sala imensă şi elegantă a unui restaurant din pădurea Trivale, cu invitaţi din lumea bună a oraşului, cu fotografi şi cameramani, fu mediatizată în ziarele locale, ca şi în postul de televiziune local.

Doar primarul şi vicele erau şi ei nuntaşi!

Mireasa strălucea în rochie ei mulată pe mijlocelul subţire, cu ştrasuri strălucitoare, care se evaza de sub genunchi ca un evantai cu vârful într-o trenă de nimfă. Un voal diafan prins în boboci de trandafiri albi, naturali, într-o cunună mică, cochetă, completa făptura blondă, într-un mod angelic. Plutea la braţul soţului ei, îmbrăcat impecabil într-un costum alb, confecţionat la comandă după mărimile lui generoase.

Toată familia Arvat strălucea, de altfel ca şi familia Ioniţă, la o masă alături de cea a mirilor şi a naşilor. Era o plăcere să-i vezi la aceeaşi masă, întrecându-se în amabilităţi. Nu scria pe faţa niciunuia fosta ocupaţie sau diferenţa de clasă socială din urmă cu vreo opt ani.

Desigur Eva stătea în dreapta lui Tudor.

După nuntă tinerii căsătoriţi plecară în luna de miere în Grecia, care de fapt

dură vreo 10 zile, pentru a fi acasă la plecarea lui Roberto în America.

La întoarcere avea să-i aştepte apartamentul contractat de Miruna, mobilat şi utilat de părinţii ei, cu tot ce-i era necesar unei familii.

În timpul petrecut în ţară, Roberto intră în miezul afacerii sale şi-i luă pulsul. Era mulţumit de interesul depus de fratele mai mic şi mama sa, mai ales când privea sumele din conturi, cu zerouri multe în coadă. Şi pentru a nu se irosi banii, învăţând din America că banul trebuia să fie bine investit pentru a face alţi bani, cumpără două apartamente în Piteşti pe numele mamei. Înţelesese că investiţia în case este una foarte bună.

- Dacă vrei mama, până plec pot amenaja unul să fie locuibil. Te poţi muta în el.

- Nu vreau Roberto. Nu-mi place să locuiesc singură.

Dar cum tot ce e frumos e puţin, cele treizeci de zile de concediu ale celor doi se terminară şi erau nevoiţi să se întoarcă în America. Roberto în comparaţie cu Tibi regreta enorm despărţirea de familie. Abia se reacomodă şi-i era ciudă că trebuie să se despartă din nou.

În ţara tuturor posibilităţilor nu prea avea prieteni în afara lui Tibi. Încercase o relaţia cu o americancă, Katelyne, fata şefului său, foarte bogaţi de altfel. Dar libertinajul înnăscut al americanului îl scotea din sărite pe român. Trebuia să fie promt la dorinţele ei şi indiferent la plecările în weekenduri, cu grupul său zgomotos, fără el, bineînţeles. Se întorcea beată, iar în ultimul timp, mai rău, drogată. Tatăl fetei dorea cu tot dinadinsul să-l lege pe românul muncitor şi bine educat de dezmăţata lui fiică şi-i avansa tot felul de avantaje, locuri de muncă din care se câştiga bine. De fapt Roberto lucra ca tehnician, fiind foarte bine văzut în secţia lui. Cu toate acestea omul din el integru refuza cu diplomaţie cererea în căsătorie a fetei. Ei de fapt îi era indiferent. Era bun şi concubinajul atâta timp cât era cu Roberto, iar tatăl ei nu-i mai făcea morală.

Tibi, mai maleabil, după ce părăsi din nou România cu un gust amar şi trist îşi însuşi aspectul de asiatic pe care i-l atribui şi America şi se căsători cu o sirianco-americană, stabilită cu părinţii acolo. Nu mai dorea să vină în ţară, spunea că nu mai are ce căuta, nu-l mai lega nimic.

După plecare lui Roberto, familia Arvat avea să piardă un membru important. Păpşoara, bătrâna doamnă Arvat avea să-i părăsească la vârsta de nouăzecişiunu de ani. Se topise câte puţin, în timp, dar cu conştiinţa întreagă,

inteligentă şi binevoitoare cu cei din jur, ca întotdeauna. Nu uitase poeziile lui Eminescu învăţate în copilărie şi reţinea pasaje lungi din romanele preferate pe care le citise de mai multe ori. Se stinsese încet, fără a se plânge de ceva, amintindu-le celor dragi, în special soţului, cât de mult i-a iubit.

Domnul Arvat rămase cam descumpănit. Nu credea că păpşoara lui îl va părăsi vreodată. După înmormântare se retrăsese la o mânăstire greco-catolică în judeţul Prahova, unde de fapt propovăduia, slujba de ceva timp. În sfârşit, slujbele pe care le ţinu o viaţă în casa sa personală se mutară într-un locaş sfânt. Avea să rămână tot restul vieţii lui, adică încă vreo zece ani, îngrijit de măicuţele mănăstirii, unde a şi fost înmormântat. Copiii, rudele îl vizitau acolo. Cel mai des îl vizita Eva.

- Evelina, tu ai rămas cea mai bună fiică a mea. Dumnezeu să te binecuvânteze!

Erau întotdeauna cuvintele de despărţire dintre ei.

Caterina sora cea mică a Evei, după ce părinţii o părăsiseră trecu printr-o depresie cumplită. Fiul ei cel mare plecase de acasă de ceva vreme, se căsătorise prin Bucureşti. Nu o vizita prea des. Rămăsese cu cel mic, licean, aproape fără nici un venit, doar cu o mică pensie alimentară de la tatăl copilului. Caterina, în pragul a cinzeci de ani nu mai era capabilă să muncească şi pentru a-i ajunge banii de alimentaţie a fiului găsi cea mai bizară metodă de rezolvare a situaţiei: refuză să mai mănânce. Se hrănea doar cu lapte. Acest fapt a avut efect distrugător asupra sănătăţii ei. Nu dorea vizita nimănui, nu mai ieşea din casă, nu mai răspundea la telefon. De fapt, telefonul fusese întrerupt de cei în drept, prin neachitarea facturii. Nici cu Eva nu dorea să vorbească, deşi îi trimitea o sumă de bani lunar, din venitul ei. Dar ea, Eva nu a renunţat la ideea de a face tot ce e posibil pentru a-şi ajuta sora, a mers la Târgovişte cu Tudor, fără să o anunţe sau să-i ceară acordul. Însă nu au putut intra în casă deoarece nu le-a dat voie să intre, sub pretextul că nu-i curăt şi ea nu a putut face. A vorbit cu ei prin uşa închisă.

Însă cu insistenţele Evei nu s-a putut pune şi după multe intervenţii, în coaliţie cu fii ei, au reuşit s-o convingă să meargă la medic. Acum era şi mai greu. La depresia nervoasă se mai ataşă şi deficienţe interne prin nealimentare. Esofagul ei se îngustase, aproape îşi lipise pereţii, încât nu mai pătrundea prin el decât un firicel de lichid. Au fost nevoie de o perioadă lungă de recuperare, pentru a reînvăţa să mănânce. Se ocupa fiul cel mic de ea, însă total nu se mai recuperă niciodată.

Capitolul XVII

Rămas singur în America după căsătoria lui Tibi, Roberto se simţea tot mai stingher şi gândul îi fugea din ce în ce mai mult la familia lui din România. Nu-şi mai găsea locul în această ţară care-l adoptase. Împreună cu fratele său făcuseră multe proiecte prin convorbirile lungi de la telefon. Dorea să pună în aplicare noi vise. Considera că aveau suficient capital pentru a desface şi altă activitate, de exemplu deschiderea unui restaurant în România. De ce nu? A fost de ajuns să-i dea doar ideea lui Fery, pentru a-l implora să se întoarcă acasă. Nu avea nimic de pierdut. Cetăţenia americană o avea pe viaţă, putea oricând să se întoarcă, iar la cea românească nu renunţase.

Astfel, după zece ani de locuit în ţara tuturor posibilităţilor, cel ce promisese că el va aduce bunăstarea familiei se întorcea să se ţină de cuvânt. Bucuria tuturor era uriaşă, în special a Evei.

După ce se obişnui din nou cu fusul orar şi cu traiul în România dori să pună planurile în aplicare. Cei doi bravi fraţi se puseseră serios pe afaceri. Concesionară un teren pe timp foarte îndelungat şi construiră un restaurant în stil italian, cu nume italian, unde specialitatea casei era prăjitura Tiramissu. Nicăieri nu se mânca o porţie atât de masivă şi de gustoasă ca la acel restaurant. Localul se află în Piteşti, pe una dintre străzile laterale ale centrului.

În câteva luni, restaurantul ca şi terasa cu separeuri intime, întrecute în cochetărie una pe cealaltă, fiecare cu interior diferit erau puse în funcţiune. În serile lungi de vară, parfumate de rondurile florilor formate în scorburi de copaci, o orchestră din patru persoane cânta melodii italieneşti, din toate vremurile.

Pe Imre mare îl numiră bucătar şef, Eva ţinea contabilitatea, ajutată de Timeea. Cei doi coordonatori şi proprietari, Fery şi Roberto erau veşnic pe drum, după afaceri. Maşinile parcate desconspirau doar, popasurile. Mai ales a lui Roberto, cu număr de California, unicat în Piteşti.

Lui Fery i se născuse prima fetiţă, Elena, ce avea să surprindă cu talentul ei

la desen, mai târziu. În sfârşit gena lui Tonitza poposea şi în familia lor. Părinţii aveau intenţia să o încurajeze şi să-i pună în valoare talentul.

Restaurantul încă de la început, reprezentând o noutate era veşnic plin, în fiecare din părţile zilei. Îşi formase clienţi de diferite vârste şi categorii sociale. Profitul era peste aşteptări.

Atunci Roberto investi din nou în case, mai cumpără două apartamente şi două case în Piteşti. Chiar şi o vilişoară de vacanţă, nu prea mare, în Rucăr.

Apoi hotărâră să construiască o casă mare, undeva prin împrejurimile Piteştiului, unde să locuiască toată familia, dorinţa dintotdeauna a Evei.

Aşa se născu actuala casă, într-un cartier rezidenţial al oraşului, în buza pădurii. De fapt casele sunt două, enorme, cu etaj şi terase, fiecare construită pe vreo 600 de metri pătraţi, lipite între ele, identice, privindu-se una pe cealaltă ca într-o oglindă. Modelul, după o revistă franţuzească.

Mamei lor, pentru a-i fi mai comod, îi construiră, în faţa lor, o căsuţă în formă de octogon, cu două dormitoare, living, bucătărie, baie şi mansardă. De fapt octogonul este cel mai locuit spaţiu. Toţi cei ce ajung în curte trec întâi pe acolo.

Dar să ne întoarcem puţin în urmă la relaţia dintre cei doi protagonişti ai povestirii.

Iubirea dintre Eva şi Tudor a continuat firesc, între cele două oraşe. Doar că, acum Eva era cea care se deplasa mai mult spre Craiova.

Simţămintele Ralucăi nimic nu le-a putut modifica. Tot timpul era nervoasă, veşnic nemulţumită, plângându-se peste tot că ea nu are mamă. Toate încercările Evei de a se apropia de ea erau zadarnice şi ale lui Tudor la fel. Mergeau la mare împreună, la munte, în parcuri de distracţie. Raluca profita de moment şi revenea la vechea ei stare surescitată. Nici chiar doamna Cristescu nu-i mai putea intra în voie.

Andrei, în schimb se bucura de prezenţa Evei în casa lor, atunci când era. El o socotea mamă adoptivă, cu toată fiinţa şi se purta în consecinţă.

Onomasticile Evei, în fiecare an se desfăşurau acum, în prezenţa fostelor colege, actualelor prietene, la restaurant, unde se sărbătorea câteva ore bune. Doar ea reuşea să strângă an de an vechile cunoştinţe, spre plăcerea tuturor de a se revedea şi a-şi depăna amintiri.

Anii treceau, cei maturi mergeau spre aspra maturizare, iar copiii creşteau ca

din apă.

După înfiinţarea restaurantului, Roberto îi propuse lui Tudor să se ocupe de aprovizionarea lui, element cheie în astfel de afaceri.

Şi cum nu putea să-l refuze, dar nici să se despartă de copii, hotărî să se mute la Piteşti, în unul dintre apartamentele lui Roberto, cu familia. Mai puţin doamna Cristescu care nu dori deocamdată să plece din casa ei. I se păru o adevărată tragedie să fie părăsită de familie, dramatiză mult. Deşi i se propuse să se mute în octogonul Evei, refuză cu vehemenţă. Rămăsese stabilit ca Tudor să o viziteze cel puţin odată pe săptămână.

În sfârşit, Eva şi Tudor locuiau împreună, se puteau bucura unul de prezenţa celuilalt, desigur prin generozitatea Evei care suporta stoic asalturile Ralucăi. În weekend mergeau la casa încă neterminată, a băieţilor. Acolo se încingeau grătarele şi se adunau cel puţin douăzeci de persoane, se chefuia, se distrau.

După patru ani de la prima fetiţă, Miruna mai născu una, pe Ruxandra, spre mulţumirea tuturor în special a doamnei Ioniţă, care îşi creştea nepoatele cu aviditate şi egoism, aproape. Fetiţele de fapt locuiau cea mai mare parte la bunicii din partea mamei, părinţii lor trecând, de câteva ori pe zi, prin cartierul care de fapt a fost şi al lor, unde s-a consumat toată idila lor de iubire.

Toţi membrii familiei lărgite, atunci când nu mâncau la restaurat, mâncau la bunicii Ioniţă, în special Roberto. Doamna Ioniţă avea respect şi admiraţie deosebită pentru el. La el apela ori de câte ori avea ceva de rezolvat.

Roberto nu se căsătorise niciodată. În România avea relaţii pasagere. Multe femei, fete îi făceau curte şi cu cât era mai curtat, cu atât se îndepărta de ele. Spunea că nu are timp de căsătorie. Pe primul loc erau afacerile, apoi noua casă. Întotdeauna mai era de făcut ceva la ea sau prin curte, pentru a arăta ca în visurile lui. Îi era de ajuns familia, fetele lui Fery adorate de el şi Imre mic, care nu mai era mic, ci un adolescent foarte cuminte, ascultător de părinţi şi în special de unchiul Roberto.

Dar ca o ironie a sorţii, atunci când casa arăta foarte bine şi se finalizase în sfârşit, Fery primi aprobarea Americii de a pleca pentru reîntregirea familiei, în urma cererii fratelui său. Vestea pusese întreaga familie în mare dilemă. Miruna dorea să plece pentru a le putea oferi fetelor o altă viaţă, posibilităţile ţării renumite. Astfel Roberto împreună cu Fery zburară peste ocean pentru a tatona terenul. Trăseseră la Katelyne care-l primea oricând pe românul drăguţ. Ea se

scălda între o cură şi alta de dezintoxicare cu droguri. Cumpărară un teren prin apropierea casei ei, cu bani din vânzarea a două dintre apartamente. Hotărâră că atunci când va sosi momentul să plece în America, desigur împreună cu Roberto. Însă el îi promisese mamei că nu va rămâne acolo, decât atât cât va fi necesar pentru a-l instala pe Fery cu familia.

Oricum sufletul Evei din nou avea să se împartă.

Şi copiii lui Tudor ajunseseră la adolescenţă. Gândindu-se din ce în ce mai mult la viitorul lor, tatălui i se născu ideea de a-şi face propria afacere. Avea nişte economii. Se apropia de cinzeci de ani şi dorea să investească şi el în ceva rentabil pentru copiii lui, într-o afacere pe cont propriu. Şi cum banii nu ajungeau, puse la cale un plan, încercând aprobarea Evei.

- Eva, eu aş pleca în Italia, vreun sezon, vreun an, să fac nişte bani, pentru o afacere a mea, care să rămână copiilor. Nu pot aştepta ca Roberto să le dea de lucru.

Eva descumpănită de nouă idee veni imediat cu întrebarea:

- Pe Raluca te-ai gândit cui o laşi? Fără a mai ţine seama de mama ta şi de mine...

- Da, m-am gândit. Pe Raluca o iau cu mine, iar pe mama o aduc aici şi veţi locui în octogon, pentru a-i fi ei mai simplu. Deci, pe mama şi pe Andrei îi las cu tine. Doar un sezon...

- Eşti sigur că voi fi de acord? Şi că vei face bani?

- Te rog Eva! Trebuie să fac asta pentru copiii mei. Sunt dator. Vorbesc de ceva timp la telefon cu un fost coleg de armată, stabilit în Italia şi mi-a promis că-mi face rost de o slujbă de recepţioner la un hotel, pe coasta mării Adriatice.

Şi când l-a mai refuzat ea, să-l refuze şi acum? Desigur a fost de acord, amenințându-l drăgălaş că e pentru ultima dată.

Andrei urma cursurile unei universităţi din Piteşti, specialitatea informatică, iar Raluca termina clasa a XI-a.

Nu a fost uşor s-o convingă pe doamna Cristescu să-şi părăsească casa. Au luat-o prin metoda învăluirii, adică mergea într-o vizită prelungită, doar o vară cât va lipsi Tudor. Avea totuşi o mică mulţumire, în toată această catastrofă: Andrei îi era aproape. Femeia trecuse de optzeci de ani, iar Parkinsonul şi singurătatea ultimilor ani lăsaseră ravagii în urmă. Abia se mai deplasa pe distanţe foarte mici, abia mânca. Refuza să mănânce în prezenţa cuiva, fiind conştientă de dârele

rămase în urma mâinilor ei.

Îi amenajară una dintre camerele octogonului, unde-şi petrecea cea mai mare parte din timp.

Prin urmare, cei doi, Tudor şi Eva se despărţeau din nou. Din nou destinul lor se recompunea din aşteptări, neputinţe şi speranţe. Nu numai Eva regreta plecarea lui, ci şi Roberto. Pleca mâna lui dreaptă, o persoană foarte importantă din angrenajul afacerilor. Dar gândind la scopul plecării, omul de afaceri din el îl înţelegea. Îşi aminti, că şi el îşi părăsi familia cu gânduri măreţe. Şi uite, a reuşit.

Raluca radia de această dată. Îi convenea să plece în vacanţă în Italia, chiar dacă mergea cu tatăl ei. În sfârşit, acesta făcea ceva pe placul ei.

Înainte cu vreo două săptămâni de terminarea anului şcolar, cei doi călători îşi luau la revedere pe aeroport de la Eva şi de la Fery, cel ce-i condusese cu maşina.

- Să mă suni cum ajungi! Fuseseră cuvintele Evei de data aceasta, cuprinsă de griji pentru omul iubit şi de tristeţea despărţirii.

- Da! Mi-a venit şi mie rândul, replică Tudor glumind, pentru a mai descongestiona momentul, ţinându-şi fiinţa iubită cât mai lipită de el.

Apoi dispărură în dosul uşilor închise ale graniţelor din aeroport.

Evei nu-i era foarte uşor s-o îngrijească pe doamna Cristescu, să-i satisfacă toanele. Bătrâna niciodată nu zâmbea, era numai cătrănită şi întreba de câteva ori pe zi când vine Tudor s-o ducă acasă.

- Ce vă lipseşte madam' Cristescu? o întreba Eva calmă uneori, alteori cu puţin ton.

- Toate îmi lipsesc, răspundea femeia sacadat şi tremurând din cap. M-au părăsit toţi. M-au lăsat aici la azilu' ăsta şi nu vin să mă mai vadă.

- Doamna Cristescu, nu sunteţi la azil. Sunteţi la mine acasă. Eu sunt Eva, iar Andrei vine aproape în fiecare zi să vă vadă.

Andrei locuia într-un apartament, deoarece de la casă nu se putea pleca în oraş, decât cu maşina. Alte mijloace de transport nu existau, încă.

Doamna Cristescu avea scăpări de memorie uneori şi atunci nu cunoştea pe nimeni. Îi spunea pur şi simplu Evei:

- Nu vă cunosc, doamnă, nu ştiu cine sunteţi.

Eva, calmă o scotea la umbră pe un şezlong, o hrănea şi-i respecta tratamentul cu devotament. Bătrâna doamnă, care se va întrecea în vârstă cu

Matusalem, impasibilă privea tremurul frunzelor, tremurând din toate încheieturile în rând cu ele.

De contabilitatea afacerilor Eva nu se mai putea ocupa. Rămăsese Timeea şi-şi mai angajă o contabilă.

Afacerile din Craiova erau lichidate de mult, de când Tudor se mutase în Piteşti.

Fostul coleg al lui Tudor se ţinu de cuvânt. În trei zile era recepţionerul unui hotel, pe malul mării Adriatice, cu un salariu destul de consistent. Limba italiană nu constituie o problemă pentru români. Se învăţă foarte repede. Patronul îi pusese la dispoziţie una dintre camerele de serviciul ale hotelului, apreciind noul angajat pentru care pusese gaj prietenul lui foarte bun, român. Zorii se iveau plini de optimism.

Pe Tudor îl ajută şi fizicul impunător, chipul frumos de bărbat distins, ce emană încredere. Când deschidea gura, strungăreaţa îi schimba înfăţişarea, în una fermecătoare.

Slujba era foarte solicitantă, dormea câteva ore din cele dăouăzecişipatru , cam de pe la patru dimineaţa până pe la nouă ziua. În rest trebuia să fie la recepţia hotelului. Alt recepţioner nu exista.

Raluca încă de a doua zi de după aranjarea lor se instală pe plajă. Nu în faţa hotelului în ochii tatălui, ci cât mai departe.

După câteva zile se înfiinţă la tatăl său cu un bărbat matur, trecut bine de prima tinereţe, un dandy bronzat, îmbrăcat modern, în alb. Maşina elegantă, decapotabilă o parcă în faţa recepţiei.

- Tata, el e Alberto şi e prietenul meu. L-am cunoscut pe plajă, îl recomandă fata.

- Şi ce-i cu asta? O să mai cunoşti şi alţi de Alberto, Ralu. Oricum mă bucur că e mai în vârstă, că poate avea grijă de tine pe plajă, lucru imposibil mie.

Bărbatul binevoitor îi strânse mâna lui Tudor, plăcut impresionat de românul amabil, arătos, cu care schimbă câteva amabilităţi.

Apoi plecară la plajă cu promisiunea de a o aduce pe Raluca spre seară. Tomnaticul curtenitor îşi pierdea privirea pe formele apetisante ale adolescenţei, îmbrăcată sumar. Doar nişte pantaloni, foarte scurţi, exagerat de scurţi îi acopereau şoldurile şi un tricou numai şnururi acoperea ceva din sâni.

Urmă o perioadă neagră pentru Tudor. Raluca dispărea câte două-trei nopţi

cu Alberto. El era ţintuit în recepţie. Nu dorea să apeleze la carabinieri, fiindu-i teamă că vor fi expulzaţi.

După vreo două luni Tudor îi spunea Evei, că Raluca nu-l mai ascultă, că pleacă cu săptămâna cu acel italian cu maşina elegantă şi-l sună la recepţia hotelului, spunându-i să stea liniştit, că ea se distrează... şi el ce putea să facă, decât să tolereze situaţia. Venise în Italia să câştige bani, în curând vacanţa se va termina şi o va trimite în ţară. El urma să mai stea până la sfârşitul sezonului, care însemna luna noiembrie.

La ultimul apel telefonic, Tudor îi aminti Ralucăi că vacanţa se sfârşeşte. Veni şi răspunsul fetei.

- Tata, nu vin acum. Se apropie ziua mea, majoratul tata şi Alberto mi-a promis că mă duce în Verona, să văd balconul Julietei.

Pe la jumătatea lui septembrie, după majorat, Raluca se întoarse la tatăl ei fluturându-i pe sub nas un certificat de căsătorie. Privindu-l atent, Tudor văzu numele fiicei sale, alături de un şir de vreo şase nume italiene. Stupefacţie împreună cu ciudă, neputinţă şi ură, puseseră stăpânire pe el.

- Ce înseamnă asta Raluca?

- Înseamnă... că m-am căsătorit cu Alberto, în Verona. A fost atât de romantic, tata...

Italianul o înconjură cu braţele, o acoperii aproape total. Înţelegea despre ce era vorba şi dorea să-şi apere tânăra soţie.

- Cum ai putut? Cum ai putut să te măriţi fără să mă întrebi măcar şi pe mine? Cum ai putut să te măriţi cu un bărbat de seamă mea, aproape? Atât de în vârstă...

- Apropo' de vârstă, tata... răspunse Raluca cu impertinenţă. Cu câţi ani e mai în vârstă Eva decât tine? Câţi ani are Eva de fapt? Eu n-am ştiut niciodată... Poate mama ştia...

- În nici un caz diferenţa nu e atât de mare ca între tine şi bărbatul ăsta, care-ţi poate fi tată, replică Tudor plin de furie, dar cu voce mai scăzută.

- Ce mai contează câţiva ani acolo... dacă omul de lângă tine te face fericit. Tu ştii asta cel mai bine.

- Raluca încetează sau pleacă! Nu sunt dispus să-ţi ascult obrăzniciile.

- Hai amore! sună sarcastic fata şi plecă.

Tudor stupefiat rămase cu ochii pironiţi pe fiica lui, ce se despărţea atât de

firesc şi de uşor de el, încât nu-i venea a crede că e adevărat. Alergă după ei până la maşină, dar Raluca îi spuse din mers:

- O să-ţi trimit veşti despre mine...

Timp de trei luni nu primi nici o veste de la ea. Apoi îi scrisese o vedere din Elveţia unde era cu soţul. Spunea că a întâlnit iubirea vieţii ei şi e foarte fericită.

La sfârşit de sezon, care se prelungi bine până în decembrie, prin vremea caldă ce se menţinea, Tudor reveni în ţară, schimbat şi îmbătrânit, obosit, cu câteva mii de euro în buzunar, dar fără fiică. Preţul micii averi era infinit de mic comparativ cu pierderea morală suferită.

Mama lui avea momente când îl cunoştea şi altele când îi spunea că nu ştie cine este. Spunea că fiul ei e la Piteşti şi va veni să o ducă acasă de la acest azil.

Îşi reluă slujba de aprovizionare a restauratului şi-i jură Evei că nu o va mai părăsi niciodată.

- Se pare că de câte ori plec de lângă tine, doar catastrofe mă pasc. Nu mai plec dragă mea de lângă tine tot restul vieţii. Şi apoi mai am un fiu pe care trebuie să-l ajut.

Fiul lui, Andrei, în vara următoare, plecă în Italia pe timpul vacanţei să-şi vadă sora, la insistenţele ei. Tentaţia era mare şi apoi nici Tudor nu se opunea. Erau fraţi, doar.

La aeroport îl avertiză:

- Poate rămâi şi tu pe acolo... Andrei!

- Niciodată tata... Eu nu te voi părăsi. Plec doar în vizită.

Însă presupunerea lui Tudor se transformă în realitate. Soţul Ralucăi îi găsi un loc de muncă la Vatican. Depanator de computere la început, apoi se mai adăugă la job câteva ore pe zi, traducător de acte din engleză în italiană, după ce stăpâni limba. Câştigul era nesperat de bun, încât tânărul îşi permitea să trăiască deasupra limitei decente, în Italia.

Tudor vorbea la telefon cu copiii lui, mai mult cu Andrei. Raluca nu se obosea să-l sune prea des. Era invitat să vină în vizită, singur sau cu Eva, dar cum nu avea cine să o supravegheze pe mama lui, deocamdată nu puteau pleca.

Erau destul de fericiţi după eşecurile şi întâmplările vieţii. Sufletele lor pereche întreţineau continuitatea flăcării ce aducea satisfacţia de zi cu zi. Cel mai

important fapt era acela de a fi împreună.

În una din serile de vară, Tudor îşi savura ţigara pe un şezlong de pe terasa octogonului, bucurându-se de linişte şi aerul dulceag cu iz de pădure. Îşi aminti cum a cunoscut-o pe Eva. " Dacă un puşti nu-şi luxa piciorul în faţa mea... dacă nu-l duceam acasă, nu o cunoşteam pe Eva... şi dacă o fată nu dorea cu tot dinadinsul să o scap de povara virginităţii, nu o părăseam, mă căsătoream cu ea... şi destinul avea altă direcţie. Puteam avea copii cu Eva... copiii ei sunt buni".

După ce o aranjă pe doamna Cristescu veni şi Eva. Ea nu mai fuma de mult. În ciuda timpul trecător şi a câtorva riduri ce-i brăzdau obrazul era extrem de feminină şi capabilă de a satisface dorinţi, energică, fără a se pierde în clişee.

- Tudor, m-am gândit să-ţi fac o propunere. Să mai faci odată cererea aia... de, demult... cererea aia de căsătorie... S-ar putea să o aprob, acum. Parcă mi-a venit chef să mă mărit.

Tudor, înecându-se cu ultimul fum de la ţigară, răspunse cam în doi peri.

- Draga mea, după ce voi divorţa... poate. Pentru a nu mă socoti ăştia bigam.

- Cum adică să divorţezi? Cu cine eşti căsătorit? întrebă Eva, perplexă.

- În Italia, înainte de a ajunge în ţară, mai erau vreo cinci săptămâni, mi-a expirat viza şi încă nu-mi primisem banii de la restaurant. Nu puteam pleca fără bani. M-am căsătorit cu o mireasă de profesie a stranierilor, italiancă. Era singura soluţie de moment. Era datoria mea să divorţez, asta fiind de fapt una dintre condiţii. Mirele divorţa... dar eu am plecat, apoi am omis...

- Ohhh!!! Oooh!!! Nu ştiu cum te mai suport! bufni Eva, ridicându-se de pe şezlong şi plecând direct în dormitor.

Luă o pernă şi o pătură şi le aruncă pe canapeaua din living.

- Ce faci cu astea, Eva? întrebă Tudor, care se grăbi să o urmeze.

- Până vei divorţa, acolo vei dormi.

- Nici să nu te gândeşti... Nici să nu te gândeşti! răspunse, înconjurând-o cu braţele-i puternice.

O cuprinse ca într-un cleşte, cu putere şi dragoste, cu voinţă şi intenţie de a nu-i da drumul până nu obţine iertare pe loc şi un sărut, aşa cum îl dorea el.

Apoi, spăşit şi încet luă perna şi o puse la loc, lângă a ei. Eva nu mai

comentă.

Păşeau mereu spre noua viaţă aşternută în faţă, schimbându-i cursul prin dorinţă şi iubire.

Această imagine, a cercului care se tot închide mereu şi care clocoteşte pretutindeni în jurul ei cu febră, răpeşte din energie, dar o reface atunci când e cazul.

Fiecare avem în spate un vânt care ne mână în direcţii nebănuite, urmând o voce interioară care ştie încotro să ne conducă.